

AGNES

MARTIN-LUGAND

Fericirea îmi scapă printre degete

DE LA AUTOAREA
FENOMENULUI INTERNAȚIONAL
OAMENII FERICIȚI
CITESC ȘI BEAU CAFEA

TREI

FICTION
CONNECTION

Scrisul lui Agnès Martin-Lugand e o forță descătușată.

LE PARISIEN

Fericirea îmi scapă printre degete este un amestec de simplitate și profunzime. Dincolo de povestea acestei tinere femei, autoarea, care e și psiholog, își îndeamnă cititorii să-și pună întrebări legate de propriile vieți. Cum fiecare dintre noi poate, într-o zi, să mediteze asupra destinului său și asupra alegerilor pe care le face, Iris ne demonstrează că există mereu posibilitatea unui nou început.

PARIS MATCH

CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Teodora Nicolau

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Kathrin Ziegler

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Ana Maria Tamaș
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN-LUGAND, AGNÈS

Ferlicrea îmi scapă printre degete / Agnès Martin-Lugand;
trad.: Carmen Otilia Spînu. – București: Editura Trei, 2017

ISBN 978-606-40-0183-2

I. Spînu, Carmen Otilia (trad.)

821.133.1

Titlul original: *Entre mes mains le bonheur se faufile*

Autor: Agnès Martin-Lugand

Copyright © Éditions Michel Lafon, 2014

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0183-2

*Pentru Guillaume, Simon-Aderaw și Rémi-Tariku,
fericirile mele.*

*Fericirea este un vis de copil, împlinit la vârsta
maturității.*

— Sigmund FREUD

*Cea mai frumoasă haină care poate să îmbrace o femeie
sunt brațele bărbatului pe care îl iubește.*

— Yves SAINT LAURENT

Ca în toate duminicile la prânz, nu voiam să merg. Ca în toate duminicile la prânz, îmi târam picioarele, făceam totul ca să câștig un pic de timp. Doar că...

— Iris! a strigat Pierre. Ce faci?

— E-n regulă, vin.

— Grăbește-te odată, o să întârziem.

De ce era soțul meu atât de nerăbdător să meargă la masă la părinții mei? În timp ce eu aș fi dat orice ca să scap. Singurul avantaj era că asta îmi permitea să îmbrac rochia cea nouă. Reușisem să-i fac ultimele retușuri cu o seară înaintea și eram mulțumită de rezultat. Încercam pe cât puteam să nu-mi pierd îndemânarea și să-mi păstrez priceperea de croitoreasă. Și-apoi, în acele momente, uitam de toate: uitam de serviciul la bancă, ce mă plictisea de moarte, uitam rutina vieții mele, declinul căsniciei mele. Nu mai aveam impresia că mă sting. Dimpotrivă, eram plină de viață; când făceam echipă cu mașina de cusut sau când îmi desenam schițele, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul de bucurie.

M-am mai privit o dată în oglindă și am oftat.

M-am dus după Pierre în hol. Tasta ceva pe telefon și am stat câteva clipe să-l observ. Erau aproape zece ani

de când îl cunoșteam și hainele lui de duminică nu se schimbaseră niciun pic: cămașă Oxford, pantaloni din stofă și veșnicii mocasini.

— Sunt aici, i-am spus.

A tresărit, de parcă ar fi fost prins făcând ceva rău, și și-a băgat telefonul mobil în buzunar.

— Era și timpul, a mormăit luându-și haina.

— Uite, am terminat-o ieri. Cum ți se pare?

— Foarte drăguță, ca de obicei.

Deschisese deja ușa de la intrare și se îndrepta spre mașină. Nu-mi aruncase nicio privire. Ca de obicei.

La 12:30 fix mașina noastră s-a oprit în fața casei părinților mei. Tata ne-a deschis ușa. Pensionarea nu-i pria, se îngărășase și cravata de duminică îl strângea din ce în ce mai mult. A dat mâna cu ginerele său și și-a îmbrățișat fiica înainte să-l ia pe Pierre în living ca să bea tradiționalul porto. Eu i-am salutat scurt pe cei doi frați mai mari ai mei, care erau la al doilea pahar. Unul stătea cu coatele rezemate de șemineu, celălalt citea ziarul pe canapea și împreună comentau actualitatea politică. Apoi m-am alăturat clanului femeilor din bucătărie. Mama, cu șorțul la brâu — ca de aproape patruzeci de ani — păzea friptura de duminică, pulpă de berbec, și deschidea conservele de fasole verde, în timp ce cumnatele mele se ocupau de prânzul odraslelor. Cei mai mici, încă sugari. Cât despre cei mari, și-au întrerupt masa de sărbătoare — crochete de cartofi și friptură rece — ca să-și pupe mătușa. Am ajutat-o pe mama să spele salata și să pregătească sosul, în timp ce le ascultam pe toate trei pălăvrăgind despre doamna cutare care făcuse scandal la farmacie sau despre domnul X care fusese diagnosticat cu cancer de prostată. Și pe mama care spunea,

după caz: „Ar trebui să-i fie rușine să se poarte așa, nu se face“ sau „Este o tragedie totuși, atât de tânăr...“. În ce mă privește, rămâneam tăcută, nu suportam aceste bârfe.

Am rămas astfel pe toată durata mesei, unde, ca întotdeauna, tata făcea oficiile. Din când în când, aruncam o privire spre Pierre, care se simțea ca peștele în apă în mijlocul familiei mele, atât de plictisitoare totuși și exact pe dos față de dorințele mele. Ca să treacă timpul, am servit la masă, ca atunci când eram *tânăra fată din casă*; nu degeaba eram singurii care nu aveau copii. Când m-am întors la masă cu platoul cu brânzeturi, una dintre cumnate mi s-a adresat:

— Iris, ai o rochie superbă! Unde ai găsit-o?

I-am zâmbit și am simțit în sfârșit privirea lui Pierre asupra mea.

— În pod.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Eu am făcut-o.

— Așa-i, uitasem că-ți place să coși.

Mi-a venit să-i spun că nu era singura, dar m-am abținut. N-aveam chef să fac scandal astăzi.

— Chiar ai talent, sunt uimită. Crezi că ai putea să-mi faci și mie una?

— O să mai vorbim despre asta.

Ideea ei de a purta o rochie era aproape un miracol. Să schimb lookul cumnatei mele era o provocare la care mi-ar fi plăcut să răspund: se încapățâna să-și ascundă formele voluptuoase — ca urmare a sarcinilor — umblând în pantaloni și pulovere lălâi.

Tăcerea care a urmat a fost de gheață. Am preferat să-mi reiau locul la masă și să nu insist asupra subiectului. Era greu să înfrunt visul meu spulberat.

— E păcat totuși că Iris nu a făcut școala aceea, a spus fratele meu mai mare.

Am lăsat paharul pe masă fără să fi băut nici măcar o înghițitură de vin. Mi-am înclinat capul într-o parte și l-am privit. Avea expresia cuiva care tocmai făcuse o gafă. M-am întors spre părinții mei, care nu mai știau unde să se ascundă.

— Despre ce școală vorbiți?

— Ai înțeles greșit, a răspuns mama. Fratele tău vrea să spună doar că ai fi putut să reușești în acest domeniu.

Am zâmbit strâmb.

— Așa e, mamă, m-ați susținut mult, ar trebui să-mi amintesc.

Și mi-a venit în minte un episod petrecut cu mai bine de zece ani în urmă, când îi făcusem o ținută de ocazie completă. M-ar fi durut mai puțin în ziua aceea dacă m-ar fi pălmuit.

— Iris, nu cred că vrei să port zdrențele astea la nunta fratelui tău, nu? Cum aș arăta? mă repezise ea, aruncând rochia pe un scaun.

— Mamă, probeaz-o măcar, mă rugasem eu. Sunt sigură că o să-ți vină bine, am muncit atâta...

— Mai bine te-ai fi concentrat pe studiu, având în vedere ce rezultat ai obținut.

Vocea fratelui meu m-a readus în prezent. Se uita la părinții noștri și părea mulțumit că adusese vorba de motivul ăsta de neînțelegere între mine și ei pe parcursul întregii mele adolescențe.

— Nu, zău, spuneți-i. A trecut atâta timp. Asta n-o să-i schimbe viața!

— Poate cineva să-mi explice despre ce este vorba? m-am enervat eu ridicându-mă de la masă. Tată? Mamă?

Cumnatele mele au aruncat câte o privire întrebătoare soților și s-au ridicat. Ca un făcut, copiii aveau nevoie de mamele lor. Pierre s-a ridicat și el, a venit lângă mine și m-a luat de umeri.

— Liniștește-te, mi-a șoptit la ureche înainte să se întoarcă spre familia mea. Ce-i povestea asta?

— Bine, vă spun eu, a intervenit fratele meu cel mare după ce s-a asigurat că nu se aflau copiii prin preajmă. Iris, când ai terminat studiile, te-ai înscris la o școală de croitorie fără să spui nimănui?

— De unde știi? Și oricum, m-au respins.

— Ai crezut că ai fost respinsă pentru că n-ai primit niciun răspuns... Aici te înșeli.

Mi s-a pus un nod în gât, am început să tremur.

— Ai fost acceptată, dar n-ai aflat niciodată.

Ca prin ceață, îl auzeam pe fratele meu spunându-mi că părinții noștri deschiseseră plicul și văzuseră ce făcusem pe la spatele lor. Îmi spuseseam pe vremea aceea că, după ce voi termina afurisita aia de școală de comerț la care mă înscriuseseră cu forța, deși eu nu visam decât mașini de cusut și case de modă, voi fi liberă să fac ce vreau. La urma urmei, eram majoră și vaccinată și n-aveau să mai poată să spună nimic. Realitatea era cu totul alta și o aflam abia astăzi: au hotărât să scape de faimoasa scrisoare și au ars-o. Mă trădaseră. Parcă mă călcase un buldozer. Propriii mei părinți îmi furaseră viața. M-am clătinat pe picioare și mi-am stăpânit greața care mă invada. Senzația de rău s-a risipit repede, iar furia i-a luat locul.

— Ne pare rău, ar fi trebuit să intervenim atunci...

Puțin îmi păsa de scuzele fraților mei, ei nu fuseseră nevoiți niciodată să suporte autoritatea părinților noștri. Doar erau băieți. Și-apoi, aleseseră Dreptul și Medicina. Asta era mai pe placul părinților. M-am întors înspre ei, gata să mușc, gata să le sar la gât.

— Cum ați putut să-mi faceți așa ceva? Sunteți... e... e revoltător!

— Pasiunea ta pentru croitorie a fost mereu ridicolă, mi-a zis tata, cu răceală. Doar nu era să te lăsăm să ajungi muncitoare într-o fabrică de confecții.

— Cu școala aceea n-aș fi ajuns într-o fabrică! Și chiar dacă ar fi fost așa, eu asta voiam! Oamenii de rând vă deranjează? Nu aveți dreptul să vă amestecați, să alegeți în locul meu și să distrugeți totul...

În toți acei ani pusesem eșecul meu și acel pseudo-refuz pe seama nepriceperii mele. Crezusem că nu sunt bună de nimic, că n-am niciun pic de talent pentru croitorie. Și cu toate acestea, continuam să mânuiesc acul, să mă perfecționez. Aș fi putut să fac lucrurile mult mai bine. Din cauza lor, vegetam acum într-o bancă.

— Iris, ajunge! mi-a zis mama cu asprime. Ai uitat câți ani ai?

— Toată viața m-ați înjosit! am țipat la ei. N-ați crezut niciodată în mine!

— Am făcut ce era mai bine pentru tine. Tu n-ai avut niciodată capul pe umeri. Cum am fi putut să te lăsăm să faci asta, cu șase luni înainte de căsătoria voastră? Data era fixată, invitațiile pregătite, rochia comandată...

— Pierre dragă, poți să ne mulțumești, a intervenit tata.

— Nu mă amestecați în povestea asta de toată jena și nu contați pe mulțumirile mele. Cum pot niște părinți să-și trădeze copilul în halul ăsta? Vorbiți de căsătorie? Ei

bine, despre asta ar fi trebuit să vorbim doar noi doi, Iris și cu mine. Nu mai aveți dreptul să interveniți pentru ea. Era rolul meu, locul meu.

M-am uitat la Pierre. În momente ca acesta îmi aminteam cât de mult îl iubeam. Când mă proteja. Când redevenea cel pe care îl cunoscusem, care se bătea pentru mine, care mă respecta, care îmi dădea atenție, pentru care existam. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că îmi va lua apărarea astfel în fața părinților mei.

— La ce mai folosește să vorbim despre asta acum? a răspuns mama. Ce-i făcut e bun făcut. Și într-o zi ai să ne mulțumești că am ales pentru tine.

— Plecăm, i-am spus lui Pierre.

— Sigur, hai să ne întoarcem acasă.

— O, Iris, rămâi, e în regulă, mi-a spus fratele meu.

— Au stricat totul. Nu mai am ce căuta într-o casă, într-o familie în care nimeni nu mă respectă! Nu sunteți decât niște...

— Niște ce?

— Sunteți meschini, obtuzi, limitați. Mi-e scârbă de viața voastră... Adunătură de încuiați!

Tata s-a ridicat brusc.

— Să nu mai calci aici până nu-ți ceri scuze.

L-am privit drept în ochi. Pierre m-a tras înapoi și mi-a șoptit la ureche să nu merg prea departe.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată, nu eu trebuie să-mi cer scuze.

— Supărarea lui Iris este îndreptățită, a adăugat soțul meu.

Susținută de el, am părăsit poate pentru totdeauna casa copilăriei mele. Aveam să pot să-i iert vreodată? Mă îndoiam.

Când am ajuns în mașină, am izbucnit în lacrimi. Pierre m-a luat în brațe întinzându-se peste schimbătorul de viteze. Mă mângâia pe spate și îmi șoptea vorbe de alinare.

— M-ai fi lăsat să fac școala aia? l-am întrebat trăgându-mi nasul.

— Bineînțeles, mi-a zis după o scurtă pauză. Haide, să nu mai pierdem timpul aici.

Mi-a dat drumul, eu mi-am reluat locul, el a pornit mașina. Priveam pe geam fără să văd nimic. Și oricum, ce-aș fi văzut? Un oraș burghez într-o duminică după-amiază, adică un oraș-fantomă. Mi-am șters lacrimile cu furie. Sentimentul de nedreptate, de indignare, mă stăpânea. Fierbeam în sinea mea. Îmi venea să sparg totul, să dau totul dracului. De ce părinții mei se înverșunaseră întotdeauna împotriva mea? Ce le făcusem ca să merit asta? Nu fuseseră în stare să țină cont de dorințele mele, să înțeleagă că voiam să am un atelier de croitorie. Ce era rău în asta? Îmi petrecusem timpul bătându-mă cu ei, încercând să le dovedesc că puteam să reușesc. Nu renunșasem la cusut, chiar și când refuzaseră să mă lase să-mi iau un certificat de aptitudini profesionale, chiar și când hotărâseră ce studii superioare să urmez. I-am sfidat ani de zile, când mi-am instalat mașina de cusut pe masa din sufragerie, când purtam exclusiv haine făcute de mine, când vorbeam despre comenzile pe care mi le făceau prietenele mele, mamele lor... În timp ce mă gândeam la asta, Pierre conducea în tăcere. Simțeam că-mi aruncă din când în când câte o privire neliniștită.

După ce a parcat mașina în fața casei noastre, am ieșit și am trântit portiera. Am auzit zgomotul închiderii centralizate.

— Iris, spune-mi ceva, te rog... nu ține totul în tine.

M-am întors brusc spre el.

— Ce vrei să-ți spun? Că mi-au distrus viața? Că nu voiam să ajung așa?

— Of, Doamne, nu credeam că ești chiar atât de nefericită.

Umerii mi-au căzut, dintr-odată mă simțeam obosită. M-am apropiat de el și m-am strecurat în brațele lui. Era încordat, îl jignisem.

— Pierre, asta n-are nicio legătură cu tine, iartă-mă, m-am exprimat greșit. Nu relația noastră o regret, nici căsătoria. Cum poți să-ți închipui așa ceva? E bine că ești aici. Dar n-am vrut niciodată să lucrez într-o bancă, aveam alte ambiții, știi bine, nu ți-am ascuns asta niciodată.

— Numai că nici eu nu eram la curent cu povestea asta cu școala.

— Voiam să-ți fac o surpriză. Mă rog... în cazul în care aș fi fost acceptată.

— Să intrăm, nu vreau să vorbim în ușă, în văzul tuturor.

Evident, vecinii, mai ales prietenii noștri, trebuie să fi fost la fereastră, întrebându-se ce se petrece în casa doctorului. Telefonul avea să înceapă să sune în următoarele două ore. Locuiam, împreună cu toți prietenii noștri, în același cartier — cel mai bine cotate din oraș. Aș putea chiar să spun că ei se aflau pe cele cinci străzi din jurul locuinței noastre. Lumea nu exista dincolo de acest spațiu.

De cum am intrat, m-a izbit tăcerea casei noastre, m-a neliniștit. Mi-am aruncat balerinii din picioare și m-am dus să mă trântesc pe canapeaua din camera de zi. Pierre și-a aranjat meticulos haina, portofelul și cheile de la mașină. Apoi a venit lângă mine. Și-a lăsat telefonul mobil pe măsuta joasă, s-a așezat lângă mine și mi-a trecut mâna prin păr.

— Draga mea, știi că e neplăcut ce s-a întâmplat...

— Neplăcut e puțin spus.

A oftat.

— Trebuie să recunoaștem că mama ta are dreptate într-o privință: este de domeniul trecutului. Nu poți să rescrii povestea, nu poți să schimbi cursul lucrurilor.

— Asta ar trebui să-mi ridice moralul?

— Nu spun să-i ierți imediat, lasă timpul să treacă. Dar cel puțin acum ai dovada că erai talentată, că te-ar fi primit la școala aia... nu mai trebuie să ai îndoieli, știi să coși.

Mi-a zâmbit și m-a luat în brațe. Nu putea să înțeleagă ce simțeam. Nimeni și nimic nu-l împiedicase să se dedice trup și suflet medicinei. Telefonul lui a vibrat, intrerupându-mi gândurile. S-a ridicat, repezindu-se să-l ia.

— Nu-mi face asta în această după-amiază, Pierre, te rog.

— Dar...

— Nu, fără spital astăzi. E duminică, nu ești de gardă, nici n-ai obligații în weekendul ăsta. N-au de ce să te cheme. M-am săturat să tot iei poziție de dreپتي de fiecare dată când te cheamă. Sunt soția ta și acum eu am nevoie de tine.

— Nu-ți face griji, rămân. Lasă-mă doar să răspund.

Am dat din cap. El a trimis repede un SMS și a pus telefonul la loc pe masă oftând. M-a luat din nou în brațe.

Aș fi vrut să nu plâng, dar n-am reușit. Nici vorbă să mă trezesc iarăși singură în casa noastră mare, fără el, pentru că acum se duce fuga la spital. Nu astăzi. Nu după ceea ce aflasem. Nu când nu știam ce să fac cu această veste care îmi bulversase felul de a vedea lucrurile.

După vreo zece zile de gânduri negre, după ce am întors problema pe toate fețele, îmi recăpătasem zâmbetul. Voiam să-i fac o surpriză lui Pierre în seara aceea. Pregăteam o cină în doi cu tot tacâmul: lumânări, o sticlă de vin bun, farfurii frumoase. Și o rochie drăguță, discret sexy — nu prea mult, Pierre era mai tradiționalist. Când am probat-o ultima oară, mi-am spus că era păcat că n-o port cu tocuri înalte. Cu atât mai rău. Deocamdată cel mai mult contau gusturile soțului meu. Nu mă îndoiam de șocul pe care aveam să i-l provoc, dar speram că puiul cu tarhon îl va ajuta să accepte mai ușor anunțul meu. Ultimul lucru, trebuia să mă asigur că planurile mele nu urmau să se ducă pe apa sâmbetei. N-aveam voie să-l sun la spital, cu excepția cazurilor de extremă urgență, dar un SMS n-ar fi trebuit să-l înfurie: „Vei fi aici pentru cină?” Am început să mă învârt prin bucătărie. Spre marea mea surprindere, n-am avut de așteptat decât cinci minute și mi-a și răspuns: „Da, vrei să te scot la restaurant?” Am zâmbit. După ciocnirea violentă cu părinții mei, făcea ceva eforturi. Cu toate acestea, nu mi-am schimbat planurile: „Nu, rămânem

acasă, am o surpriză...”, i-am răspuns. „Și eu”, m-a anunțat el.

Două ore mai târziu, am auzit ușa de la intrare.

— Miroase bine! mi-a zis Pierre venind după mine în bucătărie.

— Mulțumesc.

M-a sărutat altfel. De obicei, aveam impresia că sunt transparentă, abia îi simțeam buzele peste ale mele, era sărutul de rutină, în varianta cea mai rea. Acum era mai apăsător, mai plin de iubire. Poate că avea să fie o seară foarte reușită până la urmă. Speram asta și, în ce mă privește, aș fi început cu desertul. M-am agățat de brațul lui și m-am ridicat pe vârful picioarelor.

— Știi, putem să ne așezăm la masă mai târziu, i-am spus.

A râs ușor, cu gura aproape lipită de a mea.

— Mai întâi vreau să văd surpriza ta.

Am pus în farfurii și ne-am așezat la masă. Am păstrat suspansul și l-am invitat să guste din mâncare. După ce a terminat, s-a instalat mai confortabil pe scaun. Am lăsat tacâmurile jos.

— Cine începe? l-am întrebat.

— Tu ai onoarea.

M-am foit pe scaun, nu știam încotro să-mi îndrept privirea, i-am zâmbit timid.

— Păi... azi am făcut ceva... ceva ce ar fi trebuit să fac de mult timp...

Am luat o înghițitură de vin.

— Adică? m-a îndemnat el să continui.

— Mi-am dat demisia.

S-a îndreptat de spate, cu încetinitorul parcă. S-a așternut o tăcere stânjenitoare.

— Zi ceva.

Trăsăturile i s-au înăsprit. Și-a aruncat șervetul, s-a ridicat brusc și m-a privit cu duritate.

— Ai fi putut să-mi spui, totuși! La naiba! Sunt soțul tău, genul ăsta de decizii se iau în doi. Am și eu un cuvânt de spus!

Am văzut roșu în fața ochilor. În ultimul timp fiecare discuție degenera în câteva secunde. Eram din ce în ce mai nervoși. Cel mai mic fleac putea să iște o ceartă... când el era aici, evident.

— Pierre, eu nu vreau altceva decât să-ți vorbesc! Dar sincer, tu nu ești niciodată acasă. Viața ta se rezumă la spital.

— Acum e vina mea? Nu începe cu reproșurile și cu spitalul. N-am de gând să mă scuz pentru că vreau să reușesc.

— Nu mă ascuți, nu te uiți la mine. Uneori e ca și cum n-aș exista. Să nu crezi că ultimele două săptămâni au să compenseze tot ce n-ai făcut.

— Ajunge!

A închis ochii, a oftat adânc și și-a atins vârful nasului cu degetele.

— Nu vreau să ne certăm, nici să ne stricăm seara. Te rog.

S-a așezat la loc, a băut un pahar de apă și s-a rezemat cu coatele de masă, frecându-se pe față. A scuturat din cap.

— Tu și surprizele tale, a murmurat.

E-adevărat că, de data asta, jucasem prost.

— Scuze... o să...

— N-ar fi trebuit să mă enervez așa, m-a întrerupt el.

M-a privit și mi-a luat mâna într-a lui peste masă. I-am zâmbit. Tensiunea trecuse, cel puțin așa speram.

— Și de fapt, până la urmă se potrivește perfect cu surpriza mea... Până la urmă, nu puteai să iei o hotărâre mai bună.

Am făcut ochii cât cepele. Eram siderată.

— Ne mutăm în Papua?

A râs, eu la fel. Mi-a strâns mai tare mâna.

— Nu, vreau un copil. E timpul, nu?

Mă privea cu intensitate, vizibil emoționat de anunțul său și sigur că urma să sar în sus de bucurie. Zâmbetul mi-a pierit puțin câte puțin. Planurile noastre nu se sincronizau deloc.

— Ai să poți să te dedici pe deplin familiei, cum am visat dintotdeauna.

Trebuia să se oprească foarte repede.

— Pierre, oprește-te!

Mi-am retras mâna dintr-a lui.

— Nu mi-am dat demisia de la bancă pentru a avea copii.

A redevenit și el serios.

— Atunci, de ce? m-a întrebat, cu maxilarul încleștat.

— Am găsit un curs de croitorie.

— Cred că-ți bați joc de mine.

— Ți se pare că-mi bat joc?

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost retardată.

— Dar e o nebunie! Ce-i făcut e bun făcut. E prea târziu, nu vei fi niciodată croitoreasă. Părinții tăi ți-au făcut o măgărie...

— O măgărie? Acum tu îți bați joc de mine!

Am sărit de pe scaun.

— E prea târziu, a insistat el. N-ai să-ți reiei studiile la vârsta ta... mă rog, e mult spus studii. Asta n-o să-ți schimbe cu nimic situația.

— Ba sigur că da. După curs, o să-mi deschid un atelier. Voi începe prin a face retușuri și după aceea am de gând

să-mi formeze o clientelă și să fac lucruri din ce în ce mai interesante, pe măsură ce...

— Stai, stai!

S-a ridicat și el și a început să se agite de colo-colo.

— Vrei să faci retușuri?

— Pentru început, da. N-o să am de ales.

— E o prostie! Și-ai să stai în patru labe în fața prietenilor noștri ca să faci tivuri? Ca să nu-ți mai spun de discuțiile de pe la colțuri!

— Îți pasă mai mult de ce zice lumea decât de fericirea mea? De fapt, ești de acord cu părinții mei!

— Dă-i înainte cu vorbe mari! Uite ce, Iris, mă obosești. Faci totul pe dos față de planurile noastre de viață. Nu te mai recunosc.

Pierre a luat o haină care stătea aruncată pe-acolo.

— Mă duc să iau aer.

— Du-te, fă ca de obicei, fugi de discuție!

A ieșit în grădină și a dispărut în întuneric. După câteva clipe în care am rămas ca paralizată, am suflat în lumânări și am început să strâng masa. Am curățat totul, singură, cu fața scaldată în lacrimi. Lacrimi amestecate, de furie și tristețe. Aplecată deasupra chiuvetei, oftam de mama focului. Cum fusese cu putință ca o seară care începuse atât de bine să o ia razna cu o asemenea repeziciune? Ce se întâmpla cu noi? Deveniserăm niște străini, care nu vorbeau aceeași limbă, incapabili să-l asculte pe celălalt și să-i înțeleagă așteptările.

Douăzeci de minute mai târziu, am auzit ușa. Mi-am scos mânușile de menaj și m-am dus în întâmpinarea lui. Mi-a aruncat o privire rece.

— Lasă-mă să-ți explic, te rog...

— Mă duc să mă culc.

Spunând asta, a ieșit din încăpere.

Aveam treizeci și unu de ani, un soț mai preocupat de cariera lui decât de soție — și care tocmai își amintise că trebuia să avem o familie numeroasă; un serviciu al cărui singur merit era că mă împiedica să mă țicnesc; stăteam singură și pierdută în casa mea mare și goală. Nu eram decât soția lui Pierre. Nimic altceva. Știam foarte bine ce se aștepta de la mine: să fiu o soțioară drăguță și supusă, zâmbind în extaz la reușitele profesionale ale preaiubitului ei soț și, în curând, o mamă casnică exemplară, care face copii pe bandă și participă la activitățile școlare. O auzeam deja pe soacră-mea spunându-mi ce bine e că știu să cos: „Vei putea să faci costumele pentru școală și pentru sceneta de Crăciun“. Soțiile de medici nu au nevoie să lucreze. Refuzam concepția asta învechită. Părinții mei hotărâseră pentru mine, mergând mult prea departe. N-avea să o facă și soțul meu. N-aveam de gând să fiu redusă la un rol de cloșcă pentru plozi cu capete bălaie.

Eram pe punctul să ne pierdem, împotmoliți în rutina și lipsa de înțelegere cea mai adâncă. Trebuia să iau situația în propriile mâini. Pierre își avea partea lui de responsabilitate, dar începeam să-mi dau seama că puteam și eu mai mult. Delăsarea mea, pasivitatea, amărăciunea din ultimul timp contribuiau la șubrezirea cuplului nostru. Noua mea profesie avea să ne salveze și trebuia să-i dovedesc asta lui Pierre. Aveam să redevin cea de care se îndrăgostise.

Pierre părea să doarmă când am intrat în cameră. N-am aprins nicio lumină și m-am strecurat în tăcere sub plapumă.

— Mult ți-a mai trebuit, mi-a spus.

M-am lipit de spatele lui și i-am trecut mâna peste mijloc. L-am sărutat între omoplați. Nu voiam să dormim atât de departe unul de celălalt. S-a încordat și s-a desprins din îmbrățișarea mea.

— Nu e momentul, Iris.

— Nu asta voiam... Dar, oricum, cu tine nu este niciodată momentul, am zis și m-am refugiat la cealaltă margine a patului. Mă întreb cum vom reuși să avem un copil...

Pierre s-a ridicat și a aprins veioza de pe noptieră. S-a așezat pe marginea patului și și-a luat capul în mâini.

— Nu vreau să începem a nu știu câta ceartă, așa că n-o să iau în seamă ce-ai spus... Dar îți dai seama?

M-a privit peste umăr.

— Ai făcut asta pe la spatele meu și spui că nu vrei copii.

M-am ridicat și eu.

— Nu mai am cincisprezece ani, nu compara ce le-am ascuns părinților mei cu asta. Cred că știu ce este mai bine pentru mine... Și n-am spus niciodată că nu vreau copii, îți cer doar să ai puțină răbdare. Mi-am dedicat zece ani din viață ca să te susțin în studiile și cariera ta de la spital, îți cer să-mi acorzi șase luni.

— Ce este cursul ăsta? Explică-mi.

I-am povestit despre descoperirea mea, care mă entuziasmase la culme. Cu câteva zile în urmă, aproape întâmplător, dădusem peste un site unde găsisem un curs privat. Fără subvenționare de la stat, era finanțat de un mecena discret. Micile mele economii puteau să-l acopere. L-am liniștit asigurându-l că nu va afecta bugetul familiei. Cursurile, i-am spus, erau ținute de profesioniști de la mari case de modă și chiar de creatori de modă de prestigiu.

— Dacă tot încerc o aventură, măcar s-o fac până la capăt, i-am spus ca încheiere.

— Toate bune și frumoase, dar nu trebuie să existe o selecție pentru intrarea la această școală?

— Trebuie să confecționez ceva, indiferent ce, și să scriu o scrisoare de intenție în care să arăt cum văd eu croitoria.

S-a cufundat în tăcere. Voiam să-l fac să-mi înțeleagă hotărârea.

— Este o ocazie unică pentru mine de a-mi îndeplini visul. Peste zece sau cincisprezece ani nu voi mai putea s-o fac. Nu le voi impune asta copiilor noștri. În plus, urăsc munca de la bancă, mă plictisește, mă acrește și știi că nu sunt așa. Ca și tine, vreau să am o viață profesională înfloritoare.

— Ultima noutate, a oftat el. Ascultă, sunt obosit, mâine-dimineată mă trezesc devreme.

S-a culcat la loc, a stins lumina; m-am făcut ghem. Pierre a început să sforăie, iar eu aveam să petrec o noapte albă...

Abia dacă reușisem să dorm vreun pic. Pierre era la duș. M-am ridicat și m-am dus să pregătesc micul dejun. Când a intrat în bucătărie, nu mi-a adresat niciun cuvânt, și-a pus o ceașcă de cafea și s-a uitat pe fereastră în grădină. Nu îndrăzneam să deschid gura. El a rupt tăcerea.

— M-am gândit...

— Te-ascult.

S-a întors spre mine și s-a apropiat. Am rămas așezată și l-am privit.

— Foarte bine, fii croitoreasă.

Am făcut ochii mari, gata să zâmbesc.

— Dar există o condiție, a continuat el. După curs, facem un copil. Și nici nu se pune problema să-ți deschizi un atelier, casa este destul de mare. Vei putea să amenajezi podul, deja coși acolo, ai putea continua să te ocupi și de copii în același timp.

Mingea era în terenul meu. M-am ridicat.

— Sigur, îmi convine de minune. Mulțumesc.

A fost singurul lucru pe care am găsit de cuviință să-l spun. El a oftat și a lăsat ceașca goală în chiuvetă.

— Am plecat, pe diseară.

Am reușit să plec fără preaviz: la sfârșitul săptămânii, mi-am luat definitiv adio de la bancă. A doua zi, ca un boxer gata să intre în ring, am tras aer în piept și am intrat în pod. Mirosul de praf m-a făcut să tușesc. M-am apropiat de mașină și am dat la o parte pânza care o acoperea. Eu și mașina mea de cusut... Îmi imaginam că era aceeași legătură care unea un muzician de instrumentul său. Pianul meu, chitara mea era mașina mea Singer. Astăzi, contam pe ea, miza era enormă. Era în stare bună, cu atât mai bine. Îmi simțeam mâinile umede și inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu aveam dreptul să greșesc. Mă gândisem deja la lucrarea pe care voiam s-o trimit pentru înscriere. Schițasem o rochie în două culori, negru și turcoaz, inspirată din creațiile lui Courrèges, cu guler rotund pus în valoare de o cusătură aparentă, mâneci scurte și o butonieră.

Totul era la locul lui, pedala sub picior și stofa în mâinile mele. Primul pas, să aprind lumina; și s-a făcut lumină. Al doilea pas, să verific bobina; la locul ei și încărcată. Al treilea pas, să strecor materialul sub ac și să apăs presorul; nicio rezistență. Încă o mișcare și era gata. Piciorul mi s-a lăsat ușor pe pedală și țăcănitul distinct al

mașinii de cusut a răsunat în încăpere. Mâinile mele țineau cu fermitate stofa, o trăgeau în afară. Eram fascinată de acul care intra și ieșea cu precizie, făcând un punct perfect, regulat.

Redactarea scrisorii nu mi-a mai produs același entuziasm. Totuși, i-am dedicat trei zile la rând și, spre marea mea surprindere, am simțit o plăcere autentică scriind-o. Era pentru prima oară în viață când mi se dădea ocazia să-mi exprim dragostea, pasiunea pentru croitorie. Când am terminat, am pus totul la poștă.

Aveam mare grijă să-l țin la curent pe Pierre cu progresele mele. Se prefăcea că îl interesează proiectul meu, dar nu mă lăsam păcălită. Niciun reproș nu ieșea din gura mea. Când venea devreme — se întâmpla rar — îl întâmpinam cu zâmbetul pe buze. Nu era greu, mă simțeam eliberată, regăsisem energia care îmi lipsea de prea mult timp. Speram că apreciază asta. Îmi ascundeam neliniștea pricinuită de așteptarea care nu se mai sfârșea și care mă paraliza. Timp de cincisprezece zile, abia dacă am cusut, prea ocupată să pândesc poștașul. Petreceam mai mult timp în grădină decât în casă. Dimineața, mă duceam să verific de zece ori, de douăzeci de ori dacă nu trecuse. Mizasem totul pe acest curs. Nu era prea mult? Dacă eram refuzată, visul meu avea să se spulbere. Pierre nu mă va lăsa să mai încerc încă o dată și voi înceta să mai iau pilula.

Poștașul mi-a dat plicul, unul singur, sentința pe care o așteptam în fiecare zi. Tremurând, l-am deschis. Cu ochii închiși, am scos scrisoarea. Am inspirat și expirat adânc de mai multe ori. Pe un carton simplu, de culoare

crem, răspunsul, scris de mână, cu o grafie elegantă, cu cerneală neagră, era scurt: *Vă aștept pe 10 ianuarie la Atelier*. Am început să țopâi prin casă, chicotind de bucurie. Am fost cuprinsă imediat de un râs nebunesc, incontrollabil. Și deodată, am înlemnit: un detaliu deloc neînsemnat tocmai îmi venise în minte: școala se afla la Paris, la aproape trei ore de mers cu trenul.

— Parisul nu e chiar la o aruncătură de băț, mi-a spus Pierre.

— Ai dreptate.

Stăteam turcește pe canapea lângă el; mă asculta cu atenție.

— Când începi?

— Peste o lună.

— Ce părere ai? Chiar vrei să te duci?

— Nu durează decât șase luni, nu e mult. În iulie, voi fi înapoi. E o șansă uriașă să fiu acceptată acolo.

Încă îi ceream permisiunea. El a oftat privind-mă. Apoi s-a ridicat.

— Unde ai să locuiești? Nu cunoști pe nimeni!

— O să caut o garsonieră.

A ridicat ochii la cer.

— Asta ar trebui să mă liniștească?

— Voi veni acasă în fiecare weekend.

Mergea de colo-colo prin living.

— Sau nu. Vei avea mult de lucru... Casa va fi pustie fără tine.

— Gândește-te la avantaje, vei putea să rămâi la spital cât de târziu vei vrea, fără riscul de a da seara peste mutra mea plictisită.

S-a gândit o clipă și a zâmbit. Tocmai găsisem argumentul șoc ca să accepte.

— Și voi avea o mulțime de lucruri să-ți povestesc. Vei cunoaște în sfârșit bucuria de a avea o soție fericită și înfloritoare.

Fără să mă slăbească din priviri, s-a așezat la loc lângă mine și m-a luat în brațe.

— O să-mi fie dor de tine.

Aproape că era prea ușor. În orice caz, prea frumos ca să fie adevărat.

— Și mie de tine, i-am răspuns. Vei putea să vii la mine din când în când și vom avea seri și weekenduri pariziene ca între îndrăgostiți.

— Vom vedea.

Luna decembrie a trecut pe nesimțite, cu toate pregătirile pentru sărbători. L-am surprins pe Pierre când am acceptat fără să crâcnesc s-o ajut pe soacra mea de Crăciun. Și spre marea lui fericire, am mers mai departe și i-am invitat pe toți prietenii noștri de revelion, urmând ca eu să mă ocup de toată organizarea. Familia soțului meu, dar și prietenii noștri au recunoscut că aveam un dinamism total necunoscut până atunci, dar asta nu i-a împiedicat să-și dea cu părerea în legătură cu proiectul meu, rămânând sceptici: „De ce te bagi în asta?“, îmi tot repetau. Cred că îi surprindea mai ales că urma să mă despart de Pierre în fiecare săptămână. La toate aceste discuții, el rămânea neutru.

Cu părinții mei era altă poveste. Nu mai vorbisem cu ei din duminica aceea îngrozitoare. Frații mei îmi telefonaseră de mai multe ori, dar fiecare apel se încheia cu telefonul trântit în nas. Nu înțelegeau de ce nu trec peste greșelile părinților noștri. După părerea lor, eram

responsabilă pentru dezbinarea familiei. Când au început să mă trateze ca pe una care bagă zâzanie, le-am cerut să nu se mai obosească să mă sune. Ceea ce mă nedumeria era atitudinea lui Pierre. Făcea pe intermediarul între mine și ei. Acceptase să le vorbească din nou. Știam foarte bine că vorbea regulat cu ei la telefon. Nu a lipsit mult să se lase ispitit de o invitație la cină de unul singur, „ca să liniștească apele“, îmi spunea el, în chip de justificare. De fiecare dată, simțeam ironia din spatele vorbelor lui.

Cu o săptămână înainte de plecarea mea la Paris, nu mai aveam poftă de mâncare, sufeream de insomnie, mă trezeam speriată și mă lipeam de Pierre ca să încerc să adorm la loc. De câte ori voiam să cos, era un eșec, nu ieșea nimic, mașina se oprea sau eu stricam tiparul. Socrii mei reușiseră să contribuie și ei la proiectul meu; aranjaseră ca niște prieteni de-ai lor să-mi pună la dispoziție o garsonieră pe lângă Piața Bastiliei. De fiecare dată când încercam să-mi fac bagajul, mă cuprindea panica.

Nu îndrăznisem să-i cer lui Pierre să-și ia o săptămână de concediu și îmi părea rău. Într-o seară am făcut ce nu făceam niciodată: m-am dus la spital să-l iau după consultații. Secretara m-a primit cu tot respectul convenit soției medicului și m-a informat că era în plină consultație. Am stat răbdătoare în sala de așteptare.

— Ce faci aici? m-a întrebat el când m-a văzut, câteva minute mai târziu.

M-am ridicat când i-am auzit vocea.

— Voiam să te văd.

— Vino cu mine.

Ca de fiecare dată când ne aflăm la locul lui de muncă, păstra o distanță între noi.

— Aș fi preferat să mă anunți, mi-a spus după ce a închis ușa biroului. Dar, mă rog... ai noroc, am terminat.

— Cu atât mai bine, vom profita de seara noastră împreună.

Am lăsat ochii în jos.

— Nu te simți bine?

— Nu! Îmi dau seama ce mă pregătesc să fac.

Pierre și-a scos halatul și a început să aranjeze niște dosare. Am oftat adânc.

— Mi-e teamă că n-o să fiu la înălțime. La urma urmei, poate că părinții mei au dreptate și croitoria nu-i decât un hobby, poate că nu sunt suficient de bună ca să devin profesionistă.

— Ascultă, te duci acolo ca să afli, e un test, dacă nu merge, treci la altceva, cel puțin nu vei mai avea regrete. N-o să se supere nimeni pe tine dacă eșuezi, în orice caz nu eu.

M-a luat în brațe.

— Mai este și altceva, Iris?

— Sunt îngrozită de ideea că n-am să te mai văd în fiecare zi. N-am fost niciodată despărțiți. Cum o să ne descurcăm?

A oftat și m-a mângâiat pe spate.

— Chiar tu ai spus, nu durează mult, șase luni nu înseamnă nimic. Săptămânile vor trece repede, sunt sigur. Mergem?

Și-a pus paltonul, mi-a deschis ușa și am pornit prin labirintul de culoare. Îi simțeam privirea asupra mea. Aș fi vrut să zâmbesc, să fiu entuziasmată, dar nu mă

gândeam decât la despărțirea noastră. Când am ajuns în parcare, Pierre m-a ținut de braț.

— Așteaptă, am uitat ceva, nu te mișca, vin imediat.

A luat-o la fugă înspre spital.

Zece minute mai târziu s-a întors cu zâmbetul pe buze.

— Gata, ai rezolvat?

— M-am zbatut puțin, dar am obținut ce voiam.

Am ridicat din sprâncene.

— Mi-am anulat toate consultațiile după ora optsprezece, pe care le aveam la sfârșitul săptămânii.

— N-o să ai probleme?

— Nu-ți face griji.

M-am aruncat în brațele lui, iar el m-a strâns cu putere la piept.

Când am intrat pe șoseaua de centură, în mașină s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Până în momentul acela, atmosfera fusese bună. Pierre a încetat cu totul să mai vorbească atunci când a început să caute un loc de parcare pe strada unde urma să locuiesc. Iar eu nu mai încercam să întrețin nici măcar o aparență de conversație când am intrat în noua mea casă. El mi-a lăsat valizele pe pat și a făcut rapid turul garsonierei. S-a uitat pe fereastră, a verificat încuietoearea ușii de la intrare, și-a băgat capul în baie, a pornit plita electrică din chicinetă, a mirosit frigiderul...

— Pierre, e în regulă!

— Văd. Nu-ți desfaci valizele?

— Am să le desfac după ce pleci, asta o să mă țină ocupată. Cred că nici n-o să pot dormi.

M-am apropiat de el și m-am strecurat în brațele lui.

— Hai să găsim un loc unde să luăm cina înainte să pornești din nou la drum.

După trei înghițituri, am împins farfuria; nu-mi aluneca nimic pe gât. Pierre a făcut la fel. A comandat o cafea, a cerut nota și a rămas pe gânduri. Nu vorbeam, știam că în clipa când voi deschide gura, voi ceda.

— E ciudat să fim aici, a spus fără să mă privească.

I-am luat mâna; s-a întors spre mine.

— Trebuie să plec... Până ajung...

Stăteam în fața blocului. Pierre m-a tras în brațele lui.

— Ai să fii atent la drum?

— Nu-mi place să te știu aici de una singură.

— Ce mi se poate întâmpla?

— O întâlnire neplăcută, un accident. Ai grijă de tine, te rog.

— Promit, am spus și mi-am ridicat privirea spre el. E valabil și pentru tine. Nu exagera cu munca, sub pretextul că nu sunt eu acolo ca să te bat la cap.

Mi-a luat fața în mâini și mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

— Chiar dacă nu m-am implicat în proiectul tău, vreau să știi că sunt mândru de tine, să nu te îndoiești niciodată de asta.

În sfârșit se interesa de mine, era atent.

— Strânge-mă tare în brațe.

Am rămas minute în șir lipiți unul de celălalt. L-am sărutat pe obraji, pe buze, lăsându-mi în sfârșit lacrimile să curgă. Pierre mi-a șters fața și m-a sărutat încet. Și-a desprins ușor buzele de ale mele.

— Te iubesc.

Trecuseră luni de zile de când nu-mi mai spusese asta.

— Și eu te iubesc.

Un ultim sărut și mi-a dat drumul.

— Acum du-te.

— Te sun mâine, imediat ce am să pot.

Am deschis ușa blocului și Pierre s-a răsucit pe călcâie. Mi-a aruncat o privire peste umăr, mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să intru; l-am ascultat. În timp ce străbăteam curtea ca să ajung la scară, mi-am zis că se întorcea pentru prima oară acasă fără mine. Dar poate că această despărțire avea să ne reunească și să reaprindă flacăra pasiunii.

Baricadată bine în garsonieră, m-am așezat pe pat și am privit în jur. Descopeream viața într-o cameră de studentă la treizeci și unu de ani. Speram că în weekend nu voi avea prea tare impresia că mă întorc acasă la părinți cu unicul scop să-mi spăl rufe. Spațiul meu din timpul săptămânii se va limita la douăzeci de metri pătrați. Nu puteam să spun că era murdar sau învechit, era așa cum trebuie. Oricum, nu aveam dreptul să fac mofturi, având în vedere că nu plăteam chirie. Pentru prima dată în viața mea, regretam că nu aveam televizor. Nu mă uitam niciodată, dar ceva îmi spunea că nu m-ar fi deranjat compania lui pe durata viitoarelor mele seri de singurătate. Oare nu îmi pusesem prea multe speranțe în această schimbare, păcătuind prin exces de încredere în mine?

Simțeam un ghem în stomac, mi se umeziseră mâinile și îmi tremurau picioarele. Priveliștea noului meu loc de muncă nu era de natură să-mi schimbe starea de spirit. Mă aflam la intrarea într-o clădire în stil haussmanian din cartierul Madeleine. Începeau cursurile. Era 10 ianuarie și eram așteptată. Și dacă nu mă voi dovedi destul de bună? Și dacă nu-mi voi găsi locul? Era singura mea șansă să-mi realizez visul și deodată părea atât de fragilă! Mi-am făcut curaj, am ridicat fruntea și am mers în cele din urmă până la impunătoarea ușă principală. N-am avut timp să împing, că s-a deschis, și doi bărbați au ieșit din clădire. Cu o expresie serioasă, la costum și cravată, cu servietă-diplomat în mână, nici nu m-au observat, și-au continuat discuția și au urcat pe bancheta din spate a unei berline mari, negre, care a demarat imediat. Am intrat într-un hol luxos, cu mochetă roșie pe scară, lambriuri, obiecte aurite și plante verzi, și, bineînțeles, cabina portarului. Nicio cutie de scrisori. Doar plăci fixate pe perete. *Capital Risk Development*, nu pentru mine, *J. Investissements*, la fel, *G&M Associés*, tot nu. *Atelierul, etajul al treilea*. Asta era.

În lift, mi-am văzut imaginea în oglindă, iar chipul meu m-a speriat. Aveam cearcăne, eram palidă ca un mort. Pe palierul de la etajul al treilea, o singură ușă dublă. Am sunat. Mi-a deschis o femeie.

— Iris, bănuiesc, mi-a spus cu o voce gravă și învăluitoare.

— Da, bună ziua.

— Eu sunt Marthe. Vă așteptam. Intrați.

Femeia aceea, cu vârsta puțin peste șaiszeci de ani, era înzestrată cu o frumusețe și o eleganță rare, din alte vremuri. Părul brunet și buclat era dat discret cu fixativ. Ochii de culoarea alunei și gura roșie și cărnoasă dădeau strălucire tenului ca de porțelan. Urmând-o pe culoar, i-am observat mersul, demn de cel al unui manechin; cu capul sus, spatele drept, cocoțată pe niște veritabile tocurei cui, își ascundea silueta zveltă sub o rochie vaporoză și întunecată.

— Am să vă arăt atelierul.

Cu un gest larg m-a poftit să o iau înainte. Am intrat pe o ușă mare de sticlă în ceea ce trebuie să fi fost inițial o sală de recepții. Pașii mei au făcut să scârțâie parchetul, în timp ce tocurele cui ale acelei femei abia dacă îl atingeau. Șemineul din marmură era încă acolo, cu o oglindă mare deasupra, iar stucatura de pe tavan mi-a atras scurt privirea. Vreo zece mașini de cusut profesionale erau așezate pe mese de lucru. Alături de fiecare dintre ele, un manechin din lemn. Numeroasele ferestre făceau ca încăperea să fie scăldată în lumină. O lustră imensă asigura iluminatul la căderea nopții. Călăuza mea mi-a făcut semn să o urmez.

— Aici sunt cabinele de probă.

Am făcut ochii mari. Draperii groase din catifea despărțeau cabinele; un perete întreg din oglinzi, o canapea și taburete tapițate cu catifea roșie mobilau acest budoar

straniu. Apoi am descoperit stocul, o adevărată peșteră a lui Ali Baba. Suluri de mătase, de bumbac, de satin, de brocart, de jersey, de lamé, de crep, țesături unele mai mătăsoase decât altele, se luau la întrecere cu tot felul de cutii pline ochi de nasturi, de pene, de danteluri, de perle, de panglici și de pasmanterii. Încăperea alăturată era dedicată tiparelor. Apartamentul fusese în întregime regândit ca atelier, păstrându-și spiritul tipic parizian.

Femeia m-a condus spre o scară în spirală.

— La etajul acesta, există o bucătărie, o baie și un loc unde să vă țineți lucrurile personale. Camerele din spate nu sunt ocupate deocamdată. Înainte să coborâm din nou, trebuie să ne ocupăm de câteva formalități.

A intrat într-o încăpere și s-a așezat în spatele unui birou, biroul ei. Mi-a dat mai multe foi, s-a instalat confortabil în fotoliu și a luat un portțigaret, aprinzându-și o țigară.

Sufla cu senzualitate rotocoalele de fum. M-am gândit la Coco Chanel. În timp ce completam dosarul, ea mă privea în tăcere, ceea ce mi-a adâncit disconfortul și panica. După ce am terminat, mi-am luat inima-n dinți.

— Cine sunteți?

Vocea tremurătoare mi-a trădat emoția. Femeia a zâmbit. Părea să se amuze de stânjeneala mea.

— V-am spus, sunt Marthe.

— Dumneavoastră țineți cursurile?

A izbucnit în râs.

— Eu? Eu nu știu nici măcar să țin un ac în mână. Considerați-mă mai degrabă stăpâna casei. Sau menajera, dacă preferați. Acum să coborâm, colega dumneavoastră trebuie să fi sosit. Încă un detaliu, ce materiale aveți?

— Păi... foarfecele, un metru, un degetar, ace de mai multe feluri și ceva pe care să iau notițe.

A aplecat capul într-o parte.

— Sunteți serioasă, Iris... și îngrozită.

Era o afirmație la care nu aveam ce să răspund. M-a însoțit până în atelier. Într-adevăr, celelalte eleve erau acolo, vorbind în șoaptă printre mese. Când am ajuns noi, au tăcut și și-au reluat locurile.

— Rolul meu se încheie aici, mi-a spus Marthe. Domnișoarelor, spuneți-i bun venit lui Iris.

Umerii mi s-au relaxat în timp ce o priveam cum pleacă. Cineva care și-a dres glasul m-a făcut să tresar — eram așteptată la primul curs al zilei. Am străbătut încăperea sub privirile celorlalte fete, care m-au cadorisit cu un zâmbet din colțul gurii. Toate aveau un stil bine definit, spre deosebire de mine, care nu aveam niciunul. Erau acolo nonconformista cu piercinguri și șuvițe împletite, o fată care optase pentru stilul hip-hop, în timp ce alta era vintage până în vârful unghiilor. Punctul lor comun: vreo zece ani mai puțin decât mine.

Acea primă zi a fost o catastrofă. Am avut nevoie de toată dimineața ca să înțeleg cum funcționează mașina de cusut, care nu avea nicio legătură cu mașina mea Singer. De fiecare dată când coseam ceva, încrețeam sau agățam materialul. Am rupt nu știu câte ace și apăsam întotdeauna pe butonul greșit. Mă înțepam întruna. Nu o dată am pătat materialul cu sângele care îmi curgea din degete. Exista și o mașină de surfilat, aveam să învăț s-o folosesc în altă zi; nu voiam să mă fac și mai tare de răs. Aveam impresia că nu știu să cos, ca și cum aș fi nimerit acolo din întâmplare sau mai degrabă din greșeală.

În pauza de masă, am refuzat invitația tinerelor mele colege, iar râsetele lor înfundate m-au făcut să nu-mi regret alegerea. Ronțăind o baghetă cu cereale, mi-am

reglat conturile cu blestemata de mașină de cusut și am reușit în cele din urmă s-o stăpânesc. Mi-am petrecut toată după-amiaza încercând să recuperez întârzierea. Totuși, nu era ca și cum n-ăș fi croit niciodată nici măcar o fustă scurtă și dreaptă. La sfârșitul zilei, m-am întors acasă extenuată și cu totul descurajată. Moralul meu s-a prăbușit de tot când m-am trezit singură între cei patru pereți ai garsonierei. Cu toate acestea, în timp ce mâncam o cutie cu ravioli, mi-am promis să-mi revin de a doua zi. Nici nu se punea problema să dau bir cu fugiții, să fug de aspirațiile mele.

Restul săptămânii a trecut cu viteza luminii. La atelier, nu mă lăsam distrasă de vorbăria neîntreruptă a celorlalte. Aveam nevoie de concentrare, de recuperat întârzierea, pentru că începusem din mers și nu era timp de pierdut. Și mai ales, nu voiam să ratez nimic din tot ce puteam să învăț. Nu mă aflam acolo ca turist. Profesorul nostru, Philippe, lucrase pentru cei mai mari designeri înainte să-l obosească nebunia și presiunea prezentărilor de modă. Se hotărâse să-și pună priceperea în serviciul celor mai tineri. „Marea Marthe mi-a propus să lucrez aici“, îmi spusese el. Avea vreo cincizeci de ani și se impunea printr-un look studiat în cele mai mici detalii. Alură de sportiv, mâini de pianist, papion, cămașă apretată, vestă, ceas de buzunar, inel cu cap de mort și bascheți personalizate. Purta întotdeauna un șorț mare înnodat savant în jurul taliei. Când făceam o greșală, mă străpungea cu privirea lui albastră de oțel prin ochelarii din plexiglas transparent și știam că trebuie să iau totul de la capăt. Mereu răbdător și binevoitor, rămânea exigent și riguros. Voia să lucrăm îngrijit, curat, cu mare precizie atât

la nivelul gesturilor, cât și al rezultatului. Îmi dădeam seama că nu era tolerată nicio improvizație. Perspectivele mele de viitor l-au lăsat fără grai. Deocamdată se abținea să emită vreo părere în privința calității muncii mele, străduindu-se pentru început să-mi corecteze toate obișnuințele care, după părerea lui, îmi făceau un deserviciu. De mai multe ori, am văzut-o trecând pe la atelier pe femeia care mă întâmpinase. Când venea ea, Philippe ne prevenea pe un ton confidențial: „Dragilor, ea e patroana“. Înceta orice activitate și se ducea s-o salute cu un respect care ne uimea. Ea se oprea în pragul sălii de curs. Își trecea privirea peste noi, o simțeam asupra mea. Eram cea mai nouă cursantă, n-aveam ce face.

Vineri după-amiază, în trenul care mă ducea către Pierre, către casa mea, mi-am recitit notițele și mi-am revăzut schițele. În fiecare seară a săptămânii, desenam modele, încercând să pun în practică sfaturile lui Philippe. Abia așteptam să-i povestesc totul soțului meu, să-i spun cât de fericită eram să cos. Trebuia să înțeleagă că viața mea se schimba. Voiam să îmi fie alături în această etapă. Când am coborât din tren, am fost surprinsă să nu-l văd pe peron. Am verificat pe telefon, aveam un mesaj: „Scumpa mea, am fost reținut la spital, nu știu la ce oră mă întorc, îmi pare rău“.

Am avut timp să fac niște cumpărături, să pun la spălat un rând de rufe și să pregătesc cina înainte să aud ușa de la intrare. Am alergat și am sărit de gâtul lui Pierre.

— În sfârșit!

— Scuze, îmi pare rău, nu puteam...

— Acum ești aici, îmbrățișează-mă.

S-a supus și m-a strâns în brațe, spunându-mi că îi fusese dor de mine. Încă ghemuită la pieptul lui, i-am împărtășit planurile pentru weekend.

— Ce-ar fi să mergem la restaurant doar noi doi, mâine seară? M-am gândit la restaurantul unde am sărbătorit sfârșitul rezidențiatului tău. Iar duminică, după un mic dejun în pat și o dimineață de leneveală, m-am gândit că o plimbare la țară ne-ar face bine. Nici tu, nici eu nu prea am luat aer săptămâna asta.

— Nu e o idee rea, nu zic nu, dar...

— Ai gândit un program special pentru noi?

L-am privit, cu un zâmbet lacom pe buze.

— Oh, nu tocmai, bine, de acord, mergem la restaurant, dar cu toată lumea, și ieri am vorbit cu mama la telefon, ne așteaptă duminică la prânz. Nu puteam să-i refuz nici pe unii, nici pe alții.

M-am desprins de el.

— Pierre, nu ne-am văzut toată săptămâna. Vreau să fiu cu tine.

— Păi, o să fii cu mine!

— Da, dar și cu ceilalți, iar eu vreau să fim doar noi doi. Am o mulțime de lucruri să-ți povestesc.

— Mi-ai spus deja totul la telefon. Și în plus, vor să te vadă ca să le povestești ce faci.

Până în ultimul moment, am încercat să-l conving pe Pierre să anuleze măcar ieșirea cu toată trupa. Ajunsesese să nu-mi mai răspundă când îi vorbeam despre asta. Și ne-am dus până la urmă la restaurant cu toții. Pierre spusese că prietenii noștri erau interesați de noua mea activitate, dar nu mi-au pus decât foarte puține întrebări despre curs și viața mea pariziană. Același scenariu s-a

repetat a doua zi la socrii mei. Pierre nu era niciodată departe de mine, asta da.

Duminică seara, pe peronul gării, aveam inima grea. Îl țineam pe Pierre de mână, uitându-mă la ceas.

— Weekendul viitor nu programez nimic, stăm doar noi doi, mi-a spus. Ai avut dreptate.

M-am ghemuit în brațele lui.

— Te întorci acasă?

— Nu, mă duc la spital.

— De ce?

— Pentru că nu-mi place să stau singur în casă... Hai, urcă, e timpul.

Am apucat doar să ne dăm câte un sărut înainte să sar în tren și ușa să se închidă. Pierre nu a mai așteptat mult, s-a răsucit imediat pe călcâie și silueta i-a dispărut pe scara rulantă.

Ar trebui să iau ore particulare ca să fiu liniștită. Asta mi-am spus când am ajuns la atelier la începutul săptămânii și le-am auzit pe fete trâncănind despre ieșirile lor la bar de sâmbătă seara și despre ultimul iubit. M-am speriat. Îmbătrânisem într-atât, încât să le blamez că aveau preocupări proprii vârstei? Erau atât de lipsite de griji, atât de pline de viață, aveau viitorul în față, luau în răs privirile celorlalți. La vârsta lor eu mă pregăteam să mă mărit. La urma urmei, eu nu fusesem niciodată liberă. Acum, eram doar invidioasă și mi-am întors privirea de la spectacolul unei tinereți pe care n-aveam s-o cunosc niciodată.

În timpul celei de-a doua săptămâni de curs, am avut sentimentul că Philippe îmi dedica o parte

esențială din timpul său și că eram supusă unui test de aptitudini. Nu aveam aceleași sarcini de îndeplinit ca și celelalte fete, iar nivelul lui de exigență crescuse cu o treaptă. În ciuda surprinderii și a presiunii, doream asta. Era un curs de formare, dar eu ceream ore suplimentare.

În dimineața de luni a celei de-a treia săptămâni, când a venit Philippe, ne-a anunțat fără nicio introducere că aveam o săptămână la dispoziție ca să confecționăm un costum de damă cu pantaloni. Probabil depășisem o etapă dificilă, căci aveam din nou același program ca și celelalte. A distribuit tiparul și ne-a cerut să ne apucăm de treabă. Când am văzut fotografia cu taiorul pe care trebuia să-l fac, am simțit că mi se ridică părul la ceafă. Așa mă îmbrăcam când lucram la bancă, era o uniformă care se potrivea la orice, ștearsă și atât de puțin feminină! Philippe s-a apropiat de mine.

— Fă ce-ți place, mi-a spus.

— Adică?

Zâmbind, și-a dat ochii peste cap.

— Vi se cere să faceți un sac, așa că e treaba ta să te descurci, iubire...

S-a răsucit pe călcâie și s-a dus în mijlocul fetelor care se băteau pe tema alegerii materialului. La urma urmei, nimeni nu ne interzisese câteva mici fantezii. Cred chiar că tocmai mi se dăduse permisiunea să îmi dau frâu liber imaginației. Mi-am scos carnetul cu schițe, mi-am strâns părul la spate și m-am folosit de un creion ca să-l prind în coc. Apoi m-am apucat de schița celui costum cu pantaloni pe care aveam de gând să-l reinterpretez. Taiorul meu nu va fi de purtat

la serviciu, ci pentru ieșiri în oraș și pentru a pune femeia în valoare.

— Original, mi-a zis o voce gravă și târăgănată peste umăr, în timp ce îmi retușam schița.

Am tresărit și am ridicat capul, cu creionul suspendat în aer. Conversațiile încetaseră și toate privirile erau ațintite asupra mea. Mai ales cea a patroanei.

— Iris, urmează-mă în biroul meu.

Expresia mea speriată nu a împiedicat-o să ia schița. A ieșit din încăpere și am urmat-o imediat. Tocmai comisese o greșală de toată frumusețea, voind să mă îndepărtez de model. Totuși, eram sigură că Philippe încercase să-mi transmită un mesaj. Îndreptându-mă spre scară l-am căutat din priviri, dar era de negăsit. În biroul ei, Marthe a luat loc și m-a invitat și pe mine să fac la fel. Cu țigara între buze, mi-a studiat cu atenție desenul.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat într-un târziu, dându-mi-l înapoi.

— O să revin la modelul de bază, n-ar fi trebuit să...

— Nu asta te-am întrebat. Nu contează. În sfârșit, o stagiară cu ceva talent și niște idei!

— N-am făcut nimic special, doamnă.

Ea a ridicat mâna.

— Spune-mi Marthe, niciodată doamnă. Felul tău de a desena și de a înfrumuseța acest taylor vorbește de la sine. De asemenea, am văzut și calitatea muncii tale de când ai sosit. Știi să coși. Te descurci și la schițe, și la croit. Te-ai gândit deja să crezi ținute?

— N-aș zice că sunt ținute, am mai făcut câteva rochii, niște fuste, haine obișnuite.

— Ce-ai de gând să faci după ce termini cursul?

— Să îmi deschid un atelier de croitorie la domiciliu. Voi face câte puțin din toate: retușuri și câteva ținute din când în când, sper...

Ceea ce îmi va permite să fiu mamă cu normă întreagă, am gândit.

— E o greșeală. Am să-ți urmăresc îndeaproape munca săptămâna asta.

— De ce?

— Pentru că mă interesezi. Fă asta! mi-a poruncit și a arătat cu degetul spre desen. Acum întoarce-te la locul tău.

Am ascultat-o și m-am întors în atelier. Toate fetele au sărit pe mine când am apărut.

— Ce voia Marthe de la tine?

— Nimic.

— Da, sigur! Continuă să te ții deoparte, mi-a spus una dintre ele.

— Ne dai impresia că ești snoabă sau că te temi de noi, a continuat alta.

N-am găsit nimic să le răspund, încă uluită după discuția mea cu Marthe. Ele și-au reluat lucrul, lăsându-mă din ce în ce mai agitată.

O oră mai târziu, în pauza de masă, le-am întrebat dacă pot să vin cu ele. Încântate, mi-au făcut semn să le urmez. Oprindu-ne într-un bistrou, am făcut în sfârșit cunoștință și am putut să constat, ușurată, că erau toate destul de simpatice. Vorbind cu ele, mi-am dat seama că eram plină de prejudecăți și că îmi pierdusem obișnuința de a cunoaște persoane noi, și asta nu-mi stătea deloc în fire. Ambiția lor era matură, iar energia lor avea un efect reconfortant asupra mea. Pe drumul de întoarcere la atelier, mi-au spus că Marthe deținea întregul imobil, că locuia la ultimele două etaje și că dădea multe recepții.

M-am apucat din nou de lucru, mai destinsă decât cu câteva ore înainte. La sfârșitul zilei eram în urmă, dar mă simțeam mulțumită. Am plecat din atelier în același timp cu fetele.

Două zile mai târziu, însăilam pantalonul când Marthe și-a făcut rondul prin atelier. A aruncat o privire pe lucrările fiecăreia și a încheiat cu mine. I-am făcut un semn cu capul în chip de salut. A studiat din nou modelul pe care îl desenasem, înainte să atingă mătasea neagră pe care o alesesem pentru taior și satinul albastru-închis pentru revere, precum și toate detaliile de finisare. Apoi s-a dus să stea de vorbă cu Philippe, continuând să mă privească. Era mai mult decât neplăcut și stânjenitor.

S-a întors în aceeași după-amiază, în momentul în care terminam însăilarea vestei ce avea să țină loc de sacou. Am pus-o pe manechin și m-am dat în spate, ca să îi văd defectele.

— După ce termini, aș vrea să i-l arăți unei prietene, mi-a spus.

— Nu merită să iasă de-aici, este o simplă temă.

— E păcat să risipești atâta talent.

— Exagerați.

M-a privit cu ochii ei de culoarea alunei și a zâmbit.

— O să mai vorbim despre asta.

Umerii mi-au căzut și am oftat. Ea a izbucnit în râs și a părăsit încăperea.

A doua zi, Philippe mi-a dat iarăși ore particulare, cred că ăsta e cuvântul. După ce s-a asigurat că fetele puteau să se descurce singure, mi-a dedicat tot timpul. Remarcase marea dificultate a confecționării vestei:

butonierele tivite din partea de jos a spatelui. Era o tehnică pe care nu reușisem s-o stăpânesc niciodată. Asta ne-a luat toată ziua și o parte din seară. Nu m-a cruțat și m-a pus să o iau de la capăt de câte ori a fost necesar ca să stăpânesc tehnica la perfecțiune. Când amândoi am fost în sfârșit mulțumiți de rezultat, m-am dus la culcare epuizată. Cu toate acestea, eram încă surescitată și somnul întârzia să vină. Când închideam ochii, vedeam foarfece, ace, împunsături fine și oblice...

Joi seara, am hotărât să lucrez până târziu: voiam să termin devreme a doua zi ca să mă întorc cât mai repede acasă și să-l revăd pe Pierre. Câtă vreme Marthe era prezentă, puteam să rămân, îmi spusese Philippe.

— Iris, vrei să bei un pahar cu noi? mi-a propus una dintre fete.

Am ridicat capul de la ce lucram și le-am văzut pe toate gata de plecare. Le-am zâmbit.

— Sunteți drăguțe, dar mai rămân puțin, vreau să mai avansez.

— Altă dată?

— Da. Distracție plăcută, pe mâine.

Privindu-le cum pleacă, mi-am promis că săptămâna următoare voi ieși cu ele. Nu mai eram stresată de prezența lor, ci de cea a patroanei. Nu înțelegeam ce voia de la mine. Am încercat să fac abstracție de ea ca să mă concentrez pe treaba mea. Cu coada ochiului, am văzut-o cum se ridică. S-a apropiat de masa mea.

— Îți place ce faci, Iris?

Am privit-o: ochii i se plimbau de la mine la lucrarea mea.

— Bineînțeles.

— De ce ai ales să nu respecti modelul impus?

— Nu-mi plăcea. Era numai bun să treacă neobservat într-un birou, îmi trezea amintiri neplăcute.

Vorbisem prea repede. Ea a zâmbit.

— Al tău este potrivit pentru birou. Dacă l-ai purta la o negociere, ai câștiga-o doar străbătând încăperea. Îți va pune corpul în valoare.

Am roșit până în vârful urechilor.

— Nu l-am făcut pentru mine.

A zâmbit.

— Lui Jules i-ar fi plăcut să port așa ceva într-o vreme, a șoptit.

Privirea i s-a umbrat și trăsăturile feței au reflectat o tristețe profundă. A băgat mâna într-un buzunar micuț, pe care nu l-am remarcat decât în clipa aceea. A luat de acolo ceva pe care l-a dus la gură și l-a înghițit iute. Gestul ei a fost abia perceptibil.

— V-am cerut să confecționați un model de bază tocmai pentru că este baza. Nu sunt multe eleve capabile să realizeze o lucrare de o asemenea calitate și rafinament, a continuat ea.

— Celorlalte nu le-a venit ideea, asta-i tot, dar se pricep să lucreze.

— Modestia ta e patologică și devine de-a dreptul enervantă!

Expresia îi era cât se poate de serioasă. M-a înfruntat din priviri, iar eu am lăsat prima ochii în jos. Ea s-a dus la etaj, a revenit după câteva minute și a pus niște chei pe masa mea.

— Rămâi să lucrezi cât vrei și încuie atelierul. Urc la mine. Pe foarte curând, Iris.

— Păăi... la revedere și mulțumesc pentru chei.

Mi-a făcut un ușor semn de salut, fără să se întoarcă. Am urmărit-o pe culoar. Cine era femeia aceasta? Încă o dată, i-am observat eleganța. Mersul îi era suplu, în pofida tocurilor cui. Peste rochia purpurie își pusese un mantou cu o curea desfăcută, purta o pereche de mănuși din piele și un ceas Kelly la încheietură. A închis ușa. M-am trezit singură în atelier, nu se mai afla nimeni în afară de mine și de ea în clădire. După ora opt seara, toată lumea era plecată acasă.

Două ore mai târziu, am hotărât să mă opresc. A doua zi, nu-mi mai rămânea decât să calc și să tai ultimele ațe. Am făcut turul încăperilor și am stins toate luminile. În pofida ciudățeniilor Marthei, mă simțeam bine în locul acela. Am verificat de zece ori ca ușa să fie bine încuiată. Am vrut să-mi dezmoțesc picioarele și am luat-o pe scări. Când am ajuns la primul etaj, mare mi-a fost surprinderea să văd o femeie care suna la interfonul societății de investiții. S-a răsucit pe călcâie și mi-a zâmbit larg. Ai fi zis că e o păpușă tocmai ieșită din benzile desenate japoneze. Câți ani să fi avut? Afișa un aer de falsă ingenuitate.

— Bună seara, i-am spus din politete.

— Salut! Ești de la școala de croitorie?

— Da.

— O, ce noroc! Ador hainele. Voiam să fac design, dar tata m-a trimis la o școală de comerț, unde nu pricep nimic.

Ușa s-a deschis automat.

— Cred că sunteți așteptată.

— Iau cursuri particulare și aduc cina, a chicotit ea, arătând niște cutii cu sushi.

De când se venea la cursuri particulare în haină de blană, la ora zece seara? Am trecut pe lângă ea, și parful ei de zmeură aproape că m-a sufocat.

— Cred că lucrați cu plăcere.

— O, da, ador să vin aici!

Mi-am dat ochii peste cap fără să mă vadă. Continuând să cobor scara, mi-am zis că, în loc să mă hărțuiască pe mine, Marthe ar face mai bine să se ocupe de activitățile nocturne din imobilul ei... De la parter, am auzit-o pe studenta care livra sushi izbucnind într-un râs zgomotos, apoi s-a trântit o ușă. Din stradă, n-am putut să mă abțin și am aruncat o privire spre ferestrele luminate de la primul etaj; nu cred că urma să se discute despre comerțul internațional.

Pierre și-a respectat promisiunea. Nu ne-am întâlnit cu nimeni. Fiecare și-a văzut de ale sale. Prin urmare, weekendul nostru n-a fost lipsit complet de tandrețe și am avut sentimentul că soțul meu mă privea ceva mai mult decât de obicei. În orice caz, a dovedit-o prin fapte, pentru că a luat inițiativa — măcar o dată — să facem dragoste. De la început am amânat cât am putut momentul în care să-i vorbesc despre Marthe și despre interesul ei pentru mine. Ceva îmi spunea că el nu îl va aprecia cu adevărat. Nu mă înșelam.

— Iris, să nu ai încredere în femeia aia.

— De ce?

— Pentru că se învârte într-un mediu diferit de al nostru și voi două nu sunteți din aceeași lume. Te cunosc, o să te atașezi de ea și o să-ți faci tot felul de scenarii. Dar ea va uita de tine imediat ce vei termina cursul.

— Poate că ai dreptate.

O nouă săptămână de cursuri se încheia. În fiecare zi mă aflam sub observația tăcută a Marthei. Apărea în atelier, se așeza picior peste picior pe o canapea în fața mesei mele de lucru și mă privea. Din când în când, îi făcea semn lui Philippe — întotdeauna pe fază. El venea în pas alergător și îi răspundea la întrebări. Aveam senzația că sunt un cobai al cărui comportament îl studiau și nu puteam să fac mare lucru.

Joi, din proprie inițiativă, le-am propus fetelor să mergem să bem un pahar împreună. Au acceptat. Pe parcursul serii, mi-am dat seama că tocmai descoperisem ieșirile între fete și mai ales cu fete care îmi împărtășeau pasiunea. De când îl cunoscusem pe Pierre — la douăzeci de ani — nu avusesem de-a face decât cu studenți la medicină, apoi cu medici cu diplomă. Și nu căutasem niciodată să-mi petrec timpul cu partenerile unora sau altora: să-mi cumpăr haine nu mă interesa, mi le făceam singură în pod, la mașina mea Singer. Nu aveam aceleași preocupări, nici aceleași gusturi vestimentare. Ele urmau orbește direcțiile marilor firme și, în cele din urmă, după

o competiție nemiloasă prin magazine, ajungeau să poarte aceeași uniformă. Pe când cu fetele de la atelier și în ciuda diferenței de vârstă de zece ani, fără să vorbim de originile noastre, mă înțelegeam. Am petrecut o seară superbă în compania lor. M-am întors acasă cu ultimul metrou și ușor amețită. Dacă ar fi știut Pierre...

A doua zi de dimineață, absența Marthei m-a făcut să mă simt mai ușurată. Acest vânt de libertate nu a suflat pentru mult timp. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu tâmpile cărunte, a venit în atelier cu puțin înainte de prânz. Era elegant, cu pantalonii lui de flanel, cămașa impecabilă și puloverul din cașmir, cu anchior. L-a salutat pe Philippe, care a făcut semn înspre mine cu mâna. Ce mai făcusem? S-a apropiat de mine zâmbind.

— Dumneavoastră sunteți Iris?

— Da. Bună ziua.

— Sunt Jacques, majordomul Marthei, m-a informat el, întinzându-mi mâna.

Un majordom! Nu mă surprindea că Marthe avea personal de serviciu, dar un majordom! În ce lume nimerisem?

— Marthe vă așteaptă să luați prânzul la această adresă, mi-a spus el și mi-a dat o carte de vizită. Să fiți acolo la ora unu, vă rog să nu întârziați.

— Așa voi face.

Mi-a zâmbit amabil și s-a răsucit pe călcâie.

O oră mai târziu, am intrat într-un restaurant nu departe de Piața Vendôme. Abia am avut timp s-o caut pe Marthe din priviri, că un ospătar mi-a ieșit în întâmpinare. Dacă nu aș fi fost atât de stresată, cred că aș fi izbucnit în râs când l-am văzut făcând o plecăciune.

- Doamnă...
- Bună ziua, am întâlnire cu...
- Vă așteaptă, urmați-mă.

OK, Marthe era un client VIP. Ospătarul m-a însoțit până la masa ei. Ea se uita pe stradă, străină parcă de ceea ce se petrecea în jur. Ospătarul și-a luat tălpășița imediat ce coletul a fost livrat.

- Bună ziua, Marthe.
- Fără să-mi adreseze nicio privire, s-a uitat la ceas.
- Ești punctuală, îmi place. Ia loc.

I-am adresat un mulțumesc în gând majordomului și am ascultat-o pe Marthe. Ochiul ei pătrunzător m-a studiat cu atenție. Apoi și-a luat șervetul, l-a desfăcut și l-a pus pe genunchi.

- Să mâncăm, vom vorbi după aceea.

Ca prin farmec, deși nu aruncasem nicio privire pe meniu, am fost servite de un tânăr abia ieșit din adolescență și care părea că merge spre eșafod în timp ce se apropia de masa noastră. Marthe comandase deja pentru mine. A început să mănânce. Mie nu-mi era foame deloc. Privirea i-a căzut pe mâinile mele care se odihneau de fiecare parte a farfuriei. Mi-am făcut curaj și m-am forțat să mănânc. Ce voia de la mine, la urma urmei? Când a lăsat tacâmurile, am profitat ca să-mi dau farfuria la o parte.

- Te vezi cu soțul tău diseară? m-a întrebat.
- Ăăă... da, de unde știți că sunt măritată?
- Din dosarul tău, drăguț. Ce părere are despre faptul că lipsești atât de acasă?
- Se descurcă, muncește și mai mult, și asta nu-i displace. De ce-i spuneam asta? Am oftat.
- Cu ce se ocupă?
- E medic într-un spital.

— Probabil că nu-l vezi prea mult...

— Într-adevăr, nu cât aş vrea.

Am schiţat un zâmbet şi m-am abţinut să continui cu confidenţele, căci simţeam că-i voi dezvălui Marthei până şi culoarea chiloţilor de pe mine.

— Dar dumneavoastră?

— Am fost căsătorită treizeci de ani minunaţi cu Jules. A murit acum trei ani.

— Îmi pare rău.

Şi-a adâncit privirea într-a mea şi, fără să ştiu de ce, m-am simţit prost.

— Se spetea muncind, dar am rămas stăpâna lui; chestie de voinţă.

Ce mă priveau pe mine toate astea?

— Era specialist în finanţe, a făcut speculă, a jucat la bursă şi a făcut avere. Apoi a înfiinţat firmele de la primul etaj, se ocupa de gestiunea de patrimoniu, de plasamente, de fonduri de pensii, a continuat ea. A condus totul până la capăt.

— Şi astăzi cine se ocupă de toate?

— Cel care a fost mâna lui dreaptă. Avea toată încrederea în el, aşa cum am şi eu.

Apoi Marthe i-a făcut semn tânărului să debaraseze masa şi a comandat două cafele.

— De altfel, ai să-l cunoşti în curând... dau un cocteil weekendul viitor, vei fi acolo.

— Ăăă... e foarte amabil că v-aţi gândit la mine, dar...

— Am nevoie de tine pentru seara asta, Iris.

— Eu? Dar pentru ce?

Mi-am ascuns mâinile tremurânde sub masă. Panica pune stăpânire pe mine.

— Vreau să-mi faci o rochie. Ai mână liberă şi ai la dispoziţie atelierul.

— Nu cred că...

— Vei purta taiorul făcut de tine, asta îți va permite să-ți demonstrezi pe deplin talentul.

— Ascultați, nu înțeleg de ce credeți că...

— Tu n-ai nimic de zis. Este o comandă dată de direcțoarea școlii tale. Dacă refuzi, să nu te mai întorci săptămâna viitoare.

— Nu puteți să-mi faceți asta, vă rog.

— Am o întâlnire, o să trec după aceea pe la atelier să-mi iei măsurile.

S-a ridicat. Șeful de sală a venit s-o ajute să-și îmbrace haina, apoi ea a plecat, lăsându-mă singură la masă.

Imediat m-am întors la atelier. Philippe râdea în barbă, știa foarte bine ce dăduse peste mine. Fetele au remarcat că ceva nu era în regulă.

— Ce-ai pățit? Ai văzut o fantomă?

— Marthe... Marthe vrea să-i creez o rochie.

— Bravo, e nemaipomenit!

— Ba nu, nu e nemaipomenit! Dacă refuz, o să mă dea afară.

— Nu se pune problema, vei reuși, deci vei rămâne cu noi.

— Terminați, nu sunt în stare.

— Iris, ești cea mai înzestrată dintre noi, o să-i dai gata. Și-apoi, stai puțin, nu ai dreptul să refuzi așa ceva. O să te mobilizezi și o să reușești. Dacă nu, o să-ți facem viața un iad.

Philippe le-a acordat o pauză mai lungă ca să mă dăscălească și, mai ales, să nu lase panica să pună din nou stăpânire pe mine.

Mi-am făcut curaj ca să par cât de cât normală când Marthe a venit după-amiază. Fără un cuvânt, s-a dus în

cabina de probă. Am oftat adânc, mi-am prins părul, am luat metrul și ceva de scris și am urmat-o. Mă aștepta. Am început să-i iau măsurile — perfecte. Corpul ei era zvelt, talia extrem de fină, pieptul în perfectă armonie cu talia subțire. Deși numai piele și os, era a naibii de feminină în pantalonii-țigaretă bleumarin și bluza crem din mătase. Marthe era eleganța franțuzească întruchipată. Cât timp i-am luat măsurile, i-am simțit privirea grea asupra mea. Știa ce avea de făcut, se mișca, ridica brațele fără să fie nevoie să-i spun. Tăcerea și apropierea fizică îngreunau atmosfera din încăpere, care devenise insuportabilă.

— Dați-mi măcar un indiciu despre gusturile dumneavoastră.

— Tu doar creează, Iris, este tot ce îți cer. Vreau să încerci. Dacă dai greș, nu e grav, vei putea să rămâi aici și am să te las în pace, promit.

Din pricina autorității pe care o degaja și în ciuda metodelor sale, am hotărât să am încredere în ea. Aveam de ales?

— În regulă, am să încerc. Să aveți totuși în vedere și o ținută de rezervă... Dar la recepție n-am să vin.

Mi-a luat bărbia în mâini.

— Scumpa mea, totul va fi bine, voi fi cu tine.

Hotărât lucru, nu puteam să aleg în nicio privință. Ce-o să zică și-o să creadă Pierre despre toate astea? Nimic de bine, simțeam.

M-am închis în depozit. Am început să ating materialele, le șifonam, le împătuream, le testam efectul pe pielea mea ca să văd care mă seducea, care ar putea să-i convină Marthei. Trebuia să mă inspire materialul și silueta ei. După mai multe ore, am reușit să aleg

eșantioanele. Urma să încep schițele. O privire aruncată pe ceas mi-a arătat că pierdusem trenul, asta e, am să-l iau pe următorul.

Mi-am petrecut ziua de sâmbătă închisă în pod. Am studiat cu grijă toate cărțile mele despre modă și marii designeri. Atenția mi-a fost atrasă de activitatea lui Coco Chanel și Yves Saint Laurent. Amândoi puseseră în valoare femeile, eliberându-le de corset, făcându-le independente și sigure pe ele. Mi se părea că ideile lor vor fi pe placul șefei mele. Ghemotoace de hârtie mototolită și ruptă se adunau peste tot. Îmi storceam creierii în toate direcțiile. Nu-mi plăcea ce desenam și mai ales nu o vedeam pe Marthe purtând ce îmi imaginam eu. Nimic nu era la înălțimea ei.

Seara l-am însoțit pe Pierre, fără chef, la niște prieteni care ne invitaseră la cină. L-am ascultat explicându-le, zeflemitor, că devenisem o studentă serioasă. Nu spuneam nimic, dar atitudinea lui mă deranja și mă durea. De câte ori pomenea de ceea ce făceam, era pe un ton batjocoritor. Voi avea într-o zi parte de un sprijin real? Ceilalți m-au luat peste picior, n-ar fi crezut niciodată că voi putea să devin dependentă de muncă. Suportam totul zâmbind prosteste. Restul serii, le-am ignorat conversațiile, nu mă gândeam decât la schițele mele.

Odată întorși acasă, m-am dus la culcare în același timp cu Pierre, dar mă foiam întruna. Imposibil să îmi găsesc somnul. M-am strecurat afară din pat.

— Ce faci?

— Mă duc să lucrez, am o idee.

Pierre a aprins lumina, s-a ridicat și s-a întors spre mine.

— Poate să aștepte până mâine, nu?

— Prefer să bat fierul cât e cald.

Și-a dat ochii peste cap și a stins veioza de pe noptieră.

— E ridicol, a bombănit.

Nu voiam să stârnesc o ceartă, dar mi-ar fi plăcut să-i spun că nu era decât o observație nevinovată față de ceea ce suportam de ani de zile. L-am lăsat bombănind și m-am dus să pun pe hârtie modelul care tocmai îmi venise în minte.

Luni dimineață am descoperit că masa mea de lucru fusese mutată în weekend. Eram tot cu fetele — transformate în majorete — dar aveam mai multă liniște și mai mult spațiu. Toată săptămâna am muncit pe brânci, plecând din atelier doar ca să mă duc să dorm câteva ore la mine. M-am concentrat cu totul pe ținuta Marthei. După ce fusesem sedusă de culorile strălucitoare cu reflexe, am revenit asupra alegerii și m-am oprit la o mătase naturală de un albastru-regal, o culoare profundă, care se potrivea mai bine cu personalitatea enigmatică și tulburătoare a patroanei mele. Contrar obișnuințelor ei, Marthe își va pune în valoare talia de viespe. Rochia va fi strâmtă, mulată pe corp, mânecile trei sferturi. Observasem că purta întotdeauna aceleași bijuterii, care vor trebui să-și găsească locul cu ușurință, mai ales colierul pe decolteul pătrat. Remarcasem că fiecare haină avea un buzunar aproape invizibil, așadar, îi voi face și eu unul. M-am dus în camera de croit ca să trasez tiparul cu creta și să tai cu grijă fiecare parte a rochiei. Am implorat-o pe Marthe să vină să vadă și să probeze rochia, dar a refuzat de fiecare dată. Aveam susținerea necondiționată a lui Philippe,

care îmi potolea frecventele atacuri de panică. Ca să mă calmeze, mă puneă să refac cusăturile pe care le considera defectuoase, imperfecte: faimoasele buzunare. Rolul lor era să fie discrete, nu aveam dreptul să ratez; nicio cută nu trebuia să fie vizibilă, iar fundul buzunarului trebuia să fie perfect plat. În acele momente, uitam miza temei mele... Dar puteam să consider comanda Marthei o temă? Mă îndoiam de asta.

— N-ai uitat că mâine nu vin, i-am spus la telefon lui Pierre joi seara.

— Despre ce vorbești?

— Ți-am spus weekendul trecut, dar nu m-ai ascultat. Trebuie să mă duc la o recepție acasă la Marthe, vrea să fiu acolo și nu mă întreba de ce, că nu știu nimic.

— Toate astea încep să ia o întorsătură care nu-mi place. Trebuia să faci un curs doar. Nicidecum să muncești pe degeaba sau să mergi la cocteiluri mondene.

— Dacă aș fi refuzat, m-ar fi dat afară. Este ultimul lucru pe care îl vreau.

Am scos un oftat prelung; mă enerva la culme. Nu aveam niciun motiv să-mi ascund entuziasmul.

— Dacă te interesează, mi-a plăcut la nebunie ce am lucrat săptămâna asta.

Tocmai terminasem de călcat. Nu-mi mai rămânea decât să-i duc rochia Marthei. Am luat husa în care era învelită și, pentru prima dată, am urcat până la etajul al cincilea. Ușa era larg deschisă. A trebuit să asist la un du-te-vino de florari, furnizori, ospătari. L-am ochit pe majordom.

— Scuzați-mă, bună ziua, domnule...

— Jacques, m-a întrerupt el.

— Jacques, deci! Marthe e aici?

— Nu, dar te așteptam. M-a însărcinat să iau rochia și să-ți spun că va veni un taxi să te ia de acasă la ora șapte și jumătate.

Îmi trimitea un taxi, era din ce în ce mai halucinant! Când a apucat rochia, am avut impresia că mi-o smulge din mâini.

— Ai grijă, e fragilă, trebuie s-o agăți imediat pe umeraș.

— Sunt obișnuit, nu-ți face griji. Pe diseară!

S-a răsucit pe călcâie și eu am văzut cum rochia mea se îndepărtează. Ca o idioată, mă atașasem de ea și până seara n-aveam să știu dacă-i plăcea sau nu Marthei. Mă pregăteam să mă întorc la atelier, când m-a strigat Jacques.

— Așteaptă, am uitat să-ți dau asta!

Mi-a întins un plic.

— Ce este?

— Onorariul tău.

I-am dat înapoi plicul de parcă mi-ar fi ars degetele.

— Nu-l vreau.

A fost vizibil nedumerit de refuzul meu. Am luat-o la fugă pe scări. Când am ajuns în atelier, mă aștepta comitetul de întâmpinare, fetele și Philippe. Acesta își făcuse timp să-mi verifice taiorul, finisajele erau impecabile, puteam să mă întorc la mine ca să mă pregătesc.

Speram să mă relaxez la duș, în ciuda cabinei înguste. După o lună de tot felul de exerciții de contorsionism, reușisem să intru în cabină fără riscul de a-mi rupe spatele. Trebuia ca acest moment să mă destindă, să-mi inspire conversații inteligente. Ar fi trebuit să buchisesc *Cocteilul*

monden pentru idioți. Am golit rezervorul de apă caldă fără să mă simt mai bine. Înfășurată într-un prosop, m-am sprijinit de chiuvetă — sau mai degrabă lavoar — și m-am privit în oglindă. La urma urmei, existau și lucruri mult mai rele decât să fiu invitată la o sindrofie pariziană. Eu, care mă săturasem de invitațiile la cină ale micii burghezii de provincie, ar fi trebuit să fiu mulțumită. Măcar să joc jocul până la capăt. Nu mi se întâmpla asta în fiecare zi. Până la urmă m-am pregătit: mi-am prins părul în coc la ceafă și m-am machiat discret, punându-mi ochii verzi în valoare. Am îmbrăcat pantalonii de smoching. Așa cum prevăzusem, erau pe măsura mea, dar făcusem bine că sărisem peste prânz: cureaua plată nu tolera niciun exces. Felul cum cădeau pe mine m-a umplut de încântare. După aceea, mi-am luat vesta cu spatele gol. La ce mă gândisem când o desenasem? Aș fi vrut să știu. Nu la mine, asta-i sigur! Dacă ar fi fost așa, ar fi acoperit mult mai multă piele și aș fi putut să port sutien. În loc de asta, spatele îmi va fi complet gol, umerii dezgoliți, iar decolteul, accentuat de o bentiță din satin albastru-închis, pur și simplu adânc. După mai multe mișcări, am reușit să-mi închei nasturii din josul spatelui și să închid butoniera de la ceafă. Odată cocoțată pe pantofii cu toc cumpărați în grabă — Pierre prefera balerinii — m-am privit în sfârșit în oglindă. Am avut nevoie de timp ca să mă recunosc, dar rezultatul nu era rău deloc. În schimb, soțul meu nu m-ar fi lăsat niciodată să ies așa.

Când am ajuns la Marthe, nu aveam decât o idee în cap: să-mi iau picioarele la spinare. Am să îmi fac apariția și, imediat ce voi putea, voi fugi de acolo. Faimosul majordom mi-a deschis și mi-a luat haina. Apoi m-a răsplătit

cu un zâmbet încurajator și m-a invitat să-l urmez pe coridor, care mi s-a părut imens, interminabil... Murmurul conversațiilor a ajuns în cele din urmă până la mine și însoțitorul meu a dispărut în pragul sălii de recepție.

Vreo cincizeci de invitați discutau, cu câte o cupă de șampanie în mână; ospătarii umblau de colo-colo oferind fursecuri, iar în fundal se distingea muzică de jazz. Decorul apartamentului era după chipul proprietarei, șic și sobru. Tablouri de artă abstractă pe pereți, mobile fără ornamente, de foarte bună calitate, și draperii întunecate și grele la ferestre. Speriată, am căutat-o pe Marthe din priviri... Am văzut-o: purta rochia mea. Mi-a scăpat un oftat de ușurare și emoția a făcut să-mi apară lacrimi în ochi. O femeie a cărei eleganță o admiram purta o creație de-a mea! Prima mea creație adevărată.

Marthe m-a văzut și mi-a făcut semn să mă duc la ea.

— Iris, scumpa mea, mi-a zis sărutându-mă pe obraz, rochia e magnifică, nu mă așteptam la altceva din partea ta.

— Mulțumesc.

Mi-a luat mâinile, s-a dat înapoi un pas și m-a cercetat din cap până-n picioare.

— Am avut dreptate, îți vine de minune, dar pentru numele lui Dumnezeu, umerii în spate și stai dreaptă.

Mi-am îndreptat postura, zâmbindu-i timid.

— Așa e mai bine, mi-a spus. Bărbații te privesc deja.

Din reflex, m-am făcut mică.

— Iris, m-a certat ea cu blândețe. Așa conduc femeile lumea, te voi învăța cum să uzezi și să abuzezi de puterea ta.

Nu eram sigură că vreau asta. M-a luat de braț și, după aceea, m-a prezentat prietenilor ei ca pe o tânără creatoare de modă, și nu ca pe o stagiară de la atelier. Mâna ei pe brațul meu mă forța să stau dreaptă și să

mă angajez în discuții, mai ales cu anumite femei care priveau cu atenție detaliile taiorului meu și ale rochiei ei. Nu-mi venea să cred că primesc atâtea complimente pentru munca mea. Trebuie să mărturisesc că plăcerea și mândria luau locul stânjenelii. Și, de asemenea, o anume surescitare, mai ales că fiecare dintre ele purta cu eleganță haine create de nume mari din domeniu.

— Am nevoie de mai multe ținute, mi-a spus o cunoștință a Marthei. Aveți o carte de vizită?

— Iris nu are încă așa ceva, a răspuns Marthe în locul meu. Comunicați cu ea prin mine.

— Așa voi face, fiți sigură, a răspuns viitoarea „clientă”, îndepărtându-se.

M-am întors spre Marthe, care zâmbea gânditoare.

— Vom vorbi săptămâna viitoare despre viitorul tău. Profită de seara asta. Ia o cupă de șampanie, te va destinde.

Pentru prima oară de când sosisem, Marthe mi-a dat drumul la braț și m-a lăsat singură.

Am sorbit din șampanie și am stat de vorbă cu desulă ușurință cu unii invitați. Cei mai mulți erau amatori de artă contemporană. Pentru prima oară mi-am spus că absențele repetate ale lui Pierre avuseseră și o parte bună. De-a lungul anilor, asta îmi permisesese să devorez cărți de artă și cataloagele unor expoziții pe care nu apucasem să le vizitez. Eu, care mă temeam să nu trec drept o incultă, mă descurcam bine și, până la urmă, m-am simțit bine. Întâlneam regulat privirea Marthei. Era servită doar de Jacques și nu bea șampanie, ci doar gin cu Schweppes. Modul în care mă supraveghea nu mă deranja, ci dimpotrivă, chiar cred că-mi plăcea, și îi zâmbeam. Fiecare invitat părea să-i poarte un profund respect și admirație,

iar unii păreau să aibă un adevărat cult pentru ea. Se învârteau în jurul ei, cerșindu-i o fărâmă de atenție. Îmi dădeam seama de șansa și de onoarea de a avea o strânsă legătură cu ea.

Câteva clipe mai târziu, Marthe a venit după mine; voia să mă prezinte succesorului soțului ei. M-a dus în celălalt capăt al încăperii.

— Gabriel! a strigat ea.

Mă așteptam să cunosc un domn în vârstă, specialist în finanțe. Dar spre noi se îndrepta un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu mersul sigur, nonșalant, costum și cravată închise la culoare, cămașă cu guler italianesc și butoni la manșete, trăsături de bărbat fatal, proaspăt ras. Într-un cuvânt, genul după care întorci capul pe stradă.

— Da, Marthe, a răspuns el, fără să mă slăbească din ochi.

— Voiam să ți-o prezint în sfârșit pe Iris. Iris, el este Gabriel.

— Încântată, i-am spus, întinzându-i mâna.

A ținut-o câteva secunde într-a lui. Când mi-a dat drumul, m-am surprins gândindu-mă că mi-ar fi plăcut s-o țină mai mult.

— Protejata Marthei, a spus el cu voce spartă. O adevărată plăcere să te întâlnesc. Începusem să cred că Marthe îți inventase existența, dar ești reală.

A aplecat ușor capul într-o parte și m-a studiat din cap până-n picioare.

— Sper că voi avea des ocazia să te văd, a continuat el.

— Să nu vii s-o distragi pe Iris de la muncă, a intervenit Marthe.

— Departe de mine acest gând, aș putea doar să vin s-o privesc... când coase.

Mi-a adresat un zâmbet devastator, care m-a făcut să roșesc până în vârful urechilor.

— De când te interesează pe tine moda? l-a întrebat sec Marthe.

— De un minut și patruzeci și cinci de secunde.

Zâmbind, am lăsat capul în jos. Aș fi vrut să găsesc ceva spiritual de zis, nu conta ce, dar eram confuză și încurcată de simpla prezență a celui bărbat.

— Iris? mi s-a adresat el. Pot să-ți ofer o cupă de șampanie?

Am ridicat timid ochii spre el.

— Păi...

— Nu! a intervenit Marthe.

M-a prins din nou de braț și m-a tras după ea.

N-am putut să mă abțin și-am întors capul: Gabriel nu mă slăbea din ochi. Când privirile ni s-au întâlnit, mi-a făcut cu ochiul și am roșit iarăși. Am simțit strânsoarea Marthei crescând pe brațul meu, ceea ce m-a adus brusc cu picioarele pe pământ.

— Iris, aveai nevoie de o dovadă că ești foarte atrăgătoare. Acum o ai. Dar nu te încrede în Gabriel.

— Marthe... eu...

— Îl iubesc ca pe fiul meu, însă este un seducător fără respect pentru femei, iar tu ești măritată. Îți spun asta spre binele tău.

Femeia aceea citea în mine ca într-o carte deschisă.

— Nu vă faceți griji, i-am răspuns.

Până la sfârșitul serii, Marthe nu m-a lăsat deloc. Zâmbeam persoanelor cărora mă prezenta, o ascultam vorbindu-le.

Discret, l-am căutat din priviri pe Gabriel. Niște râsete feminine m-au ghidat până la el. Era înconjurat

de mai multe femei. Parcă erau niște muște la borcanul cu miere. Eram chiar gata să pariez că două dintre ele erau mamă și fiică. Râdeau toate prostește la glumele lui. Avea un cuvânt pentru fiecare, le vorbea la ureche, ele roșeau de plăcere și fluturau din gene. Mâinile lui Gabriel se plimbau neobosit, dar din câte vedeam, nu depășea niciodată limita, mulțumindu-se să-și amuze audiența. Marthe avea dreptate: un bărbat adorat de femei. Dacă n-ar fi fost ea acolo, m-aș fi lăsat cucerită de farmecul lui. Deși eram măritată și îmi iubeam soțul... Brusc, i-am întâlnit privirea. Fără să mă scape din ochi, șoptea vorbe dulci la urechea uneia dintre admiratoarele sale.

— E târziu, mi-a zis Marthe.

Cu regret și cu impresia că fusesem prinsă pe picior greșit, am întrerupt conexiunea vizuală cu acel Don Juan. Marthe mă privea.

— Sunt taxiuri în fața clădirii, ia unul și du-te acasă. Întoarce-te aici luni seară.

— Mulțumesc, Marthe, pentru această seară... pentru tot.

Fără să-mi dea drumul la braț, s-a apropiat și mi-a atins ușor obrazul cu buzele.

— Ai fost perfectă, mi-a spus la ureche cu vocea ei seducătoare.

Apoi m-a privit drept în ochi. Am lăsat capul în jos. Mi-a dat drumul și s-a întors la invitații ei.

M-am dus direct în hol ca să-mi iau haina. Angajatul de la garderobă tocmai se pregătea să mă ajute s-o îmbrac.

— Lăsați, mă ocup eu.

M-am întors. Gabriel stătea rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate. Mi-a luat haina cu hotărâre, în timp ce eu îl priveam stupefiată.

— Pleci deja? N-am făcut cunoștință.

— Altă dată... poate.

Mi-a zâmbit larg și mi-a întins haina. Nu am avut de ales decât să-l las. Nu s-a grăbit când mi-a pus-o pe umeri.

— Permite-mi să te invit la cină, mi-a spus la ureche. Doar tu și eu, fără bătrânii ăștia mărginiți și urâcioși, și mai ales fără Marthe.

M-am întors spre el; nu s-a clintit deloc, deși trupurile noastre se atingeau. Și afișa un zâmbet de adevărat playboy.

— Sunteți foarte amabil, dar trebuie să refuz, sunt căsătorită.

A înclinat capul și a ridicat din sprâncene, fără să înceteze să zâmbească.

De ce aveam neplăcuta impresie că foloseam asta ca pe o scuză jalnică?

— Cine o să-i spună că luăm cina împreună? Cu siguranță, nu eu. O minciună nevinovată din când în când poate fi excitantă.

I-am zâmbit și l-am privit printre gene.

— Îmi pare rău, nu. O seară bună în continuare.

M-am răsucit pe călcâie ca să-mi ascund valurile de căldură din ce în ce mai puternice și, prin urmare, mai vizibile. El a venit în fața mea și mi-a deschis ușa.

— Noapte bună, Iris.

A doua zi dimineată am urcat în tren cu capul încă în nori și nerăbdătoare să-i spun lui Pierre că avusesem un adevărat succes cu creațiile mele. Mă aștepta pe peron. După un sărut scurt, m-a dus la mașină.

— Te las și plec imediat, mi-a zis când eram pe drum.

— Lucrezi astăzi?

— Credeam că ți-am spus că am o obligație. Voi încerca să nu mă întorc târziu diseară.

M-am cufundat în tăcere, ca să nu-l copleșesc cu dezamăgirea mea. În mai puțin de zece minute am fost în fața casei. Am hotărât să nu pun gaz pe foc.

— O să gătesc ceva bun la cină, i-am propus, cu zâmbetul pe buze.

— Nu te obosi, voi cumpăra ceva la pachet. Oricum, sunt frânt, n-am să rezist mult.

Mi-am desfăcut centura, m-am apropiat de el, l-am mângâiat pe obraz și l-am sărutat.

— Aș vrea să mă ierți pentru că n-am fost aici aseară.

— Nu e nimic de iertat, nu te îngrijora. Uite, astăzi lucrez eu. Trebuie să plec.

Cu părere de rău, m-am desprins de el și am coborât din mașină. I-am aruncat o ultimă privire, mi-am luat geanta din spate și am intrat în casă.

Opt seara. Coafată, machiată, îmbrăcată astfel încât să-i plac soțului meu. Am aprins câteva lumânări și am pus muzică. Am auzit mașina lui Pierre. M-am așezat pe canapea și am luat o revistă. El a intrat și s-a dus direct în bucătărie.

— Am luat mâncare chinezească, îți convine?

— Sigur că da, i-am răspuns. Cum a fost ziua ta?

— Mă duc să fac duș.

Nu a trecut să mă vadă și a urcat scara din patru în patru trepte. Începea bine...

Un sfert de oră mai târziu eram în bucătărie și aranjam farfuriile. Am ciulit urechile: muzica se oprise, se auzea televizorul.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat Pierre din living.

— Nu, e în regulă, cred c-am să mă descurc!

M-am dus la el și seara mea romantică s-a transformat într-o seară în fața televizorului. Pierre a butonat telecomanda și s-a oprit la un reality-show de doi bani. Nu-i mai lipseau decât papucii mari în carouri ca să completeze tabloul. Aș fi putut să fiu îmbrăcată în pantaloni de trening și un tricou lălâu, că ar fi avut același efect: în cele din urmă a ațipit. Capul i-a căzut pe umărul meu. Aveam sentimente amestecate. Cum să mă supăr pe el că era epuizat după o săptămână de muncă la spital? Și totuși, mă așteptam să se ocupe un pic de mine, să-mi pună întrebări. Să mă remarce? Gândurile mi s-au îndreptat spre Gabriel, am scuturat din cap ca să le alung și l-am trezit pe Pierre ca să mergem la culcare.

Luni seara, așa cum îmi ceruse Marthe, am urcat la ea după cursuri. Era mai impresionant, la urma urmei, să mă duc acolo pentru o întâlnire între patru ochi decât pentru o mare serată. Am sunat, majordomul mi-a deschis. Și cu toate că mai fusesem acolo, am avut impresia că descopăr un apartament nou. În jur domnea tăcerea. Sala de recepție se transformase într-o cameră de zi care mi s-a părut imensă, mobilele își regăsiseră locul. Încăperea golită de oaspeți, sobrietatea și ordinea care domneau acolo erau cu atât mai frapante. Decorul se distingea prin trei culori dominante: negru, roșu și alb. Operele de artă apăreau în toată splendoarea lor, noțiunile de bine și de rău păreau să-și dispute locul pe pânze și în forma sculpturilor. Marthe m-a întâmpinat cu un zâmbet larg pe buze și m-a invitat să iau loc. Jacques i-a servit un pahar de gin cu o picătură de Schweppes, băutura ei fetiș, după cât se părea. Mie mi-a propus un pahar de vin, dar am refuzat. Ne-a lăsat singure. Pe măsuța joasă, am crezut că recunosc plicul pe care îl refuzasem în ziua cocteilului.

— Iris, ia plicul ăsta. Și să nu te mai prind că refuzi un onorariu, s-a înțeles?

— Mulțumesc, i-am răspuns simplu și l-am luat.

— Acum trebuie să vorbim serios despre viitorul tău.

— Nu înțeleg despre ce vreți să vorbim. Credeam că v-am spus deja: după curs, mă întorc acasă...

M-a oprit cu un gest al mâinii, și-a pus un picior peste celălalt și m-a privit.

— Ascultă-mă fără să mă întrerupi.

Am dat din cap.

— Ești aici de mai bine de o lună. Am făcut bilanțul cu Philippe, este de acord că nu mai are nimic să te învețe sau foarte puțin...

— Nu-i adevărat!

— Ajunge acum, Iris! Să fii autodidact nu este un defect, dimpotrivă! Dacă ai ști de unde vin eu...

— De unde veniți?

Îmi scăpase fără voia mea. Mi-am regretat imediat întrebarea.

— De pe stradă.

Mi-a lăsat timp să asimilez informația înainte să continue.

— Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine, în altă zi, poate... Nu vreau să te mai aud vreodată spunând că n-ai talent. E ridicol, și tu știi asta.

— Sunteți prima care îmi spune că valorez ceva, nu sunt sigură că...

— Vei lucra pe cont propriu ca designer, chiar aici. Îți vei crea propriile colecții. Te voi îndruma, am multe mijloace să te susțin. O să-ți pun la dispoziție o cameră la etajul atelierului. Philippe va fi întotdeauna acolo ca să te ajute în caz de nevoie. Am o întreagă rețea de cunoștințe. Toate femeile, fără să uităm bărbații, te-au remarcat și ți-au remarcat creațiile în seara cocteilului.

— Sunt nespuse de flatată de interesul pe care mi-l arătați. Ceea ce îmi oferiți este de vis, dar nu pot să accept.

S-a ridicat și a început să umble cu grație prin încăperea. Mâna ei mângâia marginea canapelei de la un capăt la altul. Hipnotizată de aura ei, o urmăream cu privirea.

— Chiar ai de gând să te irosești făcând toată viața tivuri și fuste drepte pentru femei de vârsta a treia?

Îmi pierise glasul.

— Dacă refuzi, nu mai ai de ce să rămâi la atelier. Ți-ai pierde timpul, și eu pe-al meu.

— Mă dați afară?

— N-ai decât un cuvânt de spus, scumpa mea.

— Care e interesul dumneavoastră în această poveste?

S-a apropiat de mine. Am fost incapabilă să-i susțin privirea.

— Îmi plăci, Iris. Fă-mi pe plac și gândește-te.

Ce să răspund? Îi datoram deja enorm acestei femei. Cel mai neînsemnat dintre lucruri era să cântăresc argumentele pro și contra și nu mă costa mare lucru să vorbesc despre asta cu Pierre, cel mult o simplă ceartă, una în plus. Cel puțin, aș fi încercat. Cel puțin, aș fi atins cu vârful degetelor visul meu inaccesibil. Nu toți au șansa să facă performanță, puteam să profit câteva săptămâni, să mă dau drept altcineva. Am ridicat capul spre ea, când s-a auzit ușa de la intrare.

— Marthe? Ești gata? a spus o voce de bărbat.

Era Gabriel. Uitasem de el și de farmecul lui. Fața Marthei s-a crispat imperceptibil. Apoi a afișat un zâmbet magnific și s-a întors spre ușa camerei de zi.

— Gabriel, dragule, mereu punctual.

— M-ai... educat bine, i-a răspuns el și m-a săgetat cu privirea. Iris, ce surpriză!

— Bună seara, Gabriel, i-am spus și m-am ridicat.

Privirea pe care mi-a aruncat-o Marthe m-a încurajat să-i întind mâna și nu obrazul. El a zâmbit ușor din colțul gurii. Apoi ne-a privit pe amândouă.

— Ce puneți la cale?

— I-am făcut o propunere lui Iris, i-a răspuns Marthe. Vreau s-o ajut să creeze ținute.

— Generozitatea Marthei nu are limite în ceea ce privește arta, mi-a spus el înainte să se întoarcă spre ea. O să întârzim, du-te și pregătește-te. Las-o pe Iris să-mi spună mai multe despre parteneriatul vostru.

Apoi s-a așezat într-un fotoliu și și-a rezemat capul într-o mână privind-ne. Marthe a mers încet spre el, s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche. În tot acest răstimp Gabriel nu a conștientizat să zâmbească și să mă fixeze cu privirea. Marthe a ieșit din încăpere.

— Hai, spune-mi tot. Ce așteaptă de la tine?

— Vrea să fiu pe cont propriu, i-am răspuns dintr-odată.

Am oftat și m-am prăbușit pe canapea. Când l-am auzit pe Gabriel izbucnind în râs, m-am ridicat din nou și m-am încruntat.

— Ce-i așa amuzant?

— Ești frumoasă când te bosumfli.

M-am făcut iar roșie ca racul.

— Serios, Iris, de ce te deranjează că Marthe vrea să te ajute? Ești talentată, după cât se pare. N-ai pic de ambiție?

Mi-am luat capul în mâini. Incapabilă să stau pe loc, m-am ridicat și m-am dus să privesc pe fereastră. Gabriel a venit și s-a oprit în spatele meu. De data asta, nu propunerea Marthei mă făcea să tremur. Din nou, nu mai eram stăpână pe emoțiile mele în prezența acestui bărbat.

— Ce te reține? m-a întrebat.

- Tu ce crezi? i-am răspuns, întorcându-mă spre el.
- Sunt cam greu de cap, trebuie să-mi explici.
Am râs ușor.
- Nu vreau s-o dezamăgesc pe Marthe.
- Crede-mă, o cunosc, ai s-o dezamăgești dacă refuzi.
Profită de situație, lansează-te. Nu-i grav dacă dai greș.
- Toată lumea uită că nu mă aflu aici decât pentru șase luni. După aceea mă întorc acasă.
- Unde acasă?
- La soțul meu.
- Mereu am tendința să uit genul ăsta de amănunte...
Mi-a venit să râd și am ridicat ochii spre tavan.
- Se pot întâmpla multe lucruri în șase luni, a reluat Gabriel, apropiindu-se de mine. Ia cina cu mine, Iris.
- Nu, nu pot.
Ne-am privit. Zâmbea, iar eu respiram mai repede.
- Ți-e frică de mine?
- De ce i-ar fi frică de tine? a intervenit Marthe.
- N-ai să-mi spui nu la nesfârșit, a șoptit el.
Apoi s-a îndreptat spre Marthe și a sărutat-o pe obraz.
- Magnifică, la fel ca întotdeauna. Nu te îngrijora, am lucrat în favoarea ta. Încercam s-o conving pe Iris să-ți accepte oferta. Îmi spunea că va vorbi cu soțul ei înainte să-ți dea un răspuns.
- Mi s-a părut că se înfruntau din priviri. Apoi am văzut umbra unui zâmbet pe fața Marthei.
- Toate amantele tale ar putea să facă parte din clientela lui Iris.
- Gabriel a izbucnit în râs, iar Marthe s-a îndreptat spre mine cu o mină serioasă.
- Ai o săptămână ca să te hotărăști, scumpa mea.
- Marthe... eu...

O simplă ridicare din sprâncene m-a făcut să tac. Mi-am luat geanta și haina.

— La revedere, am șoptit.

Înainte să ies din încăpere, nu m-am putut abține să nu întorc capul. Mă observau. Marthe, cu o privire misterioasă. Gabriel, cu o privire de prădător. Fiecare în stilul său. M-am grăbit să ies cât mai repede din acel apartament.

Nu-mi mai rămâneau decât două zile până să-i dau Marthei răspunsul. Încă nu vorbisem cu Pierre. Evident.

În acea sâmbătă seară aveam musafiri. După ce am făcut-o toată ziua pe gospodina pe lângă aragaz, mi-am pregătit o baie ferbinte. Am stat în cadă mai bine de o jumătate de oră, gândindu-mă la tactica de abordare. Ce argumente să-i aduc lui Pierre pentru ca el să poată lua în considerare propunerea Marthei? Era momentul să încerc: era relaxat, încântat că are lume în casă. Totul era gata. Mai puțin eu, care încă nu știam cu ce mă voi îmbrăca. Am ieșit din cadă, m-am șters și mi-am pus lenjeria din dantelă neagră înainte să mă postez în fața dressingului. M-am hotărât pentru rochia care declanșase scandalul în familie. Mă gândeam și la taiorul pe care îl adusesem cu mine, fără să știu prea bine de ce. Era imposibil să-l port aici. Totuși, puteam să profit de buna dispoziție a lui Pierre ca să-i arăt ce lucrasem.

— Pierre, poți să vii, te rog? am strigat.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat, intrând în cameră. Ce tot faci? Nu ești gata încă?

— E-n regulă, nu te îngrijora, mai trebuie doar să mă-mbrac. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ascultă, nu e timp. Vor sosi curând.

— Acordă-mi două minute.

M-am apropiat de el și m-am cuibărit în brațele lui. Și-a pus mâinile pe mine, nu avea de ales. Și asta îmi amintea de senzația pielii lui lipite de a mea.

— Te rog...

A oftat.

— OK, ce vrei să-mi arăți?

— Taiorul meu, știi tu, cel pe care l-am creat și i-a plăcut Marthei.

A ridicat din sprâncene, s-a uitat la mine și mi-a dat drumul.

— Urmărești ceva, Iris?

Trebuia să-mi aleg bine cuvintele ca să nu-l sperii.

— Marthe ar dori ca pe durata cursului să confecționez propriile mele creații.

— La ce ți-ar folosi asta? Din câte știu, nu avem intenția să ne mutăm la Paris.

— Nu-ți cer așa ceva, nu-ți face griji. Este doar o șansă de aur.

— Nu știam că vrei să fii designer.

— Mi-a spus că am talent. De aceea voiam să-ți arăt taiorul. Nu mă așteptam la asta, îți dau cuvântul meu. Dar Marthe crede în mine, unele dintre prietenele ei vor deja să îmi dea comenzi. Și Gabriel zice că aș greși să ratez o asemenea ocazie.

A oftat.

— Bine.

— Mulțumesc.

Timpul meu era numărat. Am dat fuga în baie.

— Cine-i Gabriel?

Mi s-a făcut deodată cald. O idee mi-a încolțit în minte.

— Nu ți-am spus de Gabriel? El conduce fondul de investiții de la primul etaj. Un seducător fără pereche.

— Un babalâc cu farmec?

— Nu, te înșeli, are doar câțiva ani mai mult ca noi. Este foarte simpatic (*fermecător*), pare să aibă mult umor (*mai ales când vine vorba de tine*)...

— Ai terminat?

— Da, aproape. Te-ar deranja dacă aș lua cina cu el? M-a invitat...

— De ce să mă deranjeze? Vii sau nu?

Când am ieșit din baie, Pierre a pălit și m-a privit din cap până-n picioare. Am făcut o piruetă.

— Ei bine?

— Știi, eu și moda...

— Păi... sunt frumoasă măcar?

— Nu mai mult ca de obicei și de fapt nu ți se potrivește... nu văd când ai avea ocazia să porți așa ceva, mai ales că o să lucrezi acasă. Nimeni n-o să vrea să cumpere asta, este de nepurtat.

— Dar...

S-a auzit soneria.

— Au venit, mi-a zis Pierre. Schimbă-te repede.

— Stai!

— Ce e?

— Trebuie să-i dau Marthei răspunsul luni...

A ridicat din umeri.

— Nu știi, nu-i văd prea mult rostul... Gândește-te bine la ce-ți va folosi asta... nu la mare lucru, după părerea mea.

A ieșit din cameră. L-am auzit cum coboară scările, ca să-i întâmpine pe musafirii noștri. Ochii mi s-au umplut de lacrimi; mi-am ridicat privirea ca să încerc să le opresc și am oftat. Măcar era clar: Pierre nu vedea deloc șansa pe

care o reprezenta propunerea Marthei. Cât despre gelozia pe care credeam că i-o stârnesc pomenind de Gabriel... nici măcar nu-i trecea prin minte că aş putea să plac unui bărbat — mă întrebam dacă lui îi mai plăceam — şi nici că aş putea fi atrasă de altcineva în afară de el.

Ultima mea zi la atelier se sfârşea. Mă pregăteam să urc în biroul Marthei ca s-o anunţ că mă opream aici. Mă gândisem bine, nu voi reuşi fără sprijinul lui Pierre. Fusese bine să visez câteva zile. Am bătut la uşă.

— Intră, a spus cu vocea ei tulburătoare.

Stătea în spatele biroului, adâncită în hârtii.

— Bună seara, Marthe.

— Te aşteptam. Ai nişte programări mâine ca să iei măsurii. Comenzile curg deja şi sunt urgente.

Am rămas mută de uimire.

— Trebuie să intri rapid în ritm, este o dovadă de încredere şi de calitate pentru clientele tale. După aceea, vei lucra pentru mine, vreau să-mi reînnoiesc garderoba cu creaţiile tale. N-ai nimic de spus? Care-i problema? a întrebat, privindu-mă lung.

— Soţul meu.

— Explică-mi.

— Nu este interesat de propunerea dumneavoastră.

— Nu cumva a devenit croitor peste weekend?

— Ar fi fost de preferat.

— Spune-mi, el decide în locul tău? Eşti cumva genul de soţie supusă soţului ei?

— Nu... păi... m-am exprimat greşit, de fapt, el... nu vede ce rost ar avea pentru câteva luni şi cred că...

— Ce?

— Că nu mă ia în serios cu croitoria.

— Dovedește-i că s-a înșelat. Muncește. Reușita ta îl va face să înțeleagă cât de norocos este că te are și ca prin farmec va deveni interesat de tine. Asta aștepți de la el, nu-i așa că am dreptate?

Am încuviințat.

— Deci, ce hotărăști?

Mi-a prins privirea și mi-a fost imposibil să mă sus-trag. Cum putuse femeia aceea, în atât de puțin timp, să capete atâta putere asupra mea? Marthe era fascinantă, tulburătoare, voiam să învăț de la ea, voiam să profit de experiența ei de femeie, voiam să-mi fie ghid. Aveam o șansă incredibilă că o întâlnisem și că avea încredere în mine. Pierre nu putea să înțeleagă, nu pentru moment. Eu înțelegeam și nu puteam să trec pe lângă această șansă, fie ea chiar și de câteva luni. Măcar încercam.

— Ziceați că am programări pentru mâine. Pot să știu mai multe despre comenzi?

S-a ridicat și s-a apropiat de mine.

— Scumpa mea... O să facem lucruri mari amândouă!

Pentru prima dată am simțit emoție în vocea ei. Deodată, trăsăturile feței i s-au încordat, a mijit ochii.

— Trebuie să urc. Vino să cinăm împreună, scumpa mea.

Mi-a zâmbit și a ieșit în grabă din birou, lăsându-mă singură ca să înțeleg amploarea deciziei mele, puțin dez-orientată de plecarea ei subită.

M-am întors în atelier, unde în curând aveam să-mi primesc clientele. *Clientele mele!* Femeile vor veni aici pentru creațiile mele, pentru priceperea mea. Marthe credea în mine. N-aș fi îndrăznit niciodată să visez la o asemenea răsturnare de situație. Destinul, hazardul îmi scosese în cale o femeie excepțională, care văzuse în mine ceea ce nu remarcase nimeni niciodată, ceea ce nici părinții mei și nici

chiar Pierre nu voiseră să accepte. Cu Marthe, voi putea să îmi exprim adevărata personalitate, să o găsesc pe cea care eram cu adevărat. Marthe părea să mă cunoască mai bine decât mă cunoșteam eu însămi. Era derutant, dar și fascinant.

În aceeași seară, cuprinsă încă de fericire și de entuziasm, mi-am retușat machiajul înainte să pornesc spre etajul al cincilea. Mi-a deschis Jacques, cu o expresie îngrijorată.

— Bună seara, i-am spus. Sunt așteptată...

— Bună seara, Iris. Da, știi... dar... ea... Marthe are o migrenă...

— În cazul ăsta, plec, trebuie să se odihnească.

— În niciun caz! Vrea să fii alături de ea, nu trebuie supărată. Vei aștepta în living. Intră.

Jacques s-a dat la o parte și m-a urmat până în camera de zi. Apoi mi-a oferit ceva de băut, dar am refuzat. Se pregătea să iasă, dar s-a răzgândit și s-a întors spre mine.

— Am înțeles că vei lucra pentru Marthe?

— Da! am exclamat eu cu un zâmbet larg pe buze.

— Ne vom întâlni mai des, nu ezita să apelezi la mine pentru orice. Bine?

— Hm... promit... n-am să uit.

— Probabil nu se va lăsa mult așteptată.

I-am mulțumit și m-a lăsat singură. Am început să mă învârt prin încăpere. Admiram o sculptură — un nud de femeie într-o postură impudică — când o fotografie înrămată de pe o comodă mi-a atras atenția. M-am apropiat, cuprinsă de curiozitate. Era un portret alb-negru, modelul nu era altcineva decât Marthe, cu vreo treizeci de ani mai tânără. O fotografie profesionistă: dozajul luminii, contrastul dintre umbre și lumini nu puteau fi decât opera unui mare fotograf. Se ghicea că e goală pe sub voalul

alb care o acoperea. Vârsta nu-i afectase frumusețea, dar așa cum era, mai tânără, degaja un magnetism animal și o puternică senzualitate. Probabil niciun bărbat nu-i rezista. Atitudinea semeață, mândră, arogantă îi dădea aerul că avea lumea la picioare, că o privea de sus.

— Este de la ședința care a însemnat sfârșitul carierei mele, mi-a spus Marthe, pe care nu o auzisem venind în spatele meu.

M-am întors spre ea și am fost uluită de oboseala extremă care i se citea pe față. În răstimp de o jumătate de oră, îi apăruseră cearcăne sub ochi, iar trăsăturile îi erau marcate de durere.

— Dacă nu vă simțiți bine, pot să plec.

— Nu, scumpa mea, rămâi cu mine.

Mi-a luat fotografia din mâini și a pus-o la loc înainte să se așeze pe canapea. A luat un tub de pastile de pe o măsuță de cafea și a înghițit una. M-am așezat în fața ei și m-am scuzat că îi atinsesem fotografia.

— Nu m-am supărat pe tine, mi-a răspuns cu un zâmbet enigmatic.

— Ați fost model?

— Nu știam să fac nimic cu mâinile, dar aveam creier și forme. Așa că mi-am folosit corpul ca să plec de pe stradă și să urc pe scara socială. Atunci s-a născut pasiunea mea pentru modă, țesături, croitorie, munca oamenilor din culise. Am prezentat creațiile celor mai mari designeri și am lucrat ca model pentru numeroși pictori și sculptori.

Ochii mi-au căzut pe nudul pe care îl observasem ceva mai devreme.

— Eu sunt, mi-a răspuns ea la întrebarea mea mută. Dar nu suportam să fiu considerată o păpușă fără creier. M-am făcut foarte repede cunoscută pentru farmecele

mele, dar și pentru replicile prompte. Nu mi-a fost nicio dată frică de nimeni și de nimic. Plăcerea mea: să strivesc un bărbat care, sub pretextul că vrea să mă aducă în patul lui, se comporta ca un mitocan.

— Spuneați că această fotografie v-a marcat sfârșitul carierei. Totuși, erați încă tânără...

— Tocmai! Am vrut să mă las de meserie în culmea gloriei. Nici vorbă să mă ofilesc alături de puștoaice. Și aveam ce voiam. Rețeaua mea de contacte nu era alcătuită decât din artiști de renume și din oameni de afaceri. Aveam tot ce-mi trebuia ca să-mi ating obiectivul. Nu-mi mai rămânea decât să adun fondurile necesare.

— Atelierul?

— Da, scumpa mea. Voiam să creez un loc pentru tineri talentați, dar pe care nu-i ajută nimeni și pentru care cuvintele de ordine să fie excelență, rigoare și muncă. Visul meu s-a împlinit cu tine. Încă de la deschidere am așteptat ziua în care un artist adevărat avea să treacă pragul atelierului. Cu relațiile mele, aș putea să-ți găsec un loc în cele mai bune case de modă, așa cum am făcut cu toți cei care au trecut pe-aici... Dar te păstrez pentru mine. Meriți mai mult decât tendința asta comercială și vulgară care bântuie din ce în ce mai mult în moda din zilele noastre. Vei deveni o mare creatoare de modă. Ești de preț și trebuie să rămâi rară.

— Nu vă puneți prea multe speranțe în mine.

Înțelesese oare că într-o bună zi mă voi întoarce acasă?

— Ce-am spus eu, Iris?

Privirea i s-a întunecat.

— Iertați-mă... Cum ați făcut să deschideți atelierul?

Mi-a zâmbit, mulțumită că o ascultam.

— Îl cunoșteam pe Jules după reputație. Era cel mai bun, un rechin al finanțelor. Voiam să-mi înmulțesc

banii. Am venit la primul etaj al acestei clădiri... fără să fiu invitată. Jules a refuzat să mă primească, nu aveam programare. Pentru prima oară în viața mea, mi se spunea nu. Nu s-a mai repetat. Și, ca să-l iert pentru acest afront, mi-a oferit atelierul și nu ne-am mai despărțit niciodată.

Un singur cuvânt mi-a venit în minte pentru a o descrie pe Marthe: muză inspiratoare.

Seara, l-am sunat pe Pierre.

— De ce mă suni atât de târziu? Unde-ai fost?

— La Marthe, am luat cina cu ea.

— A fost bine?

— Interesant, motivant, pasionant – cred că ăsta e cuvântul.

— De ce?

— Dacă ai ști! Mi-a povestit viața ei, Marthe este... extraordinară și atât de fascinantă, atât de inteligentă, nici nu-ți închipui... Așa că am spus da. Mă lansez, n-aveam încotro, am deja comenzi. Îți dai seama?

— Nu tocmai. În fine, nu te ambala, asta n-o să țină mult. Îți amintești ce-am stabilit? Proiectele noastre de după curs?

— Nu-ți face griji, n-am uitat.

— Să spunem că asta este o experiență. Dar te rog, draga mea, nu te lăsa păcălită de femeia aia. Ai grijă de tine, mediul ăla nu-mi place.

— Pierre, liniștește-te, nu are nicio legătură cu sexul, drogurile sau rock'n'rollul.

A căscat zgomotos.

— O să încerc să te cred... Am avut o zi grea, mă duc să mă culc. Sună-mă mai devreme mâine.

— Te... te sărut.

— OK. Noapte bună.

Trecuseră două săptămâni de când acceptasem propunerea Marthei. Două săptămâni de când nu făceam altceva decât să lucrez. Având în vedere că dorința ei cea mai mare era să mă dedic în totalitate creației și croitoriei, luase asupra sa partea financiară, tranzacțiile cu clientele. Cu acordul ei, rămăsesem la parterul atelierului; nu voiam să stau izolată la etaj, cum îmi propusese. Ziua lucram în mijlocul zarvei vesele a fetelor și mâncam cu ele la prânz. Aveam destul de des nevoie ca Philippe să mă liniștească. Imediat ce puteam, îi ceream să mă pună să lucrez, mai cu seamă incrustațiile de perle, pene și alte bijuterii. Seara, totuși, profitam de liniște, căutând prin toate mijloacele să mă perfecționez. Plecam de la atelier din ce în ce mai târziu. Îmi puneam căștile în urechi și dădeam drumul la muzică. Mă închideam într-o bulă a mea, mi-era bine, uitam câteodată să mănânc seara și adesea era nevoie de un apel sau de un SMS de la Pierre ca să-mi aducă aminte că era timpul să mă duc la culcare.

Ca în seara aceea. Era aproape zece și mă aflam tot la mașina de cusut, fascinată de solista celor de la *K's Choice*,

cu melodia *Not an Addict*. Deodată, am avut senzația că sunt privită.

— E cineva aici? am șoptit, scoțându-mi o cască din ureche.

— Marthe a devenit cumva torționară de încă muncești la ora asta? s-a auzit vocea inconfundabilă a lui Gabriel.

— Ce faci aici? i-am răspuns, ridicându-mă și oprind muzica.

A ieșit din întuneric și a făcut câțiva pași spre mine.

— În fiecare seară aud zgomotul mașinii de cusut și, după aceea, al tocurilor tale pe parchet, când pleci. Astă-seară n-am rezistat...

Ochii lui m-au cercetat din cap până-n picioare.

— Scuză-mă pentru zgomot, termin imediat. N-am să te mai deranjez mult.

M-am așezat din nou și am încercat să-mi reiau lucrul. L-am simțit apropiindu-se de mine, aplecându-și capul peste umărul meu. Parfumul lui — Eau Sauvage, logic — mi-a năpădit nările.

— În niciun caz să nu te scuzi, îmi place să te știu aici, deasupra mea. Ai mâncat de seară?

— Nu.

Ar fi trebuit să spun da.

— Nici eu. Și, ciudat lucru, peste vreun sfert de oră o să-mi fie livrată în birou mâncarea pe care am comandat-o.

— N-aș vrea să te lipsesc de partea ta.

— Am comandat pentru doi.

Mi-am întors fața către el: mă fixa cu privirea.

— Ai mereu un răspuns la orice?

— În cea mai mare parte a timpului, da. Închide atelierul și vino la mine.

A luat-o spre ieșire.

— Gabriel! O să mă duc acasă, îți mulțumesc, dar...

— Mâncăm. Atâta tot, nimic altceva. OK?

— Bine, am acceptat eu.

A ieșit, iar eu m-am prăbușit pe scaun. Aveam să fiu singură cu Gabriel, și asta era periculos pentru liniștea sufletului meu. Am luat telefonul și i-am trimis un SMS lui Pierre: „Tocmai am terminat lucrul, mănânc ceva cu Gabriel și plec, noapte bună, pe mâine, te îmbrățișez“. Răspunsul a venit aproape instantaneu: „Poftă bună, ai grijă la drumul cu metroul, sunt de gardă mâine-seară, sună-mă peste zi“. Ca să întârzii momentul când trebuia să cobor, am făcut turul atelierului, am stins luminile și am oprit mașina de cusut, m-am privit scurt în oglindă și m-am abținut să-mi refac machiajul. Mi-am luat poșeta, haina și am închis ușa promițându-mi că voi face în așa fel, încât să fie o cină cât mai scurtă. Am coborât febril treptele până la primul etaj. Ușa s-a deschis automat. Am intrat în apartament și am rămas încremenită în hol. Acesta dădea în mai multe birouri, separate prin pereți din sticlă și adâncite toate în întuneric, în afară de monitoarele calculatoarelor.

— Vino, mi-a spus Gabriel din capătul culoarului.

Am înaintat spre el și m-am oprit în prag. Cu un rictus în colțul gurii, turna vin în niște pahare cu picior. Fața de masă era așternută pe o masă de ședințe, cu lumânări aprinse așezate între farfuri. În meniu: mâncare de la un restaurant șic din cartier. Am avut sentimentul că sunt prinsă în capcană. Gabriel a lăsat sticla și a venit spre mine.

— Ia loc.

I-am evitat mâna care se pregătea să mi se oprească pe talie. M-am așezat și am privit în jurul meu. Biroul

lui Gabriel era plin de dosare și hârtii care amenințau să se prăbușească în orice clipă. Mai multe ecrane, al căror sunet era întrerupt, difuzau permanent cotațiile de la Bursă și știrile. S-a așezat în fața mea și mi-a făcut semn să mănânc. El a început să mănânce fără un cuvânt și fără să mă slăbească din ochi. Din când în când zâmbea, nu neapărat către mine, ci mai degrabă ca un ecou al gândului care probabil îi trecea prin minte. Nu voiam să știu care era acel gând.

— Marthe e încântată că i-ai acceptat propunerea, mi-a spus după ce și-a dat farfuria la o parte. Dar tu nu regreti?

— Nu, sincer, pentru prima dată în viața mea fac ce-mi place. În fine... nu se poate spune că Marthe mi-a dat de ales.

A izbucnit în râs.

— E stilul ei.

— O cunoști de mult timp?

A luat o înghițitură de vin.

— De douăzeci de ani.

— Cum i-ai cunoscut pe ea și pe soțul ei?

— Când încercam să-i șterpelesc mașina lui Jules, mi-a răspuns pe tonul cel mai firesc din lume.

— Poftim?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai chef să-mi afli micile secrete?

— Mi se pare că voiai să ne cunoaștem, nu?

A afișat un aer victorios, și-a slăbit nodul de la cravată și și-a descheiat primul nasture de la cămașă.

— OK, să-i dăm drumul! La optsprezece ani conduceam bandele de cartier. Tatăl meu m-a dat afară din casă când am devenit major.

— De ce?

— Se săturase, și pe bună dreptate. Provocam scandal pe unde treceam, iar la școală nu eram bun de nimic. Aveam totuși alte ambiții decât să ajung muncitor în fabrică. Am venit la Paris, mi-am făcut prieteni, am locuit ilegal ici și colo și m-am apucat de afaceri nu tocmai ortodoxe pentru un bănuț. Mi se dusesse vestea pentru limbarița mea.

— De ce nu mă miră?

— Pe vremea aceea, eram mai mult un soi de vânzător ambulant, și atunci l-am întâlnit pe Jules. Într-o zi, am vrut să-mi extind terenul de joacă: am venit în cartierul bogaților ca să mă distrez și am văzut Jaguarul. Mă ademenea. Mă pregăteam să-i forțez încuietoearea când am fost tras de urechi ca un puști obraznic. Era Jules. Imposibil să-l îmbrobodesc, în ciuda șmecheriilor mele. M-a pus să aleg: ori mergeam acasă la el, ori chema copoi. N-am mai plecat niciodată de la Jules și Marthe. Și astăzi le conduc firmele.

— Dar e o distanță enormă între a fura o mașină și a fi stăpân peste toate astea! i-am spus, arătându-i biroul cu un gest al mâinii.

— Probabil că eram drăgălaș, ori stârneam milă.

Aerul lui de copil care face o mărturisire m-a amuzat.

— De fapt, n-au avut copii din cauza diferenței de vârstă de douăzeci de ani dintre ei, a continuat Gabriel. Voiau să aibă pe cineva tânăr în preajma lor.

— Și Marthe ce rol a jucat pentru tine, cel de mamă?

— Ea se apropie cel mai mult de imaginea unei familii. Dar am vorbit destul despre mine, acum e rândul tău!

S-a adâncit în scaun și a tăcut, cu mâinile sprijinite pe bărbie.

— Ce vrei să-ți spun?

— Soțul tău știe că ești aici, cu mine?

— Da.

— Și nu-l deranjează?

— Nu.

— Pentru că nu mă cunoaște, a spus el cu un zâmbet ucigător pe buze.

— Îngâmfatule.

— Realist vorbind, știu să recunosc o femeie frumoasă și, în general, nu rezist.

I-am simțit privirea pe chip, pe gât, pe decolteu.

— Și pe soțul tău... apropo, cum îl cheamă?

— Pierre.

— Așadar, cred că Pierre nu se uită prea des la tine, altfel te-ar fi pus în lesă, așa încât niciun bărbat care se consideră un bărbat adevărat să nu se apropie de tine.

Am simțit furnicături pe piele și acum, că reușisem să mă destind, nu-mi plăcea turnura pe care o lua discuția noastră, prea insinuantă, prea riscantă. Mă încânta ideea că-i plăceam. Din instinct, mi-am aranjat părul.

— Mulțumesc pentru cină, acum e timpul să plec.

Suflând în lumânări, m-a țintuit cu privirea.

— Îmi citești gândurile. Să mergem la culcare.

— Nu te oprești niciodată? am bombănit ridicându-mă.

— Așteaptă, plec odată cu tine. Te duc eu.

— Nu e cazul, iau metrourl.

— Glumești sau ce? Te duc acasă.

A deschis un dulap și a scos două căști de motociclist.

— Oprește-te imediat, n-am să urc pe motocicletă.

— De ce?

— Pentru că mi-e frică!

S-a apropiat de mine, eu m-am dat înapoi și m-am lovit de ușă.

— De ce ți-e frică? De mine sau de motocicletă?

De tine, mi-am zis. Am pipăit în spatele meu, căutând clanța, și am reușit s-o apăs.

— De motocicletă, i-am răspuns și am luat-o la fugă pe culoar.

A râs și m-a urmat. Când am ajuns pe palier, m-am hotărât să o iau pe scări. Nici vorbă să stau cu el în spațiul îngust din lift. Ieșind din clădire, am remarcat motocicleta mare, neagră. Niciodată în viața mea nu m-aș fi urcat pe așa ceva. Gabriel și-a aplecat capul spre mine.

— Tot nu te-ai hotărât?

— Nu, mulțumesc încă o dată pentru această seară. Pe curând.

I-am zâmbit și am pornit spre stația de metrou. Am continuat să merg repetându-mi: „Nu te întoarce, nu te întoarce”. Înainte să cobor scările, am cedat. Gabriel nu mă slăbea din ochi. Am scuturat din cap și m-am lăsat înghițită de culoarele subterane. În depărtare, am auzit zgomotul unei motociclete.

În vagon, așezată pe banchetă, cu capul rezemat de geam, mi-am promis să stau cât mai departe cu putință de Gabriel. De ce trebuise să descifreze atât de corect atitudinea lui Pierre? De ce trebuia să fie atât de atrăgător, cu părțile lui bune, dar și periculos, un băiat rău, la urma urmei? Pierdută în gânduri, aproape că am uitat să cobor.

Frigul m-a cuprins când am ieșit din nou la suprafață și am iuțit pasul ca să ajung mai repede acasă. Torsul unui motor mi-a atras deodată atenția; am întors capul și am recunoscut motocicleta lui Gabriel, care mă urma la pas. Cum naiba făcuse să mă găsească? A plecat în trombă după ce am închis ușa blocului. Categorie, trebuia să evit

orice legătură cu acest bărbat. Și totuși, am adormit cu imaginea lui în minte.

A doua zi, când am intrat pe holul ce ducea în atelier, m-am ciocnit de Gabriel care ieșea în același timp.

— Îmi cade în brațe încă de dimineață!

— Bună dimineața, i-am răspuns și, fără voia mea, i-am zâmbit larg.

— Ai dormit bine?

— Da. Mulțumesc că m-ai însoțit aseară.

— Data viitoare vei fi în spatele meu.

Am oftat.

— Nu va exista o dată viitoare.

— Ți-e teamă că nu rezști.

L-am fulgerat amuzată cu privirea.

— Ador provocările, Iris. Și nu renunț niciodată.

S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz, atingându-mi ușor talia cu mâna. Am simțit că îl doresc.

— Îmi place parfumul tău. Pe foarte curând.

A plecat și eu m-am grăbit spre lift. Din fericire, liftul era liber. M-am închis înăuntru și m-am privit în oglindă. Aveam obrații roșii și ochii strălucitori, și nu din cauza frigului mușcător al zilei. De ce mi se întâmpla asta? Cum putusem să mă gândesc la asta? Trebuia să fiu rezonabilă, să păstrez o distanță respectabilă față de el; trezea în mine ceva ce mă depășea. Voiam să plac, să seduc, să ghicesc dorința în ochii unui bărbat. Ai acestui bărbat, mai precis. Dar îl aveam pe Pierre, îl iubeam, nu puteam să mă las tulburată de prezența altuia, oricât de seducător ar fi fost.

În următoarele două săptămâni, ritmul meu de lucru a fost infernal. Telefonul nu înceta să sune. Comenzile

se adunau. Descopeream dependența de muncă. Pierre asista la progresele mele de departe, fără comentarii. Marthe îmi dădea sfaturi vestimentare. Dacă voiam să-mi vând creațiile, trebuia să fiu ireproșabilă și foarte feminină în propriile mele ținute. La urma urmei, Marthe nu mă transformase într-o sclavă a modei, ci mă modelase după imaginea ei. Asta îmi convenea și mă flata.

Clientela mea era alcătuită din două tipuri de femei: relațiile Marthei și amantele lui Gabriel. Primele, cu pretenții de femei cu stil, căutau haine în spiritul noii garderobe a Marthei. Cât despre celelalte, ele își doreau mai ales să poată fi cât mai ușor dezbrăcate de amantul lor, fără să le intereseze modelul rochiei. În pofida insistențelor lor de a-și expune trupul și de a purta fuste cât mai scurte, nu cedam vulgarității: contează mai mult să sugerezi decât să arăți. De câte ori mă suna câte una, mă întrebam cum de o femeie atât de distinsă la prima vedere putea să înceapă să chicotească în clipa în care era rostit numele lui Gabriel. Prima dată când m-am auzit chicotind și eu în fața lui, am încetat să mă mai întreb. Îl întâlneam aproape în fiecare zi. Așteptam aceste întâlniri fugare, temându-mă în același timp de ele. Evident, găsea întotdeauna mijlocul să strecoare câte o observație cu subînțeles, câte un compliment, însoțite invariabil de un zâmbet seducător.

Într-o seară, Marthe a vrut să merg cu ea la vernisajul unui artist pe care-l sprijinea. M-am pregătit la atelier, urma să treacă să mă ia. Așteptând-o, am profitat ca să-l sun pe Pierre.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Da. N-ai vrea să vii la Paris? Sunt de două luni aici și încă n-am petrecut nici un weekend în doi.

— Mi-e lene.

— Te rog, ar fi grozav. Ne-am plimba, am hoinări, ne-am face timp... să nu facem nimic.

— Ascultă, am o săptămână îngrozitoare și numai ideea de a-mi petrece seara de vineri prins într-un ambuteiaj... Nu, sincer, n-am curaj.

— Ai putea să faci un efort. Nu știi ce să zic, dar n-ai impresia că nu mai facem nimic împreună? Să schimbi aerul ar putea să te relaxeze, să te ajute să uiți de muncă, să-ți faci chef să... să...

— Să ce, Iris?

Am strâns pumnii.

— Să...

— De fapt, nu, nu răspunde, nici nu se pune problema să avem această discuție.

— Mereu e la fel, refuzi să vorbești. De parcă ar fi ceva interzis!

— Iar tu vezi probleme acolo unde nu sunt. Nu mai suport presiunea pe care mi-o pui pe umeri.

— Ce presiune? Vreau doar să te regăsesc, vreau să simt că mă iubești și să-ți arăt că te iubesc. Nu-ți cer luna de pe cer!

— Acceptă să te maturizezi un pic, nu mai suntem un cuplu tânăr. Citești prea multe romane siropoase. Am o slujbă care-mi consumă multă energie și care nu-mi permite să mă joc prea mult de-a cântatul serenadelor la balcon. Și să știi un lucru: fac asta pentru noi!

— Nu înțelegi nimic, am oftat.

Am auzit-o pe Marthe strigându-mă.

— Trebuie să plec, Pierre. O seară bună.

— Și ție la fel.

A închis. M-am uitat secunde în șir la ecranul telefonului înainte să-l bag în geantă. Am oftat, eram epuizată. Marthe m-a strigat din nou și am coborât la ea.

Vernisajul, într-o galerie din inima cartierului Saint-Germain-des-Prés, era o nouă ocazie pentru Marthe să mă prezinte lumii. După obiceiul ei, mă ținea de braț în timp ce treceam de la un grup la altul. Nu mă mai formalizam. Îmi plăcea prezența ei alături de mine. Aveam mentorul meu. Ea mă învăța, eu o ascultam, îi urmaș regulile și sfaturile. Îmi dezvăluia o lume oarecum superficială, dar, vai, cât de fascinantă și de atrăgătoare. I-am simțit mâna apăsându-mi cu putere brațul gol. Mi-am întors fața spre ea. Ce anume văzuse? Gabriel își făcea intrarea în scenă ca un adevărat cuceritor. Cu o mână în buzunar, vorbea cu bărbații, fără să uite să împartă complimente și sărutări femeilor. Toată lumea părea să-l cunoască. Și-a încheiat traseul monden în fața noastră. Ne-a îmbrățișat pe fiecare și s-a dat un pas înapoi.

— Maestra și eleva, două femei fatale... Nu lăsați nicio șansă celorlalte.

— Gabriel, chiar nu poți să te abții? i-a spus Marthe cu o voce aproape amenințătoare.

— A cui e vina? i-a răspuns el complet relaxat. Îmi închipui că, dacă o să-ți cer permisiunea să-i ofer un pahar lui Iris, o să mi-o refuzi.

— Îți închipui foarte bine, dragul meu. În seara asta trebuie să încheiem niște afaceri, spre deosebire de tine, care nu te gândești decât să te distrezi. Pe cine ai pus ochii?

Privirea pe care mi-a aruncat-o Gabriel nu putea să-i fi scăpat Marthei.

— Mă mai gândesc încă... Doamnelor, vă las să munciți.

Marthe m-a tras după ea, dar nu m-am putut abține și m-am mai întors o dată spre Gabriel.

— Iris, nu te-am prevenit în privința lui?

Tonul dur al Marthei m-a adus în mod brutal cu picioarele pe pământ.

— Ba da.

— De ce te porți așa? S-ar zice că te fascinează.

— Nu e chiar așa de rău, se pricepe să vorbească și îl găsesc chiar amuzant.

— Chiar n-ai niciun pic de minte? Vino-ți în fire, scumpa mea, să nu-l lăsăm să ne strice seara.

— Nu-l vom lăsa.

După mai bine de o oră de schimburi de amabilități, am reușit să scap, sub pretextul că mă duc să-mi refac machiajul. Aveam nevoie de o pauză. Am stat mai mult de cinci minute pe capacul toaletei, cu capul în mâini. Când m-am întors în galerie, i-am făcut de departe semn lui Marthe că mă duc să arunc o privire la lucrările artistului. Doar și pentru asta ne aflam acolo.

Când m-am oprit în fața unui tablou, am simțit cum mă cuprinde furia. Furie împotriva lui Pierre și a atitudinii lui la telefon de mai devreme, în seara aceea. Nu-mi venea să cred! Nu era pregătit pentru nimic, nu vedea nimic. Ai fi zis că făcea totul ca eu să mă arunc în brațele primului venit. Gândul mi-a fugit instinctiv la Gabriel, a cărui prezență era copleșitoare. Nu mai aveam niciun control asupra corpului meu când el se afla în aceeași încăpere cu mine. Amenințarea Marthei nu schimbase nimic și asta era destul de grav. Brusc, l-am auzit în spatele meu.

— N-am înțeles niciodată nimic din arta abstractă, mi-a spus.

— Nu te-a inițiat Marthe?

— Nu s-a lipit nimic de mine.

M-am întors cu fața la el și i-am zâmbit. Și eu voiam să mă distrez și să uit preț de câteva clipe de precauții. A clătinat din cap, uimit parcă.

— Ai scăpat de supravegherea ei?

— Da, deocamdată.

— Stai cu mine?

— Un pic.

— Șampanie?

— De ce nu?

A afișat un aer satisfăcut și i-a făcut un semn ospătarului. Acesta a venit imediat cu o tavă. Gabriel a luat două cupe, mi-a întins una și a strecurat o bancnotă în buzunarul bărbatului, împreună cu un zâmbet și o bătaie complice pe spate. Am izbucnit în râs.

— N-ai chef să te distrezi în seara asta? m-a întrebat, ciocnindu-și cupa de a mea.

Îmi citea gândurile. Am luat o înghițitură fără să-l scap din ochi.

— Mă gândesc încă, i-am răspuns. Ca și tine mai de vreme... Ți-ai găsit prada?

— Te joci cu focul.

— Poate...

Zâmbetul mi-a înghețat. Cu coada ochiului, mi-am zărit însoțitoarea.

— Mă caută Marthe, l-am anunțat. Trebuie să plec.

— Du-te la ea, joacă-ți rolul. Nu-ți atrage mânia ei. Și, ca să-ți răspund la întrebare, știu pe cine vreau. Dar nu știu dacă ea este pregătită să se joace, iar eu prefer să mă joc în doi.

Ochii i-au zăbovit încă o dată pe decolteul meu și s-a îndepărtat. M-am dus după Marthe. Pe drum, am vrut să știu până în ce punct puteam să mă simt sigură pe mine, cocoțată pe tocurile cui, cu un mers care nu era al meu. M-am răsucit și i-am aruncat o privire lui Gabriel. Se uita la mine de parcă aș fi fost o delicatesă. De ce Pierre nu mă privea niciodată așa?

Marthe a hotărât că era timpul să plecăm. Tocmai ne luam hainele când a apărut Gabriel.

— Reginele serii pleacă deja?

— Da. Sunt obosită, i-a răspuns Marthe.

— Ai fi de acord s-o lași pe Iris în grija mea?

Am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— Poftim? a întrebat însoțitoarea mea.

— Are legătură cu parteneriatul vostru, am descoperit niște potențiale clienți. Ai încredere în mine, îți cunosc metodele, știu ce aștepți de la Iris. Pe urmă, o urc într-un taxi.

Marthe mă privea cu un aer șovăitor.

— *Business is business!* a continuat Gabriel.

— Te rog să ne lași singure, i-a răspuns ea.

Am așteptat ca el să se îndepărteze și am spus:

— Promit să fiu cuminte; doar plasez niște cărți de vizită și mă duc acasă. Mă dor prea tare picioarele ca să mai stau încă o oră pe tocuri.

Mi-a prins cu delicatețe bărbia între degete.

— Te aștept mâine-dimineață la atelier. Dacă Gabriel face cel mai mic gest deplasat față de tine...

— Nu se va întâmpla, i-am promis, privind-o în ochi.

Am însoțit-o până la taxi. Când m-am întors în galerie, am avut sentimentul că mă arunc în groapa cu lei.

Gabriel era în toiul unei discuții cu mai multe femei, care nu se jenau să flirteze cu el. De ce n-aș face și eu la fel? Un rol de compoziție. Am luat un pahar de pe tava unui ospătar care trecea. Am băut o înghițitură, încă una, și încă una, ca să capăt curaj sau mai degrabă dramul de nebunie necesară pentru ceea ce mă pregăteam să fac. Apoi am pornit cu un mers sigur, cu ochii ațintiți asupra lui. A încetat să mai vorbească cu admiratoarele lui, care s-au întors spre mine. Gabriel m-a prezentat și ne-a lăsat să vorbim despre haine, după cum promisese.

Marthe avea să fie mulțumită: aveam comenzi noi. Am simțit o mână strecurându-se în jurul taliei mele. Gabriel se mișca iute; o clipă, am avut impresia că sunt proprietatea lui. Poate că toate astea mergeau puțin cam prea repede.

- Afacerile merg bine, mi-a șoptit el la ureche.
- Datorită ție.
- Singurul meu scop era să scăpăm de Marthe.
- I-am promis că sunt cuminte și că mă duc acasă.
- Ce program!
- Liniștește-te, n-am vorbit serios, i-am spus, cu un zâmbet complice.

Nu mai stăpâneam deloc situația. Iar cuvintele care îmi ieșeau pe gură și mai puțin.

- Obraznică mică, mi-a șoptit Gabriel.

M-a tras spre el, și-a cerut scuze în fața doamnelor și m-a împins către ieșire.

- Plecăm? I-am întrebat oprindu-mă în loc.
- Nu te-ai săturat de moșii și de babele astea care filosofează despre un borcan de iaurt vărsat pe o pânză?

Cred că râsul meu s-a auzit în toată galeria.

— Iris, știi ce se spune: „Femeia care râde...”¹

Am făcut ochii mari. Gabriel m-a împins hotărât înspre stradă. Un taxi aștepta. Mi-a deschis portiera și m-a invitat să urc. Apoi a dat ocol mașinii și a venit lângă mine pe bancheta din spate. L-am auzit dând o adresă șoferului.

Pe drum, am privit străzile pariziene. Era frumos. Nu voiam să vorbesc. Nu voiam să se termine seara, mă simțeam atât de liberă! Îmi plăcea privirea pe care Gabriel o îndrepta spre mine, chiar dacă era efemeră. Eu eram cea pe care o alesese dintre toate femeile din seara aceea. Un bărbat mă voia. Totuși, mâinile au început să-mi tremure, simțeam un ghem în stomac, îmi aranjam părul întruna și, dacă închideam ochii, imagini cu mine și cu Pierre îmi apăreau în minte. Cu mișcări febrile, am scos telefonul din geantă. Niciun mesaj sau apel din partea lui. Dar aveam unul de la Marthe. Nu voiam să-l aud. Ea avea întotdeauna dreptate și știa ce era bine pentru mine. Am căzut din nori și am revenit cu picioarele pe pământ.

Taxiul a încetinit și a oprit în fața unei clădiri luxoase de pe Richelieu-Drouot.

— Ca să respectăm regulile, vrei să mai bem un pahar la mine?

Am oftat fără să știu dacă de ușurare sau dezamăgire.

— OK, Iris, am înțeles. Te duci acasă.

— Da, i-am răspuns, privindu-l țintă.

A scos câteva bancnote din buzunar și i le-a întins șoferului, rugându-l s-o ducă „pe domnișoara unde doarește”. M-a privit fără dușmănie sau ranchiună, a zâmbit și s-a apropiat de mine.

¹ În original, *Femme qui rit...*, aluzie la proverbul *Femme qui rit, à moitié dans ton lit* (Femeia care râde aproape a ajuns în patul tău). (N. red.)

— Noapte bună, mi-a spus cu vocea lui răgușită.

— Mulțumesc... la fel și ție.

— De data asta n-am câștigat.

M-a sărutat pe obraz și a coborât din mașină, apoi a lovit ușor capota înainte să se îndepărteze. Taxiul a demarat, iar eu l-am privit cum se îndrepta spre casă.

În pat, cu ochii ațintiți în tavan, încercam să adorm. Mă răsuceam pe toate părțile, închideam ochii strâns, apoi îi deschideam larg. Aș fi vrut s-o iau de la capăt. Îmi derulam în minte filmul serii. Mă observam, ca din afara propriului corp, și vedeam o străină. Nu eram eu femeia aceea care îl sorbise din ochi pe Gabriel, îl provocase, răsese la glumele lui, îi dăduse numărul ei de telefon și fusese cât pe ce să facă o greșală gravă. Trebuia să revin cu picioarele pe pământ. Trebuia să mă stăpânesc, s-o ascult pe Marthe, să mă concentrez pe croitorie... Dar cum voi putea oare când Gabriel părea să-mi citească gândurile?

Eram în fața ușii biroului Marthei, pusă la patru ace. Exagerasem cu fondul de ten ca să-mi ascund cearcănele. Și mi-era frică. Oricum, trebuia s-o mint. De ce nu plecasem odată cu ea cu o seară înainte? Mă pusesem în pericol. Voiam să mă agăț cu disperare de comenzile pe care le căpătasem datorită lui... Gabriel. Am bătut și am intrat direct. Marthe nu stătea la birou, ci pe canapea, gânditoare. Ciudat.

— Bună dimineața, Marthe.

— Nu mă așteptam să te văd așa devreme în dimineața asta.

S-a ridicat, s-a învârtit în jurul meu și mi-a examinat ținuta.

— N-am mai întârziat mult după plecarea dumneavoastră.

— Contactele lui Gabriel te-au ajutat în vreun fel?

— Am avut comenzi interesante, cred că vor deveni clienți fidele. Le-am lăsat cartea de vizită, probabil în zilele următoare vom stabili niște întâlniri.

— Foarte bine. Și Gabriel?

M-a pironit cu privirea.

— A distrat publicul galeriei și... a plecat într-o companie fermecătoare în timp ce așteptam taxiul.

Ea mi-a ridicat bărbia cu un deget.

— Nu mă minți?

— Nu, sigur că nu!

— Pentru că n-aș tolera așa ceva! mi-a spus sec.

Mi s-a făcut rușine. A închis ochii, a scuturat din cap și m-a privit din nou.

— Sunt uimită că n-a încercat nimic. Îl cunosc. Când dorește o femeie, nimic nu-l oprește.

— L-am făcut să înțeleagă că-și pierde timpul cu mine.

Mi-a zâmbit, vădit mulțumită de reacția mea. Talentul meu de a minți mă uimea! În orice caz, era mai bine să n-o mai lungesc.

— Trebuie să mă apuc de lucru.

Am pornit spre ieșire.

— Iris...

— Da?

Am înghițit în sec.

— Apropie-te.

Am ascultat-o. Mi-a cercetat din nou ținuta. Intenționat alesesem una de *working girl* serioasă. Marthe mi-a desfăcut primii nasturi ai cămășii cambrate pe talie. I-am observat degetele fine, delicate, gesturile fluide.

— E foarte bine să te joci de-a femeia cuminte, dar nu exagera. Și gândește-te la tocuri mult mai înalte data viitoare.

— Foarte bine. O zi bună.

I-am simțit privirea asupra mea până când am închis ușa biroului.

În zilele următoare, Gabriel a început o adevărată campanie de hărțuire. Spre marea mea ușurare, Marthe era mereu cu mine, era câinele meu de pază. N-aveam să cedez tentației, nu pentru asta eram acolo. Sistematic, îi ștergeam mesajele fără să le ascult, refuzam să-i aud vocea șoptindu-mi cine știe ce tâmpenie.

Vineri la prânz, mi-am încheiat săptămâna în compania Marthei, în biroul ei, ca de obicei.

— Profită cât poți de soțul tău, pentru că o să te țin cu mine weekendul viitor, mi-a spus ea în încheiere.

— De ce?

— Vom merge să-ți cumpărăm tot ce nu coși tu, ca să-ți completezi imaginea și garderoba.

— Mulțumesc, dar... n-am nevoie de nimic.

Ea mi-a răspuns cu acea expresie misterioasă și cu acea privire care nu accepta niciun refuz, apoi s-a ridicat. M-a însoțit până la ușă.

— Ține-o tot așa, Iris, și vei ajunge departe. Să mă ascuți întotdeauna.

Am lăsat ochii în jos în timp ce ea intra în lift. Nu am rezistat și m-am așezat lângă fereastră ca s-o văd cum pleacă. Au trecut câteva minute până să iasă din clădire. A mers încet până la un taxi, șoferul i-a deschis portiera și ea s-a făcut nevăzută.

— Iris! La telefon! m-a strigat una dintre fete.

Am alergat spre aparat.

— Alo! am spus fără să întreb cine mă căuta.

— Bună, Iris, a șoptit Gabriel. Știi să te faci dorită.

— Marthe...

— Tocmai a plecat, are o întâlnire cu notarul, eu i-am programat-o.

— De ce...?

— Te-aștept la mine în birou.

— Dar...

— Dacă nu ești aici în zece minute, vin după tine la atelier.

A închis. Fără nicio îndoială, luase lecții de autoritate de la Marthe. Sub privirile curioase ale fetelor, am plecat din atelier în modul cel mai firesc posibil și am coborât la primul etaj. Am sunat, ușa s-a deschis și am încremenit în prag. Birourile erau toate ocupate de colaboratorii lui Gabriel, tinere speranțe în ascensiune. Băieții au schimbat priviri complice când m-au văzut. Unul dintre ei a venit spre mine, un Gabriel în devenire. I-am luat-o înainte, îndreptându-mă spre biroul șefului său și încercând să par cât mai demnă.

— Am venit la Gabriel, cunosc drumul.

Am trecut prin fața lui și a celorlați care se adunaseră lângă el. Am avut impresia că aud un fluierat și m-am încordat. Una peste alta, m-am aruncat în gura lupului fără să-mi pregătesc apărarea.

Demonul meu personal vorbea la telefon, țipând cât îl țineau plămâni; n-aș fi vrut să fiu în locul interlocutorului său. Pentru prima dată, îl vedeam pe Gabriel în postura de om de afaceri: puternic, serios, mândru. Mi-a zâmbit, strigând în același timp niște ordine. Apoi

s-a apropiat și a închis ușa pe care o lăsasem deschisă, fără să uite să arunce o privire nu prea amabilă spre culoar. Apropierea lui mi-a făcut inima să bată mai repede. Cu brațul liber, a încercat să mă blocheze la perete, dar i-am scăpat trecând pe dedesubt. Atunci a încheiat convorbirea, pretextând că are o întâlnire foarte importantă.

— Ai cumva probleme cu telefonul? m-a întrebat ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu.

A înaintat spre mine. M-am dat înapoi.

— Fugi de mine?

Mă simțeam prizonieră în biroul lui.

— Hm... nu.

— În cazul ăsta, îți fac o invitație pentru mâine-seară. O cină adevărată, numai noi doi.

Rostise ultimele cuvinte apropiindu-se de chipul meu, ca să-mi prindă mai bine privirea. Mi-a zâmbit, iar eu am făcut la fel. Ceva mai puternic decât mine mă făcea să joc cartea provocării și găseam în asta o plăcere răutăcioasă.

— Încă o dată, am să te refuz.

— Și din ce motiv?

— O să-mi petrec weekendul cu soțul meu.

— La naiba, uit mereu singurul tău defect.

Am reușit să ocolesc biroul și să pun distanță între noi. Trebuia să ies de-acolo.

— Te grăbești?

— Mai am ceva de făcut înainte să plec. Să ai un weekend plăcut.

M-am răsucit pe călcâie și tocmai deschideam ușa, când Gabriel a închis-o la loc trecându-și un braț peste

umărul meu. A rămas așa, aproape lipit de spatele meu. Nu mă atingea, dar îi simțeam respirația pe piele. Am închis ochii.

— Unde s-a dus siguranța ta de aseară? mi-a șoptit la ureche.

Trebuia să opresc jocul. Nu-i cunoșteam regulile.

— Îmi pare rău dacă... dar băusem prea mult... nu eram eu.

— O, ba da! Cred că niciodată n-ai fost mai mult tu însăși ca atunci.

— Te înșeli, sunt o fată oarecare, cuminte și...

— Credincioasă soțului tău, știi. Dar tu ești cea care se înșală amarnic.

Mă enerva și îmi plăcea asta. Nu exista o parte de adevăr în ceea ce afirma? L-am înfruntat și l-am fixat cu privirea.

— Am alte ambiții decât să îngroș rândul amantelor tale. Asta-i tot.

— Ai vrea să mă subjugi?

— Am deja un defect, nu vreau să mă încarc cu al doilea.

— Ai devenit incisivă... Grozav! Îmi placii din ce în ce mai mult.

— Degeaba te voi implora, voi pomeni de căsnicia mea, de Marthe, tot n-ai să mă lași în pace?

— Chiar o să ne distrăm, ai încredere în mine...

Gabriel m-a însoțit până la ușa sediului său, cu o mână pe spatele meu și un zâmbet mulțumit pe buze. Nu se întâmplase nimic, și totuși, eram copleșită de rușine. Nu era greu să-ți închipui la ce trebuie să se fi gândit angajații. În ce mă transformam? Gabriel mi-a trimis o

sărutare din vârful degetelor și mi-a urat weekend plăcut cu soțul meu.

Pierre mă aștepta pe peronul gării. Din fericire, cele trei ore de mers cu trenul îmi dăduseră răgazul să-mi ascund tulburarea. M-a îmbrățișat distrat, luându-mi geanta.

— E drăguț că ai venit să mă aștepți.

— Voiam să recuperez dezertarea pariziană și să-mi cer scuze dinainte pentru că o să fiu de gardă weekendul viitor.

Măcar o dată, ne sincronizam.

— N-am să fac caz, nu voi fi aici.

— De ce?

— Marthe vrea să rămân ca să... lucrez.

— A, bun... Mergem?

A doua zi, am evitat să pomenesc despre cearta noastră la telefon și despre ce doream de la el. Am vrut să fiu soția perfectă. El s-a dus să joace tenis cu niște prieteni și când s-a întors părea relaxat. Poate că aveam să petrecem totuși o seară frumoasă.

Pregăteam cina când a venit după mine în bucătărie.

— Ai primit un mesaj, mi-a zis, întinzându-mi telefonul.

L-am luat, cuprinsă de o ușoară panică, amestecată cu nerăbdare. Pe bună dreptate. Gabriel îmi scria: „Când te întorci?”

— Cine e? m-a întrebat Pierre.

Am ridicat capul.

— Hm... o clientă... Vrea să știe când mă întorc.

— Sâmbăta seara? s-a mirat el.

N-am avut timp să-i răspund, că s-a auzit cum a intrat un nou mesaj. Pierre a oftat enervat.

— Știi ce? O să-mi închid telefonul, să aștepte până luni.

Am făcut întocmai. Am pus telefonul pe masă și m-am cuibărit în brațele lui.

— Sunt doar a ta, i-am spus, adulmecându-i gâtul.

I-am cuprins talia cu brațele, cerșind tandrețe. M-a strâns ușor la piept, dar știam bine că se uita în altă parte. Aproape imediat mi-a dat drumul.

— Mâncăm? mi-a zis.

— Dacă vrei.

Zece minute mai târziu, ne răgăsiserăm locul, de-acum obișnuit, de sâmbătă seara: mâncam în fața televizorului. În timp ce mâncam, l-am privit pe Pierre. Unde era soțul meu? Îl recunoșteam din ce în ce mai puțin. Deveneam niște străini unul pentru celălalt, copleșiți de indiferența totală pe care o afișa. Dacă măcar n-ar mai fi muncit atât! Dacă reușeam măcar să ne înțelegem...

După ce am strâns, m-am întors lângă el pe canapea.

— Îmi dai voie? l-am întrebat, lipindu-mă de el.

— Vino.

A ridicat brațul și m-a ținut strâns lângă umărul lui. Mi-a mângâiat părul cu un gest automat.

În pat, am cerut același lucru, așteptând atenție, tandrețe, dorință... Sperând că mă va face să uit, sperând că mă va face să mă simt vinovată că mă gândesc la altul. N-a făcut niciun gest de tandrețe. Respirația i s-a liniștit și a adormit. A trecut un sfert de oră, apoi o jumătate de oră, o oră, iar ochii mei rămâneau cu disperare deschiși. Nu mă gândeam decât la un lucru. M-am ridicat fără zgomot, am coborât în vârful picioarelor și am luat telefonul din locul în care îl lăsasem în bucătărie. L-am privit minute lungi și, într-un târziu, l-am deschis. Am

găsit ultimul mesaj de la Gabriel: „Distrează-te bine cu soțul tău“. Dacă ai ști!, m-am gândit. Am tastat răspunsul fără să mă gândesc: „Te rog, încetează, nu mă mai pune într-o situație aiurea față de el!“ La ora asta, n-avea să-mi răspundă. Când s-a auzit un bip, m-am dus și m-am închis în baie. „Comandăm cina la birou luni seară?“ „Nu“, i-am răspuns. Bip: „Dacă îți promit că sunt cuminte?“ Am oftat, am zâmbit și am răspuns: „Mai vedem“. Bip: „YES!“ . Am închis telefonul și m-am întors în pat, buimacă. În ce încurcătură mă băgasem?

Gabriel era cuminte în felul său. Nu mai văzusem niciodată un „copil“ atât de neascultător. Da, cedasem în mod lamentabil invitației lui la cină. Și după trei săptămâni, aveam întâlnirea noastră „cu mâncare comandată la birou, de luni seară“. Asta îmi dădea impresia — total falsă — că stăpâneam situația. De fapt, acele seri în compania lui îmi făceau extraordinar de bine. Uitam preț de câteva ore de absența lui Pierre și de lipsa lui de implicare; mă simțeam femeie, mă simțeam dorită, grație privirii lui și aluziilor care-i punctau fiecare frază; uitam de muncă, uitam de Marthe, mă eliberam de povara care-mi apăsa pe umeri. De altfel, ne lega un acord tacit: nu vorbeam nici despre Marthe, nici despre Pierre. Mă jucam cu focul. Și știam. Situația devenea periculoasă în serile în care eram amândoi invitați. Trebuia atunci să jucăm cartea distanței, a indiferenței. Când Marthe nu mă supraveghea, nu se jena să stea cu ochii pe mine. Ceea ce nu-l împiedica să seducă pe oricine: invariabil, pleca de fiecare dată cu o nouă cucerire la braț. La drept vorbind, această atitudine mă liniștea. Toate astea nu erau decât un joc al seducției, nimic serios.

În relația cu soțul meu, nu se schimbaseră nimic. Fără certuri, dar și fără tandrețe. Pierre nu știa nimic de întâlnirile mele între patru ochi cu Gabriel. Mă afundam în minciună de teamă să nu tulbur ape liniștite. Nu se arătase gelos când pomenisem de prima cină, dar nu se știa niciodată, având în vedere concepția lui despre lumea în care mă învățeam. Iar eu, dacă aș fi fost în locul lui, l-aș fi lăsat să ia cina cu altă femeie? Știam răspunsul.

Pe plan profesional, visul meu renăscut continua. Croitoria și crearea de modele îmi umpleau viața; nu fusesem niciodată atât de fericită. Agenda mea de comenzi era mereu plină. Philippe profitase de ocazie și decretase că fetele vor fi ajutoarele mele în perioadele de vârf. Începeam să-mi organizez foarte bine viața. Datorită Marthei, mă învățeam pe lângă femei din ce în ce mai exigente, iar creativitatea mea nu avea decât de câștigat. Mediul în care se învățea îndrumătoarea mea era exclusivist, un adevărat cerc închis, rezervat inițiaților. Am înțeles foarte repede că n-avea să mă ducă niciodată la Fashion Week; paietele și ștrasurile îi făceau silă. Nu le vorbea despre mine decât apropiaților și făcea o selecție a potențialelor clienți: „Trebuie să ai permis de trecere ca să obții o programare la protejată Marthei“, îmi spusese o femeie care tocmai își luase biletul de intrare în atelier. Eu, care mă consideram fricoasă, luam fiecare lucrare ca pe o provocare, o competiție pe care trebuia neapărat s-o câștig.

Luni seară. Nu-l voi vedea pe Gabriel. Marthe tocmai îmi telefonase. În zece minute trebuia să fiu pregătită să-i prezint ultimele modele pe care voiam să le propun celor

mai bune cliente ale mele. I-am trimis un SMS lui Gabriel ca să-l previn: „Ședință de lucru cu Marthe, voi fi ocupată toată seara“, apoi am așezat hainele pe manechine. Când Marthe a intrat în atelier, nu aveam niciun răspuns de la Gabriel. Ciudat.

M-am uitat la Marthe cum îmi atinge creațiile, fiecare gest al ei degajând o senzualitate tulburătoare, la limita erotismului; n-ar fi fost mai provocatoare nici dacă ar fi mângâiat o piele adevărată. Într-un sfârșit s-a întors spre mine.

— Acum vreau să le văd pe tine.

— Sunt pentru cliente.

Mi-a respins observația printr-un gest al mâinii.

— Pentru început, corpul tău trebuie să le facă să prindă viață. Le-ai croit pe măsura ta, cum ți-am cerut?

Am dat din cap că da. Ea și-a lovit ușor bărbia cu degetul arătător, în timp ce privirea i se plimba de colo-colo.

— Ai să mă însoțești la o cină la niște prieteni sâmbătă seara, vor fi încântați să te întâlnească.

— Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să fiu acasă.

— Nimic nu este mai important decât cariera ta. Trebuie să-ți cultivi relațiile.

Mi-am lăsat umerii în jos.

— Știu, dar... suntem invitați la o nuntă. Și dacă îi spun lui Pierre că n-o să vin fiindcă trebuie să iau cina aici, chiar mi-e teamă că o să se înfurie și...

Mi-a făcut semn cu mâna să tac.

— Foarte bine, du-te.

S-a uitat la picioarele mele.

— Unde-ți sunt pantofii cu tocuri de doisprezece centimetri? Aici sau acasă?

— Aici, am răspuns, supusă.

— Du-te și adu-i.

Am urcat în goană scara ca să iau una dintre noile și numeroasele mele perechi de pantofi cu toc cui. Marthe insistase să mi-i cumpere, deși aveam deja probleme să pun un picior înaintea celuilalt cu tocuri de zece centimetri. Ea nu purta decât pantofi cu tocuri de aceste dimensiuni, niciodată mai mici. Trebuia să mă conformez. Avusesem parte chiar și de o lecție de mers. În timpul ședinței de shopping pe care mi-o impusese, cheltuisese o mică avere ca să-mi completeze garderoba, printre altele cu lenjerie și încălțăminte, totul — evident — de lux. Când m-am întors, Marthe scosese mai multe rochii de pe manechine.

— În cabină, scumpa mea!

Era un ordin. Mi-a făcut semn să mă duc să mă dezbrac. Pentru prima oară, foloseam cabina pentru mine, nu pentru clientele mele. Mi-am dat seama în clipa aceea că atmosfera din încăperea era încărcată de voluptate.

Ascunzându-mă în spatele draperiei grele din catifea neagră, am probat prima ei alegere: o rochie cu corsaj foarte strâns din dantelă neagră, cu o căptușeală din mătase verde-smarald. Am îmbrăcat-o, apoi m-am trezit pusă în încurcătură. Aveam talentul să confecționez haine imposibil de încheiat.

— Ești gata?

— Aproape.

Draperia s-a dat brusc la o parte.

— Du-te și așază-te în mijlocul camerei, a ordonat Marthe.

M-am conformat, strivită de greutatea privirii ei. M-am oprit în fața oglinzii. Tăcută, Marthe s-a așezat în spatele meu și m-a observat câteva secunde care au părut nesfârșite. Și-a lăsat mâna pe spatele meu, între omoplați

și, apăsându-mă brusc, m-a forțat să stau dreaptă, cu pieptul în față. După aceea a tras fermoarul Éclair foarte încet. I-am simțit mâna urcându-mi pe spate, mângâindu-mi ușor gâtul, până la ceafă. M-am înfiorat.

— Schimbă-te.

A doua ținută. A treia. A patra. M-am dus din nou în cabină. Nu mă mai oboseam să trag draperia.

— Pentru următoarea ținută, scoate-ți sutienul.

Am înțeles imediat la ce se referea. O creasem gândindu-mă mai cu seamă la cerințele insistente ale unei cliente, bună prietenă a lui Gabriel. Acea rochie, din mătase roșie Hermès, nu era tocmai cuminte. Așteptând-o pe Marthe, mi-am acoperit sânii cu palmele, în încercarea de a-mi ascunde puțin goliciunea. Dar era inutil, dat fiind că n-aveam pe mine decât chiloții și pantofii în picioare.

— Probeaz-o pe asta.

Am luat rochia. Intuisem bine. Marthe s-a dus să se așeze pe una dintre canapele. O dată în plus, nu m-am recunoscut în oglindă. Decolteul adânc lăsa să se întrevadă rotunjimea sânilor. Cât despre partea din spate, ascundea doar fesele. Mă pregăteam să ies din cabină când s-a auzit ușa de la intrarea în atelier.

— Marthe? Ești acolo?

Gabriel. Am încremenit, înghițind în sec.

— Da, dragul meu, dar tu nu ești invitat.

— Invitat la ce?

Stăteam ascunsă, dar auzeam totul.

— Fac probe cu Iris și prezența ta ar fi nepotrivită.

— Sunt sigur că e nevoie de părerea unui expert!

— Lasă-ne.

— Nici nu se pune problema, Marthe dragă. În plus, am nevoie de tine pentru semnături.

— Poartă-te cum trebuie, i-a poruncit ea. Iris, te așteptăm.

Am auzit un sărut. Eram ca paralizată, aș fi vrut să dispar. Dar dacă nu ieșeam foarte repede din ascunzătoarea mea, Martha ar fi putut să-și schimbe dispoziția. Și era ultimul lucru pe care-l voiam. Am tras adânc aer în piept și am înaintat spre mijlocul încăperii. Îmi priveam picioarele. Am refuzat să mă uit spre Gabriel. Nimeni nu a rostit niciun cuvânt. Așteptam sentința, în fața oglinzii, cu capul plecat. Am auzit țâcănitul tocurilor cui pe parchet. Mâna Marthei și-a regăsit locul pe spatele meu, între omoplați. De data asta, m-a apăsat mai tare.

— Ai uitat cumva lecția despre ținută?

— Nu.

— Aștept, Iris.

Am ridicat capul, am deschis ochii. Ea mi-a trecut un braț peste umăr și mi-a tras în sus bărbia, nemulțumită de atitudinea mea nu îndeajuns de mândră. Doar în clipa aceea l-am văzut pe Gabriel. Stătea într-un fotoliu, la locul perfect ca să asiste la toată scena. Cu cravata desfăcută, cămașa descheiată, o gleznă pusă neglijent pe genunchiul opus, bărbia în mână, privirea de prădător. Marthe mi-a aranjat decolteul din față și pe cel din spate. Mi-a atins sânii, fesele. M-am încordat și mai mult. Apoi mi-a pus mâna pe șold.

— Gabriel, dacă vrei să-ți spui părerea, acum e momentul.

Marthe nu s-a mișcat. Fără să întrerupă contactul vizual dintre noi, Gabriel s-a ridicat și a înaintat cu nonșalanță. S-a oprit în fața mea, foarte aproape de mine. Eram prinsă ca într-o menghină. Între ei doi. Între trupurile lor. Între privirile lor. Tensiunea era palpabilă. Jucau un joc; nu știam ce fel de joc, dar mi se făcuse pielea

de găină. Gabriel m-a studiat din cap până în picioare, înainte să mă țintuiască iar cu privirea. Mâna Marthei a devenit mai posesivă pe coapsa mea. Distanța între noi trei s-a redus imperceptibil. Gabriel și-a desfăcut ușor buzele, apoi s-a uitat la Marthe.

— Ți-ai găsit o succesoare demnă de acest nume.

Tăcere. Grea. Apăsătoare.

— Iris va purta această rochie la o nuntă la care este invitată împreună cu soțul ei, a spus Marthe cu o voce în care am simțit o undă de dezamăgire.

Imposibil. Dacă apăream îmbrăcată așa, scandalul era garantat. Începând cu cel pe care l-ar fi provocat Pierre.

— Să cinăm toți trei, a propus ea.

— Cu plăcere, i-a răspuns Gabriel înainte să mă scruteze din nou. Nu te grăbi, eu și cu Marthe avem ceva de discutat.

S-au îndepărtat. În oglindă, l-am văzut pe Gabriel punându-i Marthei haina pe umeri și apoi cuprinzând-o cu brațul. Erau perfect sincronizați, ca și cum ar fi făcut dintotdeauna asta, ca un cuplu vechi. Ea s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Pune-ți prima rochie pentru cină.

— Așa voi face.

După ce au plecat, am răsuflat ușurată. Am mai rămas câteva clipe nemișcată, înainte să mă gândesc să mă schimb. Un sfert de oră mai târziu, sunetul telefonului m-a făcut să tresar și m-a chemat la ordin.

Mă așteptau în holul clădirii. M-am bucurat să văd că Gabriel avea la el casca de motociclist. Cel puțin n-aveam să mai fiu prinsă între ei doi în taxi. Ca un gentleman adevărat, i-a ținut ușa Marthei și mi-a făcut semn să

trec și eu. I-am întâlnit privirea. Acea privire pe care începeam s-o cunosc și de care să mă temeam: o privire care ascundeă multe. Cu trupul șteapăn, am urmat-o pe Marthe până la taxi.

— Ca de obicei? a întrebat Gabriel.

— Desigur, dragul meu.

Prin geam, l-am văzut urcând pe motocicletă și punându-și casca. I-am zărit zâmbetul malițios chiar înainte să coboare viziera. Taxiul a pornit spre Champs-Élysées și bulevardul Montaigne.

Așezate la o masă, Marthe și cu mine schimbam impresii despre probe. Îmi acorda atenție, dar era încordată. Lovea nervoasă în masă cu vârful degetelor, iar privirea îi fugea fără încetare de la stânga la dreapta. N-o mai văzusem niciodată în starea aceea și până atunci n-aș fi crezut că Marthe, atât de stăpână pe ea de obicei, poate să cadă pradă unei asemenea agitații.

Eram pe punctul de a o convinge să port altă rochie la nuntă, când a sosit Gabriel.

— Doamnelor, scuzați-mi întârzierea.

— Știi că nu-mi place deloc asta, i-a replicat Marthe, exasperată.

Gabriel s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe păr.

— Aveam nevoie să mă descarc. Nu știi ce m-a apucat, dar..., a zis aruncându-mi o privire discretă, eram... cum să spun... foarte enervat. M-am răcorit puțin.

— Termină imediat cu copilăriile și stai jos.

— La ordinele tale, mamă.

Marthe n-a părut să guste gluma. Și-a desfăcut șervetul cu un gest brusc. Gabriel s-a așezat lângă mine. Foarte aproape. Prea aproape.

Nu m-am așteptat să fie o cină atât de liniștită. Atmosfera tăcută, luminile difuze, discreția ospătarilor, vizita bucătarului-șef la masa noastră... Ca și cum locul ar fi fost rezervat pentru noi. Marthe se calmase și mă puneă să vorbesc despre Pierre, despre părinții mei, despre copilăria mea. M-am bâlbâit mai des decât de obicei. Gabriel, pasionat de subiect — cu atât mai mult cu cât, atunci când eram doar cu el, făceam în așa fel, încât să nu vorbesc niciodată despre mine — devenise foarte curios în legătură cu viața mea. În funcție de răspunsurile mele, înclina capul într-o parte sau făcea ochii mari. Nu numai o dată, am crezut c-o să se sufoce. Ca atunci când i-am spus Marthei că eram măritată de aproape zece ani.

— De pe ce planetă vii?! a exclamat el.

— Gabriel! l-a întrerupt Marthe. Tu ești cel ciudat: fugi de implicare, treci de la o amantă la alta fără să respecti femeile.

El a chicotit și s-a adâncit în scaun.

— Nu cred că amantele mele s-au plâns vreodată de comportamentul meu și nici de lipsa mea de respect. Aș zice mai degrabă că sunt încântate.

Și-a pus brațul pe spătarul scaunului meu. M-a străbătut un fior.

— Iris, ai în fața ochilor exemplul perfect de bărbat care nu ia pe nimeni în serios și care nu se gândește decât să se distreze. Dacă Jules ar mai fi aici...

— Mi-ar spune că fac exact ceea ce se aștepta de la mine.

Marthe l-a fulgerat cu privirea, iar el a zâmbit fără s-o scape din ochi.

— Sau îndrăznești cumva să-mi pui la îndoială competențele?

Eram șocată să descopăr neînțelegeri între ei. Și simțeam că nu se limitau la domeniul profesional. Sau poate era doar un joc? Marthe s-a destins și i-a zâmbit.

— Dragul meu, nici prin cap nu mi-a trecut. N-aș fi găsit o alegere mai bună pentru urmașul lui Jules.

S-a uitat la ceas înainte să-și îndrepte atenția către mine.

— O s-o plictisim pe Iris cu poveștile noastre de familie.

— Deloc, am răspuns eu.

Marthe mi-a făcut semn să tac.

— Plecăm. Gabriel, te ocupi tu de nota de plată?

Ne-am ridicat. Șeful de sală ne-a oferit hainele. Marthe m-a luat de braț, iar Gabriel ne-a sărutat pe obraz.

— Contez pe tine că ne vom întâlni din nou toți trei, i-a spus el Marthei. A fost interesant, a adăugat și s-a întors spre mine. Este întotdeauna o plăcere să fiu în compania ta.

Dar Marthe mă trăgea deja spre ieșire. Abia am avut timp să-i adresez un „pe curând“.

Tăcerea din taxi a fost întreruptă de sunetul telefonului meu, care mă anunța că am primit un SMS. Marthe m-a privit cu coada ochiului. Gabriel îmi scria: „Las-o la ea acasă și vino să bem un pahar“. Îngerul de pe umărul meu s-a simțit stingher. Cât despre diavoliță, ea era ușurată și încântată.

— Cine e? m-a întrebat Marthe.

— Ăă... Pierre... mi-a spus noapte bună și vrea să știe dacă am ajuns cu bine.

— Soțul tău e atent.

— Da.

— Nu-i răspunzi?

— Ba da, ba da.

Îmi era greu să-mi controlez tremurul mâinilor. „OK“, i-am răspuns simplu lui Gabriel. Instantaneu, am primit un nou mesaj: „Nici ție nu ți-a fost de-ajuns“. Ti-călosul, îmi citea gândurile. Urmat foarte rapid de: „Voi fi cuminte, promit“.

Imediat ce Marthe a intrat în clădirea unde locuia, i-am dat șoferului adresa pe care mi-o trimisese Gabriel. Un bar din Saint-Sulpice. În mai puțin de zece minute eram acolo. Localul era plin de studenți. Gabriel mă aștepta, rezemat cu coatele pe tejgheaua barului, în costumul lui impecabil, făcut la comandă, care nu se potrivea cu atmosfera aceea de bar obișnuit. Nici eu nu mă prea încadram în peisaj, cu rochia mea de cocteil și pantofii al căror preț ar fi putut să acopere o bună parte din chiria unuia dintre acei tineri. Am reușit să mă strecor și să ajung lângă el. A zâmbit când m-a văzut, a tras un scaun mai aproape și mi-a comandat un pahar de vin. Am ciocnit privindu-ne în ochi. L-am întrebat ce l-a făcut să aleagă un astfel de loc.

— Simt nevoia să ies din când în când din universul Marthei.

Am izbucnit în râs.

— Ce, nu mă crezi?

— Ba da, ba da... Sunt pur și simplu surprinsă.

— În mod plăcut?

I-am zâmbit.

— Da.

— Știam că o să-ți placă locul ăsta... Să mergem jos, aici nu ne auzim.

Gabriel a luat-o înaintea. Am coborât pe o scară mică și foarte îngustă. Subsolul era în realitate o pivniță

boltită. Câteva persoane dansau pe un ring improvizat. Atmosfera era mai liniștită și, de asemenea, mai intimă. Ne-am instalat la o măsuță și mi-am spus că voi profita de ocazie ca să-l mai descos.

— Vorbește-mi despre Jules. Marthe mi-a spus cum s-au cunoscut, dar nimic altceva, și pe ea nu îndrăznesc s-o întreb. Dar pentru tine a fost într-un fel tatăl tău adoptiv, nu?

Gabriel m-a privit cu coada ochiului, apoi și-a dat capul pe spate.

— Dacă te deranjează întrebarea, nu-mi răspunde.

S-a îndreptat de spate și mi-a zâmbit.

— Nu, nicio problemă. În afară de momente de genul celor din seara asta, Marthe nu mai vorbește despre Jules de la moartea lui. Ai noroc că ți-a povestit cum s-au cunoscut, puțini au avut privilegiul asta.

Și-a terminat paharul și a mai cerut un rând.

— Jules era un bărbat puternic, pasionat de muncă, respectat de toată lumea. Era foarte exigent. Singura lui slăbiciune: soția lui. Era nebun după ea, ar fi făcut... a zis Gabriel și s-a oprit o clipă, a făcut orice pentru ea.

— Dar relația ta cu el?

— Așa cum ți-am spus, mulțumită lui n-am ajuns după gratii. Îi datorez totul. M-a pus să muncesc din greu. Știi... era pentru prima dată când cineva se interesa de mine, de aceea am acceptat totul...

— Cum așa?

M-a țintuit cu privirea, iar eu m-am uitat la el cu o expresie întrebătoare. A luat o înghițitură de vin înainte să-mi răspundă.

— Am acceptat să mă schimb, să rup orice legătură cu tot ce făcea parte din viața mea: prietenii, drogurile, escrocheriile. Locuiam la ei; aveam camera mea, baia mea,

ei mă hrăneau... condiții de cinci stele *all inclusive*. Dacă nu voiam să-l dezamăgesc pe Jules și dacă voiam să mă scald în continuare în lux, nu aveam de ales. La cea mai mică greșeală, aș fi fost aruncat în stradă. A fost șansa vieții mele. Așa că am devenit *clean* și am muncit pe brânci. M-a înscris la cursuri serale, iar ziua eram șoferul și curierul lui. În restul timpului, trebuia să stau într-un colț din biroul lui, să nu fac zgomot, să ascult și să observ. Și când Jules mă lăsa din mână, Marthe prelua ștafeta.

— Ea te-a învățat să te îmbraci?

A izbucnit în râs.

— Aproape... M-a învățat bunele maniere, cum să mă port în societate. Nu știam să vorbesc corect, fiecare frază de-a mea era însoțită de „fir-ar al dracului“ sau de „rahat“.

— Cred că ai scos-o din minți!

— Dacă ar fi putut, m-ar fi bătut la fund.

Incapabilă să-mi stăpânesc imaginația, imaginea Marthei pedepsindu-l pe Gabriel mi-a smuls un zâmbet.

— A trebuit să dovedesc de ce sunt în stare înainte să mă scoată în lume și Jules să-mi încredințeze dosare importante.

— Când a fost asta?

— Am avut parte de prima mea seară în lumea bună destul de repede, voiau să-și arate odrasla... cam așa cum s-a purtat cu tine când ai venit prima oară la ea...

S-a oprit brusc, mi-a aruncat o privire scurtă și a clătinat din cap înainte să continue.

— Cât despre cum am fost promovată, s-a întâmplat acum vreo zece ani. Jules superviza tot ce făceam și, într-o zi, i-am văzut mândria din privire, a povestit Gabriel, zâmbind. A doua zi, anunța toată firma că devenisem mâna lui dreaptă. Când s-a îmbolnăvit, a fost logic să-i iau locul.

— Dat fiind că erai atât de ocupat cu toate astea, îți găseai timp să ai prieteni de vârsta ta?

— Nu. De fapt, n-am făcut decât să muncesc și să mă perfecționez în acest mediu.

— Nu-mi vine să cred că n-ai prieteni, colegi cu care să ieși la o bere, să bei un pahar, ca aici...

Mă nedumerea faptul că era atât de singur.

— E adevărat, am o agendă de adrese care ar face să pălească de invidie orice star. Dar, Iris, trebuie să înțelegi ceva: acestea sunt doar relații superficiale bazate pe interese, fără sentimente.

L-am privit și mi-am spus că descopeream un alt Gabriel, mai serios, mai cumpătat. Îmi mai rămânea o singură întrebare pe care voiam să i-o adresez.

— Ești fericit?

Pe fața lui s-a citit uimirea.

— Sunt conștient că, în comparație cu majoritatea oamenilor, n-am o viață normală, dar sincer... am atâția bani că nu știu ce să mai fac cu ei, un job care-mi place și mă învârt printre femei frumoase, a spus, ridicând dintr-o sprâncenă. Ce mi-ar mai lipsi? a adăugat și s-a gândit o clipă. Da, știu ce-mi lipsește: n-am fost niciodată la o nuntă.

— Îți bați joc de mine?

— Deloc. Cum e?

Am râs ușor. Remarca lui. Felul lui subtil de-a ocoli întrebarea.

— N-ai pierdut nimic, crede-mă. N-am niciun chef să merg la nunta din weekendul ăsta. Știi, pentru mine relațiile superficiale sunt cele ale lui Pierre și ale confrăților lui medici. Abia dacă-i cunosc pe miri.

— Du-te, o să te distrezi. Și-n plus, o să dansezi... ca ei.

Mi i-a arătat pe cei care dansau printre mese.

— Se dansează la nunți, nu?

Am izbucnit într-un râs sincer.

— Să dansez?! O să stau pe scaun toată seara. Cel puțin, voi putea să-mi port pantofii fără riscul de a face bășici în talpă.

— Soțul tău nu...

— Pierre să danseze?! Nici nu se pune problema...

— Incredibil!

— Dar ce, tu dansezi cu femeile?

S-a apropiat de mine și și-a lăsat brațul pe spătarul scaunului meu. Avea iarăși aerul lui de mic ticălos. Ce spusesem greșit?

— Bineînțeles, asta ține de bunele maniere. Marthe m-a învățat să vă fac să vă pierdeți capul.

— Ah...

N-am găsit nimic mai inteligent să spun în chip de răspuns.

— Poate că n-am să fiu chiar atât de cuminte, și e vina ta.

S-a ridicat și s-a dus spre tipul care se ocupa de muzică. L-am văzut cum îi șoptește ceva la ureche, strecurându-i o bancnotă în buzunar, înainte să revină la masă. Ar fi trebuit să fiu de-a dreptul proastă ca să nu pricep ce punea la cale. Mi-a întins mâna, am privit la dreapta, la stânga. Nicio scăpare. Niciun chef să scap. Mâna mea a tremurat ușor când am întins-o spre a lui. În clipa în care palmele noastre s-au atins, Gabriel nu s-a grăbit să mă invite în tăcere să mă ridic. L-am urmat, agățată de mâna lui. Au răsunat primele acorduri din *Sweet Jane*, versiunea *Cowboy Junkies*. Zâmbind, am închis ochii. I-am simțit brațul strângându-mi talia, și m-a tras aproape de el. Fața mi s-a cuibărit instinctiv la gâtul lui. Am început să ne legănăm ușor, pe ritm. Mâna lui îmi mângâia spatele.

— Chiar că nu ești cuminte, am șoptit.

— M-am născut ca să fiu neascultător.

M-am înfiorat. Vocea caldă, melodia grea și ușoară în același timp, parfumul lui amețitor mi se urcau la cap. Cât despre degetele lui, care se plimbau delicat pe spatetele meu, îmi provocau frisoane pe fiecare centimetru de piele. Strânsoarea lui a devenit mai posesivă. Dorința ne chinuia. Știam, simțeam. Mă pregăteam să-mi ridic chipul spre el, când m-a făcut să mă întorc. Trei minute treizeci. Îmi ofeream acele trei minute treizeci.

— La ultima notă, plec.

— Știu, mi-a răspuns el. Știu...

Mi-am rezemat capul de gâtul lui și l-am lăsat să conducă ultimii pași. A trebuit să-mi adun puterile ca să rezist, fiindcă în clipa în care *Sweet Jane* s-a terminat, a fost rîndul Ettei James să intre în scenă. *At Last...* Gabriel nu mi-a dat drumul. Eram lipiți unul de celălalt, cu mâna mea încă pe umărul lui, gata să-i mângâie ceafa, părul. Buzele noastre la câțiva centimetri distanță.

— Mergem să-ți căutăm un taxi? mi-a spus încetșor.

— Cred... da...

M-a ținut lângă el până am ajuns înapoi la masă și mi-a pus haina pe umeri. N-am schimbat niciun cuvânt. Aveam impresia că mă aflu într-un nor pufos. Mi-a luat din nou mâna într-a lui ca să urcăm scara; asta mi s-a părut firesc. Abia făcuserăm doi pași în stradă, că un taxi a trecut prin fața noastră. Gabriel l-a chemat. L-am sărutat pe obraz. Mai îndelung decât mi-ar fi îngăduit rațiunea.

— Mulțumesc, i-am șoptit.

Nu era pentru faptul că găsisse taxiul.

— Pot să-ți cer ceva în schimb?

— Da.

— Sâmbătă, când ai să îmbraci rochia care aproape m-a făcut să-mi pierd mințile, gândește-te la mine...

Privirea i s-a oprit pe buzele mele, apoi pe decolteu. Pieptul mi se ridica în ritmul respirației accelerate, iar sânii mi se umflau, prinși în corsetul bustierei.

— Acum, șterge-o sau o să fac o mare prostie.

Nu știu de unde am găsit puterea să nu-l sărut, dar am obținut această victorie asupra trupului și dorințelor mele. Am sărit în taxi, i-am aruncat o ultimă privire și el a închis portiera. Aveam febră, eram sigură de asta. Taxiul a demarat, iar eu am întors capul: Gabriel stătea rezemat de un zid și fixa cu privirea mașina.

Vineri seara. Acasă. Singură. Pierre era de gardă. Iarăși. De data asta, singurătatea impusă nu mă deranja, aveam mintea aiurea. Am mâncat puțină pâine cu brânză și mi-am pus un pahar cu vin. Am luat laptopul și am căutat noutăți muzicale pe iTunes Store. După zece minute de căutări zadarnice, am știut ce-mi rămânea de făcut: am descărcat *Sweet Jane* și *At Last*. Apoi m-am dus în baie și am umplut cada cu multă spumă. După ce m-am instalat comod în apa caldă și parfumată, am dat drumul celor două cântece și le-am derulat de mai multe ori la rând. Ce era cu mine? Resimțeam puternic lipsa lui Gabriel. Spre marea mea uimire, nu ne mai întâlniserăm după seara aceea. Chiar îmi spusese că fugea de mine și mi se făcuse frică. Mi se părea de ne-conceput că poate să iasă din viața mea. Intrase în ea bulversând-o, dar atracția pe care o simțeam pentru el nu trebuia în niciun caz să crească și mai mult. Pierre trebuia să-și redobândească locul. Pierre trebuia să facă din nou să-mi bată inima. Iar eu trebuia să-mi amintesc

motivele care mă făceau să-mi iubesc soțul. Am oprit muzica, am ieșit din apă, mi-am luat halatul de baie și m-am dus să-mi examinez cele două rochii. N-aveam să-l pun pe Pierre într-o situație stânjenitoare și aveam să o port pe cea mai cuminte, la fel de frumoasă și de șic. Era și cea în care dansasem cu Gabriel. Totul mă ducea la el.

Mă desprindeam cu greu din somnul prelungit în care mă cufundasem. Ritmul din ultimele luni începea să se facă resimțit; aveam nevoie de odihnă. Încă la căldură sub plapumă, mi-am deschis telefonul. Pierre îmi lăsase un mesaj. Cu siguranță ca să-mi spună că nu va întârzia. „Garda mea se prelungește. Mă temeam de asta, așa că mi-am luat costumul la mine. Dar mi-am uitat cravata, ia-mi tu una. Ne întâlnim direct la biserică.” Cum nu se putea mai bine!

Cu chipul ascuns sub o pălărie neagră cu boruri largi, am intrat în biserică, tocurile mele înalte răsunând pe dalele de piatră, și m-am așezat în capătul unei bănci. După mesajul lui Pierre, furioasă, mă hotărâsem: n-aveam să mă răzgândesc în privința ținutei mele. Ceremonia a început. Eram tot singură. Ca să nu mă las de tot pradă furiei, m-am apucat să studiez una câte una hainele invitaților. Unele accesorii mi-au reținut atenția, ca, de exemplu, o centură din stofă savant înnodată și care era de ajuns să pună în evidență și cea mai simplă rochie, sau un buzunăraș din mătase pe care aș fi putut să-l cos și să-l modific la nesfârșit. Dar alte femei ar fi trebuit să-și dea mai mult silința. Ai fi zis că făceau totul ca să pară cu zece ani mai în vârstă. Un tiv scurtat, doi centimetri în plus la

tocuri, dispariția șiragului de perle și a gulerului rotund și aspectul lor s-ar fi schimbat radical.

Tocmai avusese loc schimbul de jurăminte când am simțit pe cineva strecurându-se lângă mine. Pierre ne onora în sfârșit cu prezența. Îndrăzneala să afișeze o față relaxată, colac peste pupăză, cu părul încă ud.

— Ce este? mi-a zis.

— Nu ți-e rușine să vii la ora asta?

— Ți-am spus, am avut mult de muncă. Mi-ai adus cravata?

Am scos-o din geantă și i-am aruncat-o cu furie în piept.

De cum s-a încheiat ceremonia, am ieșit fără să-l aștept. M-am oprit puțin mai într-o parte de treptele bisericii, cu brațele încrucișate. Pierre s-a dus să salute alți invitați, înainte să vină lângă mine. Cât a ținut spectacolul ce a însoțit ieșirea din biserică a mirilor — boabe de orez și petale de trandafiri — n-am schimbat niciun cuvânt. Ne-am dus fiecare, separat, la locul petrecerii. Un cuplu, două mașini. Cine era de vină pentru toate acestea?

Eram la bufet, aveam nevoie de șampanie, altfel i-aș fi sărit la gât lui Pierre. Îl vedeam, era încă în parcare, agitându-se de colo-colo, cu telefonul lipit de ureche. Am băut prima cupă din trei înghițituri și am cerut-o imediat pe a doua. Mulțumită seratelor pariziene din ultimele luni, suportam foarte bine alcoolul.

— Scuză-mă, mi-a spus Pierre la ureche cinci minute mai târziu.

— Cunoscoți placa.

M-am întors spre el.

— Mai mult de jumătate dintre invitați sunt medici, nu-i așa?

A dat din cap că da.

— Cum se face că tu ești singurul care stă lipit de telefon? Și care, cu aceeași ocazie, își lasă baltă soția?

A oftat și s-a uitat în depărtare.

— Am avut o problemă azi-noapte și sunt îngrijorat. Haide, n-o să ne certăm de față cu toată lumea, te rog... nu face scene.

Am pufnit și l-am privit în ochi.

— Pentru început, mi-ar fi picat bine un „îmi pare rău“, urmat de un sărut.

— Și dacă-ți spun că ești frumoasă...

— Pierre, l-a întrerupt Mathieu, soția ta nu e frumoasă, e superbă. Bună, Iris!

M-a pupat pe obraz. Mathieu, singurul coleg al lui Pierre cu care mă înțelegeam bine. Un băiat plin de viață. Cu doi ani înainte se căsătorise cu Stéphanie, care era deja însărcinată cu al doilea copil. Mathieu l-a bătut pe spate pe scumpul meu soț.

— Nu, serios! Când a intrat în biserică, toți ne-am întrebat cine este. O adevărată femeie fatală. Stéphanie vrea o rochie făcută de tine după ce naște. Ești foarte talentată!

— Mulțumesc, mă duc s-o salut, n-am văzut-o încă.

Am ciocnit cu el, dar m-am abținut s-o fac și cu Pierre. Ca să mă îndepărtez de soțul meu, am luat-o fără chef în direcția grupului soțiilor de medici. La jumătatea drumului, m-a întors. Pierre mă urmărea din ochi, cu un aer contrariat. Așa-i trebuia.

La masă, bărbații vorbeau despre slujbă, colocvii, operații. Femeile vorbeau despre haine. Și pentru prima dată, eram în centrul atenției. Nu încetau să-mi admire

rochia și celelalte modele pe care le arătam pe telefon. Voiau să le povestesc despre seratele mele mondene, despre vernisaje, cocteiluri... Uneori, întâlneam privirea lui Pierre; mă scruta cu gravitate câteva secunde, apoi se întorcea la conversația lui.

După tăierea tortului, a început petrecerea. Invitații s-au ridicat să danseze. Rămasă aproape singură, îmi plimbam degetul pe marginea ceștii de cafea. Pierre a înconjurat masa și s-a așezat lângă mine.

— O să mergem curând la culcare, sunt frânt.

Dacă, pentru o clipă, sperasem că mă va invita la dans, eram lămurită.

— Unde sunt bunele tale maniere? După ce că ai întârziat, vrei și să plecăm așa, pe nepusă masă?

— Hei, Iris! m-a strigat Mathieu. Mi-am amintit că soțul tău nu se prea pricepe la dans și cum soția mea se mișcă greu... dansezi?

— Cu plăcere, i-am răspuns, ridicându-mă.

— Crezi c-ai să poți cu tocurile astea? m-a întrebat, arătând spre pantofii mei.

— Nu-ți face griji, m-am antrenat.

M-am gândit la Gabriel și am fost fericită.

Onoarea era salvată. După un rock dezlănțuit cu Mathieu, mi-am permis să dansez singură. După zece ani, rămăsesem încă lipită de Pierre, refuzând să mă desprind de el. Acele vremuri se sfârșiseră. Mă bâțaiam, cocoțată pe tocurile de zece centimetri, în ritmul hiturilor din vara precedentă — Robin Thicke, Hollysiz. Și nimeni nu știa la ce — sau mai degrabă la cine — mă gândeam. El s-ar fi bucurat de petrecere și poate că n-ar fi fost cuminte.

Într-un târziu, l-am văzut pe Pierre, în picioare lângă ringul de dans, făcându-mi semn că era timpul să plecăm.

Le-am spus la revedere tuturor și m-am dus spre el. Pierre și-a lăsat mâna pe gâtul meu și m-a sărutat din vârful buzelor, aproape timid.

— Ești frumoasă, foarte frumoasă în seara asta... Eu... te priveam dansând și... scuză-mă.

— Să mergem la culcare.

M-am lipit de el trecându-i un braț pe după mijloc, el m-a strâns cu putere și am plecat. Eram cazați într-o cameră de oaspeți din apropierea restaurantului. Urma să participăm la petrecerea de a doua zi după nuntă. Spre marea mea fericire...

Am dormit foarte prost. Pierre a fost agitat, vorbea în somn, dar nu înțelegeam nimic. Dimineața, când am deschis ochii, eram buimacă. L-am văzut pe Pierre, îmbrăcat și proaspăt ras, așezat la picioarele patului, cu capul în mâini.

— Te-ai trezit deja?

M-a privit cu un licăr de panică în privire.

— Ai să te superi pe mine, dar...

Brusc, mintea mi s-a limpezit.

— Glumești, nu?

— Nu, îmi pare rău.

Am sărit din pat și m-am așezat în fața lui. Nu s-a clintit.

— Sunt sătulă până peste cap. Mă faci să vin la nunta asta care nu mă interesează câtuși de puțin și nici măcar nu te străduiești să ajungi la timp. Dacă ai ști ce rușine mi-a fost ieri după-amiază în biserică. Și acum... acum...

Lacrimi de furie mi-au apărut în colțul ochilor.

— Ce urmărești? am izbucnit.

— Sunt epuizat și... tu nu mă ajuți.

— Și eu? Eu nu sunt epuizată? Mă zbat să salvez căsnicia noastră, habar n-ai...! am strigat, scuturând din cap. Mă confrunt cu indiferența ta, cu lipsa ta de interes față de mine, față de cariera mea, față de lucrurile extraordinare care mi se întâmplă la Paris, cu Marthe. Ieri, toată lumea mi-a făcut complimente, iar tu ai rămas rece sau ai trimis mesaje pe telefon. Dacă n-o să te trezești foarte repede, totul se va duce de râpă. Numai să nu fie deja prea târziu.

S-a ridicat, s-a apropiat de mine, cu intenția evidentă să mă sărute. Am întors capul.

— E urgent, s-a scuzat încă o dată. Dacă rezolv asta, totul va fi mai bine după aceea, îți promit.

— Nu te mai cred. S-a terminat.

— O să ne vedem acasă imediat ce-am să pot.

— Nu voi fi acolo.

Am căutat în bagaje, am scos niște blugi, un pulover și vechii mei converși.

— Rămâi aici? m-a întrebat.

— Asta-i bună! Mă întorc la Paris, fac ca tine, mă duc să muncesc.

M-am încuiat în baie și am lăsat în sfârșit lacrimile să-mi curgă pe obraji.

— Iris, deschide, te rog.

— Pleacă, te așteaptă spitalul. E mai rău decât o amantă! Ușa s-a trântit.

După ce mi-am lăsat lucrurile în garsonieră, am luat metroul. Trebuia să mă duc la atelier. Era singurul loc unde puteam să mă liniștesc. Sperasem că Pierre se va întoarce, că mă va suna. Nimic.

Am uitat de problemele mele conjugale când am văzut motocicleta lui Gabriel în fața clădirii. M-au cuprins

ușurarea și bucuria. Și după aceea o stare de rău. Am urcat în atelier fără să încerc să aflu dacă lucra sau era la Marthe.

Mi-am petrecut aproape două ore în fața mașinii de cusut. Fără s-o pornesc. Fără să încerc materiale. Fără să mă apuc de confecționarea vreunei ținute. Am luat caietul de schițe și un creion. Parcă n-aș fi desenat niciodată nimic. Eram la fundul sacului. Aveam impresia că viața mea nu era decât o luptă neîntreruptă. Împotriva cui? Împotriva a ce?

Mi-am dat seama că n-aveam să reușesc să fac nimic. Așa că am încuiat ușa și am coborât.

— Ce faci aici? m-a întrebat Gabriel, care ieșea din birourile sale în momentul în care am ajuns la primul etaj.

Nu arăta mai bine ca mine, părea obosit și avea cearcăne. Era prima dată când îl vedeam așa. Neras, în blugi, teniși, un pulover gros pe sub geaca din piele.

— Am venit să lucrez, i-am răspuns.

— Credeam că te întorci mâine.

— Așa plănuiam, într-adevăr.

— Și cum a fost nunta?

Am pufnit.

— Grozavă... Mă duc să mă culc.

Unul lângă altul, am coborât la parter. Când am ajuns în stradă, stingheri, nu știam ce să ne spunem. Fiecare evita privirea celuilalt. Gabriel s-a îndreptat spre motocicletă lui.

— Bun... păi, am plecat.

— O seară bună, i-am spus.

I-am zâmbit și i-am făcut semn cu mâna înainte să mă îndepărtez.

— Dacă nu ți-ar fi fost frică, ți-aș fi propus o tură.

M-am oprit brusc și m-am întors. Avea un aer mai puțin hotărât ca de obicei.

— OK.

De fapt, fără să-mi dau seama, voiam să rămân cu el. A mijit ochii, cercetându-mi expresia. Probabil că a fost mulțumit.

— Să nu te miști.

A intrat în clădire și s-a întors imediat cu o cască în plus și o geacă în mână. M-am apropiat de motocicletă. Mi-era foarte frică.

— Te rog, ai încredere în mine.

Am clătinat din cap. Mi-a zâmbit și mi-a întins geaca; am îmbrăcat-o. Era pe măsura mea. M-am uitat întrebător la el. A părut rușinat.

— Am cumpărată-o pentru tine, știam că, mai devreme sau mai târziu, vei ceda.

Mă pregăteam să-i răspund, dar m-a oprit cu un gest al mâinii.

— Nu spune nimic, te rog... acum, ascultă-mă.

Mi-a ținut o lecție despre măsurile de siguranță, mi-a pus casca și a verificat dacă era legată cum trebuie. Apoi s-a urcat pe motocicletă și m-a privit lăsându-și capul într-o parte.

— Știi ce-ți rămâne de făcut?

Am râs și m-am apropiat. Mi-am lăsat mâna pe umărul lui și m-am urcat în spate.

— Găsește-ți poziția. Ține-te de mine dacă vrei. Și nu uita: urmează-mi mișcările, lasă-te în voia mea și totul va fi bine. OK?

— Da, am murmurat eu.

Mi-am coborât viziera, iar el mi-a făcut cu ochiul înainte să procedeze la fel. Așa cum mă sfătuisese, i-am

strâns șoldurile cu genunchii și m-am prins de mijlocul lui. Mă simțeam cel mai bine așa. A pornit motocicletă, zgomotul motorului m-a îngrozit, căldura care se degaja din țevile de eșapament m-a surprins și, înainte să pot reacționa, plecaserăm deja. Mergea încet. Mă simțeam bine, eram în siguranță. M-am lipit de trupul lui. La un semafor, mi-a luat mâna într-a lui. Mi-a ținut-o până când a trebuit să apese pe accelerator. Ne mișcam. Repede. Din ce în ce mai repede. A luat-o pe cheiurile Senei. Motocicleta făcea slalom printre mașini. Eram amețită de trupul lui, de viteză, de convingerea intimă că aș putea să-l urmez până la celălalt capăt al lumii, că nimic altceva nu mai conta în afară de clipa aceea. Când ne-am oprit din nou la un semafor, și-a ridicat viziera. Am făcut la fel.

— Cum te simți?

— Mai vreau..., te rog.

Motocicleta a luat-o din loc. Eram un singur trup și voiam să mă bucur de asta.

După ce am trecut de traficul aglomerat de la periferie și de virajele strânse, mi-am dat seama că se înnoptase. Un ultim slalom printre mașinile de pe bulevardul Beaumarchais, după care Gabriel și-a parcat motocicletă aproape de Piața Republicii. Mi-a făcut semn să cobor și am reușit să-mi scot singură casca. Picioarele îmi tremurau.

— Mi-e foame, să mergem să mâncăm, a propus el.

— Bine.

Mergeam unul lângă altul pe străzile Parisului, cu căștile în mână.

— O motociclistă adevărată! m-a ironizat.

L-am lovit cu cotul în coaste și am grăbit pasul. A izbucnit în râs, m-a prins din urmă și m-a apucat de braț.

— Unde te duci așa? m-a întrebat râzând.

— Habar n-am.

— Vino.

Am făcut cale-ntoarsă ca să intrăm la Royal Kebab. Totul era neschimbat: mirosul vag de carne de oaie friptă, ușor suspect, posterele uzate, ghirlanda luminoasă deasupra fotografiei cu satul, mesele vechi din plastic, petrecăreții care nu închiseseră ochii de două zile, televizorul care retransmitea un meci de fotbal. Îmi plăcea la nebunie să fiu acolo cu Gabriel. De altfel, el era un obișnuit de-al casei; l-a salutat pe patron cu o îmbrățișare. Când acesta m-a observat, i-a făcut cu ochiul și după aceea mi-a făcut un mic semn din cap. Gabriel s-a întors spre mine.

— E bine aici?

— Îmi place foarte mult. Sincer.

A părut ușurat. L-am auzit că își comandă un maxi kebab cu cartofi prăjiți, salată verde, roșii, ceapă și sos samurai, făcut din maioneză, ketchup și ardei iute. Patronul a făcut un gest spre mine.

— Și căprioara ta, ea ce vrea?

— Îi aduci unul simplu fără ceapă.

— Căprioara știe ce vrea, i-am tăiat-o eu.

Patronul și Gabriel au izbucnit în râs.

— Ei, hai, nu trebuie să te superi așa. Te ascult.

— Unul normal, cu salată, roșii și ceapă. Vreau sos alb. Și... pune sos și pe cartofii prăjiți.

Am zâmbit. Simțeam privirea lui Gabriel. S-a aplecat ușor spre mine și mi-a șoptit:

— Flămândă?

— Foarte.

A clătinat din cap. L-am lăsat la teigheaua barului să discute despre sport cu patronul și m-am dus la masă.

Eram atât de fericită să-i descopăr și altă latură, nu doar pe cea de bărbat fatal. Îmi făcea bine să-l văd atât de relaxat: toată tensiunea din ultimele douăzeci și patru de ore se risipise și mă simțeam descătușată și liberă. Eu însămi, într-un fel.

— Doamna e servită, mi-a spus Gabriel punând pe masă platoul nostru.

— Doamna îți mulțumește.

S-a năpustit asupra mâncării. Mie îmi făcea mai multă plăcere să-l văd înfulecându-și kebabul, lingându-se pe degete ca să nu piardă nicio fărâmbă, decât să-l mănânc pe-al meu. Parcă era un copil. Am început să mănânc și eu într-un târziu, iar el a terminat lacom ce-mi rămăsese. Am râs.

— Dacă te-ar vedea Marthe!

— M-ar toca mărunț, ca atunci când a descoperit că mi-am făcut un tatuaj.

— *Bad boy* până la capăt?

— Mda, am un tatuaj mare și frumos.

— Ia să vedem dacă ghicesc: sunt niște aripi pe spate?

Îmi încercasem norocul. Gabriel a ridicat o sprânceană.

— În versiunea înger căzut, a spus.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ești de groază.

S-a așezat mai bine în scaun și m-a privit.

— De ce-ai făcut asta?

— Criza adolescenței târzii de la douăzeci și cinci de ani. Doar ca s-o scot din sărite.

— Eu n-aș îndrăzni s-o sfidez pe Marthe, i-am spus.

— Nici să n-o faci vreodată. Chiar dacă ai căpătat încredere în tine.

— Crezi?

— Nu mai ești femeia speriată de la început.

— Și e bine?

— Foarte bine. Îmi place să te văd așa. Ai fost mereu feminină și frumoasă, în privința asta nu e nimic de zis. Dar astăzi, când te văd cum mergi, cum te perfecționezi, atât de sigură pe tine... Mi-e din ce în ce mai greu să mi te imaginez într-o altă viață.

A oftat.

— Te duc acasă? mi-a propus brusc, în timp ce eu mă gândeam la vorbele lui.

— Dacă vrei.

Ne-am ridicat și ne-am luat gecile. I-am făcut semn patronului, iar Gabriel s-a dus să-i strângă mâna.

— Noapte bună, îndrăgostiților! ne-a strigat acesta pe când ieșeam.

Inima mi s-a oprit. Gabriel a stat nemișcat câteva clipe. Apoi ne-am îndreptat în tăcere spre motocicletă.

— Vrei să țe-ajut cu casca?

— Cineva mi-a spus că sunt o motociclistă adevărată.

Răsetele noastre au risipit tensiunea din aer.

Am ajuns în fața blocului unde locuiam. M-am dat jos de pe motocicletă, mi-am scos casca și i-am dat-o lui Gabriel. El a pus-o în spate și s-a ridicat în picioare cu fața descoperită.

— Du-te să te culci, pari epuizată, mi-a zis.

— Sunt foarte obosită, într-adevăr.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el. Privirea îmi strălucea. Știam. Puțin îmi păsa. Se întâmplase ceva, ca atunci când dansaserăm. Un nou prag fusese trecut. Corpul mi-a reacționat înaintea conștiinței: m-am aruncat de

gâtul lui. Brațele i s-au strâns în jurul meu. Dumnezeuule, n-aș fi crezut niciodată că pot să mă simt atât de bine acolo. La locul meu. Un loc la care nu aveam dreptul. Doar dacă...

— Mulțumesc, Gabriel... mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

— Ziua asta a început în cel mai prost mod posibil și tu ai schimbat totul. Nu vei ști niciodată cât de mult m-ai ajutat.

L-am strâns și mai tare. M-a sărutat pe păr. Am simțit că încep să tremur.

— Du-te să dormi. Va fi mai bine mâine.

I-am dat drumul, am făcut un pas înapoi și i-am zâmbit. S-a urcat pe motocicletă. M-am mai întors o dată spre el înainte să intru în curtea clădirii. Încă mă privea. Mi-am spus că trebuie să mă gândesc serios la viața mea, la viitorul meu.

A doua zi dimineată, mergeam spre atelier când mi-a sunat telefonul. Pierre. Era primul semn de viață de când ne despărțiserăm în ajun. Am respirat adânc înainte să-i răspund.

— Bună, i-am spus simplu.

— Ești bine?

— Nu știu.

M-am oprit pe stradă, la doi pași de atelier.

— N-am nicio scuză pentru ce ți-am făcut în weekend. Am mers prea departe.

— Pierre, sunt obosită... obosită să mă lupt pentru noi... obosită să-ți repet aceleași lucruri.

— Nu-mi spune că e prea târziu.

Tocmai atunci Gabriel ieșea din clădire. M-a văzut, mi-a zâmbit și a pornit spre mine. Aveam inima sfâșiată în două.

— Iris, te rog..., m-a implorat Pierre.

I-am făcut lui Gabriel semn că nu pot vorbi. S-a oprit și s-a încruntat. Cu un gest al mâinii, l-am asigurat că totul este în regulă. A părut liniștit, mi-a trimis un sărut cu mâna, apoi a făcut stânga-mprejur și a urcat în taxiul care-l aștepta.

— Nu vreau să te pierd, mi-a spus Pierre cu o voce frântă.

— Sunt aici, i-am răspuns privind taxiul care pleca.

— Te întorci weekendul viitor?

— Da... Nu, de fapt... Vineri e o recepție la Marthe.

— Pot să vin și eu?

Am început să tremur și să mă învârt agitată de colo-colo.

— De ce?

— Vreau să înțeleg, vreau să fiu prezent la succesul tău. Vreau să fac parte din noua ta viață.

— Am s-o anunț pe Marthe.

— Te sun diseară după serviciu.

— Dacă vrei.

— Te iubesc, Iris.

A închis, iar eu am izbucnit în lacrimi.

În aceeași seară luam cina la Marthe. Stăteam în fața unei mese frugale. Marthe avea grijă de silueta ei. Iar acum, și de a mea. Mie puțin îmi păsa, pofta de mâncare îmi pierise după telefonul lui Pierre.

— Scumpa mea, ce impresie a făcut rochia ta?

— A avut mare succes.

— Și soțul tău? A apreciat-o măcar?

Tonul ei sarcastic m-a surprins.

— Mult... da... mult. De fapt, ar fi vreo problemă dacă vine cu mine vineri?

S-a încruntat.

— De ce? a zis pe un ton sec. N-are ce să facă aici.

— Dar...

— Prezența lui n-o să te ajute deloc.

Și-a masat tâmplile. Apoi s-a ridicat brusc și s-a dus să caute ceva în sertarul măsuței de lângă canapea. A scos

de-acolo un tub de pastile, a înghițit una și mi-a aruncat o privire întunecată.

— Nu-mi place chestia asta, Iris, mi-a spus.

— Va vedea și el cât de mult sunt sprijinită, am încercat eu s-o conving.

— Omul ăsta nu se pricepe deloc la artiști, trebuie...

Chiar în clipa aceea, i-a sunat telefonul. A răspuns.

— Gabriel, dragul meu... cum merg întâlnirile tale?

A început să străbată încăperea în sus și-n jos, pradă unei mari agitații.

— Este inacceptabil! Te rog să-ți revii! Ce se-ntâmplă la urma urmei cu voi doi?... Bineînțeles că vorbesc despre Iris! E aici, petreceam o seară minunată până când mi-a cerut ceva ce nu-mi place... Nu te privește!... Problema trebuie rezolvată până vineri, nu vreau să te văd până atunci!

A închis și s-a apropiat de mine fără să mă scape din ochi. Mi-a prins bărbia cu degetele și m-a privit.

— Îi voi spune lui Pierre să nu vină, am șoptit.

— Ba să vină! Vom face în așa fel, încât să nu-ți umbrească succesul.

— Nu... eu...

— Ajunge! Du-te la culcare, scumpa mea. Te aștept mâine la atelier.

Mi-a dat drumul și i-a spus lui Jacques să-mi cheme un taxi. După aceea a dispărut fără niciun cuvânt în plus. Mă simțeam prost, nu suportam s-o supăr, dar nu înțelegeam de ce prezența lui Pierre o aducea într-o asemenea stare. Și ce făcuse Gabriel ca s-o înfurie atât de tare? Jacques s-a întors după zece minute; eu nu mă mișcasem din loc.

— Iris, taxiul tău a sosit. E vreo problemă?

— Marthe...

— Da, am auzit-o. Nu-ți face griji, e obosită acum și irascibilă. O să-i treacă. Nu e supărată pe tine. Migrenele astea o fac să sufere îngrozitor.

— Pot s-o ajut cu ceva?

— Du-te acasă și odihnește-te, mâine va fi mai bine.

Pierre era prins în trafic. Tocmai mă anunțase și își ceruse nenumărate scuze. Așadar, aveam să ajung fără el la cocteilul Marthei. Ea se mai împlânzise pe parcursul săptămânii și venirea soțului meu n-o mai deranja, părea chiar s-o încânte. Îmi spunea întruna că, până la urmă, era minunat, că după seara aceea, Pierre avea să mă încurajeze. Nu mai știam ce să cred.

Am plecat din garsonieră și am luat un taxi până la apartamentul ei. Nu-l văzusem pe Gabriel toată săptămâna și nu ne telefonaserăm nici măcar o dată. Îmi lipsise; totuși, speram că această distanță impusă îmi va potoli tulburarea. Mă temeam de efectul pe care urma să-l aibă asupra mea confruntarea dintre cei doi bărbați...

Când am coborât din taxi, l-am zărit pe Gabriel care venea pe jos. Mi-a ieșit în întâmpinare.

— Mi-ai lipsit, mi-a spus, sărutându-mă pe obraz.

— Mincinosule, cred că ai fost foarte ocupat.

Mi-a ținut ușa. Apoi mi-a pus o mână pe spate și m-a condus spre lift.

— Sper că pentru mine te-ai făcut și mai frumoasă ca de obicei. După ce ne vom îndeplini obligațiile, vom putea să ne facem nevăzuți, m-am gândit la un...

— Gabriel! l-am întrerupt.

— Da, Iris...

— Pierre... Pierre va fi aici astă-seară.

S-a gândit puțin și a deschis ușa liftului.

— E grozav!

Înăuntru, ne-am așezat față în față.

— O să-l cunosc pe doctor. Interesant.

Nu ne-am scăpat din ochi tot timpul cât a durat urcarea. Fără zâmbete. Fără râsete. La etajul al cincilea, Gabriel s-a apropiat de mine și eu am ridicat ochii spre el. Mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

— Sper că-și dă seama cât este de norocos.

Mi s-au tăiat picioarele. Apoi el a ieșit și și-a făcut o intrare zgomotoasă la Marthe. L-am urmat îndeaproape, complet năucită.

Spre marea mea surprindere, Marthe ne ținea cu gelozie și pe unul, și pe celălalt, alături de ea. Unii invitați au remarcat că am putea fi copiii ei, moștenitorii ei. Le răspundea că eram opera ei. Gabriel râdea de situație. Eu eram și mai pierdută. Nu mai știam ce vrea, ce aștepta. Juca teatru? Era sincer?

— Mi-ar fi plăcut să am o soră ca Iris.

— Pe care ai fi apărât-o de bărbați ca tine, dragul meu, i-a răspuns Marthe.

— Cu siguranță, a confirmat Gabriel, privindu-mă.

Aparențele mă obligau să zâmbesc. În clipa aceea a sosit Pierre, însoțit de Jacques.

— Scuzați-mă, le-am zis.

Mi-am îndreptat întreaga atenție asupra soțului meu în timp ce traversam încăperea. Pentru prima oară am văzut admirație în privirea lui. Și el m-a impresionat. Degaja o siguranță pe care nu i-o cunoșteam decât în chestiunile legate de profesia lui. Când am ajuns în fața lui, l-am sărutat discret.

— Sunt fericită că ești aici.

— Arăți splendid.

— Mulțumesc, nu era nevoie să-ți pui costumul.

— Nu voiam să te fac de rușine.

Sinceritatea lui m-a șocat.

— Tu nu mă faci niciodată de rușine.

L-am luat de mână.

— Vino, vreau să te prezint Marthei și lui... Gabriel.

Am înaintat spre ei. Bătăile inimii mi s-au accelerat. Picioarele îmi erau ca de vată. Din reflex, am strâns mâna lui Pierre. Să nu cad, să nu-mi arăt tulburarea. Marthe ne privea rece. Cât despre Gabriel, era același: nonșalant, cu un aer provocator în privire.

— Marthe, el este Pierre, soțul meu.

— Încântat, a spus Pierre, strângându-i mâna.

— Soției dumneavoastră îi datorăm faptul că sunteți aici.

— Mulțumesc că ați crezut în ea... mai mult decât mine.

Mi-a fost imposibil să rămân insensibilă la acest act de căință publică. Marthe l-a străpuns cu o privire pătrunzătoare.

— Această seară vă va îngădui să recuperați întârzierea, dragul meu.

Mi-am luat inima-n dinți.

— El este Gabriel.

Pierre s-a întors spre el. Și-au strâns mâna bărbătește. Îi aveam pe amândoi în fața mea. Inima îmi bătea nebușește, dar nu știam de ce sau pentru cine. M-am străduit să nu-i compar. Oricum era imposibil, fiecare era exact opusul celuilalt.

— Încântat să te cunosc, Gabriel.

— Va să zică era adevărat, Iris are un soț.

S-au privit și n-aș fi fost în stare să le ghicesc gândurile.

— Dragilor! a intervenit Marthe, care l-a luat de braț pe Gabriel. Vreau să-ți prezint pe cineva.

— Pe cine?

— O nouă clientă a lui Iris, o avocată pe care ar fi bine să o abordezi.

Gabriel i-a aruncat Marthei o privire sfidătoare, ea a zâmbit, iar eu am înghițit în sec. Apoi el s-a întors spre noi.

— Porumbeilor, se pare că avem treabă. Să aveți o seară bună.

S-au îndreptat către noua clientă. Superbă. De o timiditate jucată. Divorțată de trei ori. Care conducea un cabinet de avocatură. Admirată și temută de toți bărbații cu care avea de-a face. Îndrumătoarea mea a făcut prezentările. M-am dus înapoi în timp, retrăind momentul când îl cunoscusem pe Gabriel. Cu deosebirea că Marthe i-a lăsat singuri și femeia a putut să accepte cupa de șampanie pe care el i-o oferea. Purta o rochie cu talie Empire din muselină neagră. Rochia mea. O creasem pentru mine gândindu-mă la Gabriel, trebuie să recunosc. Prima dată când clienta venise la atelier, o văzuse și voise să aibă una la fel. Cedasem. Îi venea de minune cu sandalele cu tocuri argintii. Aspectul delicat al rochiei îi îmblânzea latura de vampă. Ochiul de expert al lui Gabriel nu se înșela.

Am simțit cum Pierre îmi cuprinde talia cu brațul. M-am uitat la el.

— Sunt... cum să spun...

Și-a căutat cuvintele, ceea ce m-a făcut să râd, spre marea mea surprindere.

— De fapt, nu știu ce să-ți spun, a continuat Pierre. Doar că nu mă gândeam că poți să fii atât de în largul tău cu genul ăsta de persoane.

Am încuviințat; nu puteam să-i spun că tocmai datorită lor aveam în sfârșit posibilitatea să exprim ceea ce eram cu adevărat.

— Și spune-mi, toate femeile astea poartă creațiile tale?

— O parte, da.

— Ai reușit... sunt atât de mândru de tine... Să știi că ai cliente care te așteaptă și acasă. După nuntă, toată lumea m-a căutat la spital ca să îmi ceară numărul tău.

— Ei bine, nu mă așteptam să fac o asemenea impresie.

— Nici nu-ți închipui...

Chipul i s-a întunecat. L-am sărutat pe obraz.

— Vino, vreau să stăm împreună.

— Te urmez.

De la distanță, Marthe păstra un ochi asupra mea și îl întorcea pe Pierre pe toate fețele. L-am prezentat pe soțul meu câtorva cliente și soților lor. Am reușit să-l fac să uite de slujba lui presantă pentru o seară. Nu mi-a spus, dar după expresia de pe chipul lui, îmi era recunoscător. Era relaxat și vorbăreț. Mă ținea în continuare de mijloc și se întrecea în atenții la adresa mea, ca la începutul căsniciei noastre. Poate că eram pe drumul vindecării? Voiam să cred asta. Trebuia să cred. L-am căutat din priviri pe Gabriel. Era în toiul discuției cu aceeași femeie, șoptindu-i cuvinte dulci la ureche. Știam cum se va termina seara lor. Ea nu-i va spune nu. Iar el se părea că numai asta aștepta. Nu mai eram disponibilă să joc jocurile lui, nu mai eram favorita. Ochii mi s-au împăienjenit, mi s-a pus un nod în gât, mă durea tot corpul. A trebuit să fac apel la toată stăpânirea mea de sine ca să mă abțin să traversez

încăperea și s-o dau la o parte pe femeia aceea, ca să-i reamintesc lui Gabriel că exist. Îi căzusem în cursă și eram prima care pierdea. Trebuia totuși să fiu rațională. Asta era viața lui. Iar Pierre era viața mea. Făcusem o alegere. Alegerea rezonabilă.

— E în regulă? m-a întrebat Pierre la ureche. Pari cu gândul aiurea.

— Totul e bine, sunt doar puțin obosită. Plecăm?

— Tu hotărăști.

Ne-am dus s-o salutăm pe Marthe. Cât despre Gabriel, ne-a făcut doar un semn cu mâna, atât de ocupat era.

După ce ne-am culcat, Pierre s-a apropiat de mine și m-a sărutat. Nu mă mai atinsese de atâta timp, încât simțurile mele au reacționat imediat la mângâierile lui. Eram conștientă de trupul lui peste mine, în mine, dar inima nu-mi era pe deplin conectată la el. Eram mai preocupată să nu-l las pe Gabriel să-mi invadeze gândurile. Am făcut dragoste ca doi oameni care se cunosc pe de rost, în mod mecanic, fără pasiune, fără emoție. Pierre m-a ținut în brațe până a adormit. Eu mi-am înghițit lacrimile.

Weekendul nostru parizian a fost liniștit. Am hoinărit ținându-ne de mână pe Insula Saint-Louis, unde am luat cina sâmbătă seara. A doua zi, după un tur pe la Notre-Dame, ne-am plimbat prin cartierul Saint-Michel vorbind vrute și nevrute. Cu toate acestea, era departe de a fi totul roz. Interveneau perioade lungi de tăcere, ca și cum nu am fi avut nimic să ne spunem sau ca și cum dialogul ar fi putut să ne facă să alunecăm pe o pantă periculoasă. Mă străduiam să nu mă gândesc la Gabriel.

Duminică după-amiază, când Pierre se pregătea să plece peste câteva ore, am profitat de razele soarelui primăvara ca să bem o cafea la terasă, în apropiere de Grădina Luxembourg.

— Voiam să-ți spun ceva, mi-a zis.

Își regăsise obișnuitul ton serios.

— Te ascult.

— Întoarce-te acasă, te rog.

Am auzit tic-tacul unui ceas în capul meu și am făcut rapid un calcul mental. În ciuda aerului cald, am simțit cum mă ia cu frig.

— Voi fi aici pentru încă o lună și jumătate.

— Ascultă, m-am gândit și, după ceea ce am văzut vineri seara... Nu mai ești o începătoare, de fapt n-ai fost niciodată. Ești croitoreasă, așa cum ai vrut să fii întotdeauna, ai clientele pariziene, dar ai putea să ai și mai multe acasă. Am observat asta după nuntă.

— Nu m-a căutat nimeni.

— Pentru că nu ești acolo... Amintește-ți ce-am vorbit, că-ți vei instala atelierul acasă. M-am urcat în pod săptămâna asta, m-am gândit cum să amenajezi locul, ca să poți să-ți primești clientele. Fără să mai punem la socoteală că nimic nu te va împiedica să vii din când în când să le vezi pe Marthe și pe clientele din Paris.

— Ai venit aici în weekendul ăsta cu singurul scop de a-mi cere să mă întorc acasă?

— Nu, am venit pentru că mi-e dor de tine. De o săptămână nu încetez să mă gândesc, să mă întreb cum am putut să ajungem aici. Eu port întreaga responsabilitate. Înainte nu voiam să te ascult, dar s-a sfârșit. Ai avut dreptate să mă sperii la nuntă, nu vreau să te pierd. A fost ca un șoc electric. Dar dacă nu vei veni acasă, nu voi reuși să-ți

dovedesc că mi-am revizuit prioritățile și că tu și viitoarea noastră familie sunteți ceea ce contează cel mai mult.

— Problemele noastre n-o să se rezolve ca prin farmec doar dacă mă întorc mai repede decât era stabilit.

— Știu, dar dă-ne o șansă, dă-mi o șansă... Ce te reține astăzi aici?

Tentația. Mi s-a pus un nod în gât. Am fost recunoscătoare în sinea mea pentru ochelarii de soare care îmi ascundeau lacrimile.

— Nimic, ai dreptate.

— Și-apoi vom face un copil și ne va fi mai ușor dacă ne vom petrece toate nopțile împreună.

Am oftat și am privit în jurul meu, fără să văd nimic. Reușisem. Eram croitoreasă. Pierre își reocupa locul și se bătea pentru el. Era rândul meu să închei paranteza pariziană.

— Nu mai vreau să trăim despărțiți... Tu?

— Ți dai seama, cred, că n-am să pot să mă întorc în seara asta, i-am spus zâmbind. Înainte mai am de pus la punct niște lucruri.

Pierre mi-a luat mâna și mi-a strâns-o cu putere.

— Te aștept.

A doua zi dimineată m-am trezit devreme. Ziua avea să fie plină. Trebuia să onorez mai multe comenzi și s-o anunț pe Marthe despre schimbarea situației mele. Nu avusesem niciodată picioarele așa de grele în timp ce mergeam spre atelier. De când plecase Pierre, aveam un ghem în stomac. Am început să tremur când l-am văzut pe Gabriel dându-se jos de pe motocicletă.

— Ce faci aici la ora asta? m-a întrebat.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

— N-am mai reușit să adorm, așa că am venit aici.

— Bei o cafea cu mine înainte să mergem la muncă?

— Dacă vrei.

Am intrat în cel mai apropiat local. Mirosul delicios de croasant proaspăt m-a amețit. Am ales o masă aproape de fereastră, era mai ușor astfel să-i evit privirea și m-am așezat pe banchetă. Am comandat o cafea la filtru, iar Gabriel un espresso. Am ascultat zgomotul veselei, al filtrului de cafea, foșnetul paginilor de ziar întoarse. Cafelele noastre au sosit.

— Ai petrecut un weekend plăcut cu Pierre?

Să-l aud rostind numele lui Pierre, ca și cum s-ar fi cunoscut, ca și cum ar fi fost apropiați, m-a tulburat.

— Păi... da... de fapt, am vorbit mult și...

L-am fixat cu privirea.

— Mă întorc acasă.

S-a așezat mai bine pe scaun, cu mâinile încrucișate la ceafă.

— Deci așa... încă te aud spunându-mi: „Nu sunt aici decât pentru șase luni“.

I-am zâmbit.

— Și tu mi-ai răspuns: „În șase luni se pot întâmpla multe lucruri“.

— A trecut repede, nu?

— Da.

S-a uitat pe fereastră. S-au scurs secunde lungi în tăcere.

— Ai dreptate să vrei să te întorci.

Am simțit o lovitură drept în inimă.

— Chiar crezi asta?

— Da, nu știu nimic despre viața de cuplu, dar îmi închipui că dacă aș iubi o femeie... n-aș vrea să trăiesc departe de ea. Și-apoi, viața ta e acolo, întotdeauna a fost.

— Așa e...

— Când pleci?

— Nu știu... peste câteva zile, cred. Trebuie s-o anunț pe Marthe... Cum crezi c-o să reacționeze?

— Nu-ți face griji din cauza ei, bine?

— Ușor de zis, greu de făcut.

— Știu.

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

— Du-te, să nu întârzii din cauza mea.

S-a ridicat, a scos o bancnotă din buzunar și a pus-o pe masă.

— Ține-mă la curent cu plecarea ta, poate mergem să bem un pahar.

— Dacă vrei, am șoptit.

După ce a plecat, am răsuflat adânc, ușurată că trecuse, dar foarte întristată de răceala lui și de distanța pe care o pusese între noi. Așadar, nu mă înșelasem în seara aceea la Marthe. Nu fusesem decât capriciul lui de moment, chiar dacă mă lăsase să întrezăresc că putea fi și altfel, dincolo de rolul de seducător. Fusese foarte clar, luasem hotărârea cea bună, plecarea mea nu-l afecta prea mult. Aș fi devenit o povară pentru el dacă rămâneam. Până la urmă, îmi reluam viața de femeie măritată și credincioasă până la capăt, iar Gabriel se îndepărta încet. *Probabil nu a fost decât o atracție trecătoare, mi-am spus ca să mă liniștesc.*

N-am reușit să mă văd cu Marthe decât la sfârșitul după-amiezii. Mi-a propus să urc la ea. Agitată, am pornit spre apartamentul ei, stăpânită de rele presimțiri. Speram că rochia pe care i-o voi duce cu această ocazie îi va

îmblânzi reacția. Mi-a deschis Jacques. Am fost incapabilă să-i întorc zâmbetul. Am traversat culoarul imens, iar tocurile mele au zgâriat parchetul. Tăcerea era apăsătoare. Marthe, care citea, a înălțat capul când am intrat în încăpere.

— Scumpa mea, cum te simți?

— Foarte bine, mulțumesc.

Mă legănam de pe un picior pe altul.

— Dar ce faci? Nu sta în picioare.

Am lăsat rochia lângă ea. A pus un semn la pagina unde rămăsese, a lăsat cartea pe măsuta de cafea și a mângâiat stofa zâmbind. Am ascultat-o și m-am așezat pe canapea, în fața ei.

— Mi-ai părut ciudată la telefon, Iris. Ce ai?

— Eu... eu... Vă amintiți că am venit aici doar pentru o scurtă perioadă.

Chipul i-a devenit serios.

— Într-adevăr, dar lucrurile nu mai stau de mult așa.

Tonul tăios al vocii ei mi-a înghețat sângele în vene.

— Marthe... n-am avut niciodată intenția să rămân definitiv aici.

— Nu-i adevărat! Soțul tău a înțeles că-i scapi printre degete, ți-a cerut să te întorci și tu cedezi ca un câine supus. Îți pui cariera în pericol.

S-a ridicat și a început să se învârtă de colo-colo, pradă unei mari agitații.

— Credeam că ai clasă, că ești strălucitoare. N-ai înțeles nimic din lecțiile mele. Ești slabă. Te lași condusă de bărbați.

— Dar este soțul meu, i-e dor de mine și mi-e dor de el...

— Nu ți-e dor de el cât timp ești cu mine! a tunat ea.

Și-a masat tâmplele, chipul dureros. Trebuia s-o liniștesc, să fac ceva, să-i dovedesc că n-o abandonam.

— Mă voi întoarce des, ca să lucrez cu dumneavoastră, să iau comenzi...

— Toanto! a urlat ea.

M-am făcut mică. N-am văzut-o apropiindu-se de mine. M-a tras de braț și m-a ridicat în picioare, fulgerându-mă cu privirea.

— Ieși din casa mea!

Vocea ei sunase strident. Un sunet metalic, îngrozitor. Continua să mă țină de braț.

— Ține minte că a fost ultima ta zi la atelier.

Am respirat mai repede.

— Comenzile mele...

— Voi găsi pe cineva mai competent decât tine. Uite ce fac cu cârpele tale! Nu sunt bune de nimic.

Mi-a dat drumul brusc și a luat rochia pe care i-o adusesem. Mâinile ei fine, care îmi păreau fragile, s-au dezlănțuit asupra muselinei. Marthe a sfâșiat rochia cu o forță pe care nu i-o bănuiam. N-aveam să uit niciodată zgomotul materialului rupt de mâinile ei. Când n-a mai rămas nimic, mi-a aruncat resturile rochiei în față.

— Mă omori! a urlat înainte să iasă din încăpere, fără să se uite în urmă.

Cu ochii plini de lacrimi, i-am urmărit silueta magnifică, mândră și rănită. Ce făcusem? Secunde lungi, am rămas în picioare, ca paralizată. În sfârșit, Jacques s-a apropiat de mine.

— Trebuie să pleci, Iris.

— Nu...

— Crizele ei de furie sunt impresionante, știu. S-a sfârșit. Mi-a... mi-a cerut să-ți iau cheile de la atelier și... carnetul cu adrese.

Mă arunca la fel ca pe o zdreanță.

— Ai nevoie să mai treci pe-acolo?

— Păi... nu.

— Te rog, Iris.

Am căutat în geantă ceea ce îmi ceruse. Mâinile îmi tremurau atât de tare că, până la urmă, am vărsat totul pe jos. Am găsit în sfârșit cheile și carnetul cu numerele de telefon ale tuturor clientelor mele. Jacques mi le-a luat cu delicatețe din mână și m-a ajutat să adun restul. M-a sprijinit ca să mă ridic și m-a însoțit până la ușă. Când am ajuns la capătul scării, am văzut o grămadă de haine aruncate unele peste altele. Toată garderoba pe care o confecționasem pentru Marthe. Am auzit un țipăt, urmat de o ușă trântită. N-aveam să mă mai întorc niciodată aici. Trecusem de la condiția de protejată la cea de *persona non grata*. Totul se întâmpla prea repede. Jacques mi-a zâmbit cu o expresie tristă.

— Întoarce-te acasă, Iris. Reia-ți viața de acolo de unde ai lăsat-o înaintea ca Marthe să te primească la atelier.

Am plâns cu sughituri și Jacques a închis ușa în tăcere. Deja nu mai puteam gândi când am chemat liftul, am intrat în el și am ieșit din clădire. M-am întors în localul unde fusesem de dimineață, m-am așezat pe același loc și am comandat o vodcă cu apă tonică.

Am luat telefonul ca să-l anunț pe Pierre. Încântat, mi-a spus că își va lua liber a doua zi ca să fie cu mine.

Aș fi vrut să plâng, dar nu puteam. Eram șocată și mi-era imposibil să înțeleg ce se întâmplă. Singura mea certitudine: mă întorceam acasă. Aventura mea cu Marthe luase sfârșit în cel mai rău mod cu putință. Să găsesc un mentor fusesse un eveniment extraordinar în viața mea. Mă durea teribil că-l pierdusem din vina mea. În câteva fraze ucigătoare, îmi spusese ce-mi oferise: încredere în

mine, talent, pasiune, o viață nouă, o mamă spirituală. Ce-o să mă fac fără ea? Fără sfaturile ei? Cu amintirea urii ei? Mă zbătusem în acele ultime luni cu singurul scop să-i fiu pe plac, să n-o dezamăgesc și aruncasem totul în aer ca să-mi salvez căsnicia. Eram din nou un nimeni.

Îmi mai rămânea un ultim lucru de făcut. Să trimit un SMS: „Plec“. Gabriel mi-a răspuns instantaneu: „Marthe?“ „Da.“ A sunat telefonul.

— Unde ești? m-a întrebat fără nicio introducere.

— Unde m-ai lăsat azi-dimineață.

— Când pleci?

— Mâine. O să mă duc să-mi fac bagajul.

S-a lăsat o tăcere adâncă, urmată de un zgomot.

— Nu rămâne acolo, du-te și fă-ți bagajul și după aceea vino să mâncăm împreună.

— Sigur ai altceva mai bun de făcut...

— Taci.

— Nu mă certa, mi-am primit deja porția de reproșuri din partea Marthei.

— Scuză-mă. Te iau din fața casei peste două ore. OK?

— Bine.

Am plătit consumația și am plecat. Am aruncat o ultimă privire fațadei care mă impresionase atât de mult în prima zi. La fel mă impresiona și în ultima.

Mi-am făcut repede bagajul. N-aveam decât niște haine și materialul de croitoreasă amatoare cu care venisem. Am dat rapid cu aspiratorul, ca să zic că făcusem menajul, și eram gata. Am făcut un duș mai ales ca să-mi limpezesc gândurile. Am rămas minute lungi sub jetul de apă. Nu fusese nevoie decât de douăzeci și patru de ore ca existența mea să fie din nou dată peste cap. Eram înghițită

de un vârtej care mă ducea spre viața mea de dinainte. Trăiam din nou pentru Pierre. Nu mai existam pentru Marthe și mâine nu voi mai exista nici pentru Gabriel. Croitoria era singura dovadă că ultimele luni existaseră totuși. Cum să merg mai departe fără susținerea Marthei? Cum să cos din nou știind că mă disprețuia? Ea, singura care crezuse în mine. Trebuise să ajung aici ca să-i dovedesc că timpul pe care mi-l dedicase nu fusese în zadar, că nu uitam ce-i datoram, dar că eram la fel de capabilă să zbor cu propriile mele aripi. Dacă Pierre nu mi-ar fi cerut-o, aș fi putut vreodată să mă desprind de ea?

M-am îmbrăcat cu grijă, gândindu-mă doar la Gabriel: să fiu frumoasă pentru el încă o dată. Cu puțin noroc, poate că n-aveam să dispar imediat din amintirea lui. Mi-am pus o fustă creion și o bluză, ambele negre. M-am încălțat cu pantofii cu toc cui, de lux, pentru ultima dată. Acasă n-aveam să mai pot să-i port. Mi-am netezit părul, l-am lăsat liber pe spate și m-am machiat. Mi-am pus haina din pânză și piele neagră, mi-am încheiat cureaua. O privire în oglindă. Eram pregătită să-i spun la revedere.

Gabriel mă aștepta, cu brațele încrucișate, rezemat de motocicletă. Nu s-a mișcat în timp ce mergeam spre el, încordată, cu umerii drepți. Cu cât se reducea distanța dintre noi, cu atât ochii noștri se căutau mai mult.

— Mi-era teamă că te găsesc dărâmată și tu ești...

M-a privit din cap până-n picioare. Am vorbit înaintea lui.

— Vreau să profit de această ultimă seară. Așa că nici vorbă să-mi plâng soarta sau să vorbesc despre asta. Unde mergem?

— O să vezi.

Am mers în tăcere vreun sfert de oră, înainte să intrăm într-un mic restaurant, cu o atmosferă liniștită și intimă, în apropiere de Muzeul Picasso. În fundal se auzea o muzică în surdină: jazz brazilian, Stan Getz și Gilberto Gil. Gabriel a cerut o sticlă de șampanie și mi-a spus că meniul nostru era deja comandat: foie gras însoțit simplu de dulceață de smochine, scoici Saint-Jacques și, la desert, cremă de zahăr ars.

— În câteva luni, am avut timp să te observ și, pe lângă alte mici detalii, îți cunosc mâncărurile preferate.

Am râs și am roșit totodată. Gabriel a ridicat paharul.

— Pentru ce bem?

— Pentru noi.

Minutele se scurgeau implacabil. Aș fi vrut să opresc timpul, aș fi vrut să rămân în acel restaurant, aș fi vrut să nu-l părăsesc niciodată pe Gabriel. Ochii lui nu mințeau, eram importantă pentru el, asta îmi făcea și bine, și rău. Nu aveam de ales. Sticla se golea încet, dar sigur. Beția era dulce, odihnitoare. Nu reușeam să avem o discuție. Un zâmbet schimbat ici și colo era tot. Brusc, o remarcă de-a lui m-a nedumerit.

— Să nu uiți să-mi trimiți invitația la botez, mi-a spus zâmbind din colțul buzelor.

— Ce invitație la botez?

— În curând vei fi însărcinată, e logic.

— Nu știu... poate.

Trăsăturile feței lui au devenit serioase.

— O să fie bine, indiferent cine va fi tatăl.
Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Nu-mi spune asemenea lucruri, te rog.

— OK, OK... Și după aceea, vei avea un câine.

— Ce banal!

— Ceea ce contează este să fii fericită și să crezi, să coși în continuare. Să rămâi cea care ai devenit aici. La naiba cu tot ce ți-ar fi putut spune Marthe.

— La asta m-am gândit.

Dar nu credeam asta. A cerut nota, a plătit. După aceea s-a uitat la mine.

— Mergem?

Am simțit cum mi se pune un nod în gât. M-am mulțumit să încuviințez cu un semn din cap. Gabriel m-a ajutat să-mi îmbrac haina. După obiceiul său, mi-a ținut ușa.

Distanța până la mine acasă se micșora. Mergeam umăr lângă umăr. Trebuia să fac eforturi din ce în ce mai mari să nu plâng. Aș fi vrut să-i spun atâtea lucruri. Aș fi vrut să știe ce trezea în mine, chiar dacă nu aveam acest drept. Aș fi vrut să-i spun să nu mă uite. Gabriel a rupt primul tăcerea.

— O să mă plictisesc de-acum serile.

— Oh, te cunosc, îți vei găsi repede altă ocupație. Nu-mi fac griji pentru tine.

Mi-l închipuiam deja făcând noi cuceriri.

— Nu poți să fii cuminte, chiar tu o spui, am adăugat privind-l.

— Cu tine, era bine să fiu neascultător.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Mi-am jucat rolul de cavalier curtenitor...

Ajunseserăm. Deja. În fața ușii principale. Față în față. Gabriel mi-a zâmbit, eu nu mai aveam putere s-o fac.

— Nu te voi revedea prea curând, a zis.

Am dat din cap. El nu mai zâmbea, nu mai râdea.

— Iris, eu...

Și-a trecut mâna prin păr.

— Ai să-mi lipsești, l-am întrerupt. Mai mult decât îți închipui.

Ceva mai puternic decât mine m-a făcut să mă arunc în brațele lui. M-am cuibărit la pieptul lui, lipită de el, de pielea lui. M-a strâns cu putere și și-a ascuns fața în părul meu.

— Nu pot să te las, i-am șoptit.

— Știu...

S-a îndreptat de spate și m-am desprins de el. Mi-a luat fața în mâini. O strângere delicată. I le-am cuprins cu mâinile mele și le-am mângâiat. Cu degetul mare, mi-a șters lacrimile trădătoare, care curgeau fără să le pot opri, și a suflat ușor peste pielea mea ca să-mi dea părul la o parte. A zâmbit trist.

— Ar fi fost bine, chiar foarte bine, mi-a spus.

— Cred.

A oftat și m-a privit adânc.

— Am reușit să avem parte de multe clipe extraordinare, și asta nu era prevăzut în program... dar știm și că este imposibil să continuăm. Tu ai viața ta, eu o am pe-a mea. Avem mai degrabă noroc amândoi, fiecare în felul său.

M-a luat din nou în brațe. Mi-am cuibărit iarăși fața la pieptul lui, adulmecându-i gâtul, ca să mă impregnez de el, de parfumul lui.

— Iris, trebuie să te întorci acasă, altfel n-o să reușim.

I-am dat drumul, iar el și-a lipit fruntea de a mea. Ne-am privit în ochi. Respirația ni s-a accelerat. Gabriel și-a pus câteva secunde buzele peste ale mele.

M-am înfiorat din cap până-n picioare.

— Doar îți simt gustul buzelor.

A luat-o de la început și eu mi-am apăsât gura peste a lui. Pe urmă a pus capăt sărutului nostru cast.

— Întoarce-te la soțul tău.

M-am smuls de lângă el.

— Gabriel, eu...

— Ssst...

Am deschis ușa, i-am mai aruncat o privire și am intrat. Când am rămas singură, m-am prăbușit cu spatele lipit de ușă. Lăsasem o parte din mine pe trotuar. Ușa s-a zguduit. Cineva tocmai lovise în ea. *Dumnezeule, fă-l să plece*, mi-am zis, altfel nu voi rezista. După câteva clipe care mi s-au părut o eternitate, motocicleta a pornit. Gabriel a demarat în trombă.

Au trecut cinci minute până când m-am îndreptat clătînându-mă spre lift. Eram copleșită de tristețe, iar sentimentul de confuzie, de vinovăție îmi dădea amețeli. Inima mea avea să fie pentru totdeauna frântă în două. Iris a lui Pierre. Iris a lui Gabriel. Doi bărbați, două iubiri. I-aș fi răs în nas oricui mi-ar fi spus că nu poți să iubești doi oameni în același timp. Ba da, era cât se poate de posibil. Doar că nu iubești în același fel. Cu Pierre, era o dragoste supusă rutinei, liniștitoare. Cu Gabriel, o dragoste explozivă, pe muchie de cuțit, o dragoste pe un tărâm necunoscut. Buzele lui nu-mi treziseră sentimentul de siguranță pe care mi-l ofereau buzele lui Pierre. Mă făcuseră să vibrez cum nu știam că este posibil și abia le simțisem gustul.

Odată ajunsă în garsoniera mea, mi-am aruncat pantofii și m-am culcat fără să mă dezbrac. M-am ghemuit în pat. Aveam să plâng toată noaptea pentru iubirea mea

pierdută, iubirea mea imposibilă. Măine, când aveam să mă trezesc, aveam să-l închid pe Gabriel în străfundul cel mai adânc al inimii mele. Aveam să păstrez cu grijă amintirea lui, a momentelor petrecute împreună. Ca pe o comoară.

Așa cum stabiliserăm, Pierre mă aștepta în gară a doua zi dimineață. Mi-a luat valizele ca să m-ajute să cobor din tren. După aceea m-a strâns în brațe. Efuziunea asta în public nu era genul lui.

— Sunt atât de fericit că ești aici, mi-a spus înainte să mă privească secunde lungi. Pari obosită...

Mi-am trecut mâna prin păr.

— M-am culcat târziu aseară.

— Ultima seară pariziană?

— Exact. Mergem acasă?

Când am ajuns acasă, am găsit un enorm buchet de trandafiri în camera de zi. Casa era lună; fiecare lucru la locul său. Asta m-a lăsat indiferentă. I-am mulțumit lui Pierre sărutându-l și m-am dus la etaj ca să încep să-mi desfac bagajul. El n-a venit după mine. Lacrimile mi s-au ivit în ochi și au început să-mi curgă pe obraji. M-am tamponat pe față ca să le șterg urma. Am respirat adânc, mi-am ridicat privirea. Nimic de făcut. Curgeau din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare. L-am auzit pe Pierre urcând pe scară. M-am năpustit în baie și m-am stropit cu apă rece.

— Ce vrei să faci astăzi? m-a întrebat venind lângă mine.

M-am întors cu spatele la el și am luat un prosop.

— Nu știi, i-am răspuns cu vocea ușor răgușită și cu față ascunsă în prosop.

— Vrei să amenajezi podul? Să te odihnești? Să iei aer? Trebuia neapărat să-mi revin.

— Să iau aer, e o idee bună. O să mă ocup mâine de amenajare. Să profităm de ziua noastră în doi...

Tot cu spatele la el, m-am străduit să zâmbesc și mi-am spus că totul era bine în cea mai bună dintre lumi.

În picioare în pragul casei, i-am făcut un semn de salut cu mâna lui Pierre, care pleca la spital cu mașina. Am așteptat să dispară și am intrat în casă. Eram singură. În tăcere. Mi-a trebuit mai mult de o oră ca să strâng masa și să fac patul. După ce am tras de timp cât am putut, n-am mai găsit nicio scuză, nu mai aveam încotro. Am urcat în pod. Pierre fusese drăguț și aerisise încăperea, nu mai era nici urmă de miros de închis. M-am așezat în fața vechii mele prietene. Va trebui să mă descurc cu ea, nu mai aveam superba mașină profesională de la atelier. Am stat în aceeași poziție toată dimineața, fără măcar să pun mâna pe mașina de cusut.

La prânz, am coborât în bucătărie ca să-mi fac un sendviș. În timp ce-l mâncam, mi-am verificat telefonul: niciun apel, niciun mesaj. Fără Marthe. Fără cliente. Fără Gabriel.

După-amiază, mi-am adunat toată voința. Dacă voiam să cos, aveam nevoie de materiale noi, nu de vechituri. Evident, șocul a fost pe măsura diferenței dintre rezerva de materiale a Marthei și stocul de la magazinul Toto Soldes. Mi-am spus că prinsesem prea repede gustul

luxului și al rafinamentului. Până la urmă am găsit câteva stofe satisfăcătoare și m-am întors acasă.

A doua zi l-am sunat pe Philippe. Voiam vești despre comenzile lăsate în aer. Nu mi-a răspuns, și nici fetele. Ca să fiu cu conștiința împăcată am căutat în Pagini Aurii numerele de telefon ale clientelor mele; erau toate pe lista cu contacte ascunse.

Următoarele trei săptămâni au fost cele mai lungi din viața mea. Îmi începeam ziua lăsându-i, inutil, un mesaj lui Philippe. N-am mai încercat să dau de fete, nu voiam să le fac necazuri cu Marthe. Toată lumea îmi întorsese spatele. Am primit câteva telefoane de la niște prietene care aveau nevoie de un tiv sau de o modificare a taliei unei rochii, după naștere. Nimic ieșit din comun. Le invitam să vină să vadă ce ținute puteam să le propun, dar amânau întotdeauna pentru mai târziu: „Când se va ivi ocazia, am să mă gândesc la tine“, îmi spuneau.

Îmi aminteam mereu de o frază a Marthei: „Chiar ai de gând să te irosești făcând toată viața tivuri și fuste drepte pentru femei de vârsta a treia?“

Ca o *desperate housewife*², număram orele așteptând întoarcerea lui Pierre în fiecare seară. Îl întâmpinam mereu cu zâmbetul pe buze. Nu aveam nimic să-i reproșez. Ca și cum s-ar fi scuturat de defectele lui și ar fi hotărât să fie alt om: nu se mai întorcea niciodată la ore nepotrivite, dacă era de gardă mă anunța cât mai devreme cu putință, se limita la sarcinile de serviciu obligatorii; îmi vorbea despre colegii lui, despre infirmiere. Weekendurile le petrecea

² *Nevastă disperată*, în lb. engl. în original. (N. red.)

acasă cu mine. Făcea planuri de vacanță. Și vorbea din ce în ce mai des despre viitorul nostru bebeluș. Îmi spuneam în gând că nu vreau deocamdată un copil. Păstram asta pentru mine și amânam ziua în care n-aveam să mai iau pilula. Simțeam că mă observă. Mai ales seara, când ne uitam la televizor și nu aveam nimic să ne spunem. Își îndeplinea din nou datoria conjugală. Dar de fiecare dată când făceam dragoste, trebuia să mă lupt cu amintirile; mă gândeam la Gabriel. Atât de mult, încât în momentul orgasmului, nu știam niciodată dacă plăcerea era declanșată de trupul lui Pierre sau de amintirea lui Gabriel și a buzelor lui. Gabriel... De la el, de fapt, nu-mi rămânea nimic. Ca și cum nu l-aș fi cunoscut niciodată, ca și cum n-ar fi făcut niciodată parte din viața mea. Când ieșeam să mă plimb în oraș, destul de rar, dacă întâlneam un bărbat care folosea parfumul Eau Sauvage adu-mecam aerul din jur, căutând cu disperare să-i reînvii amintirea. Îmi spuneam mereu că sunt o proastă. De sute de ori am revăzut în minte scena despărțirii noastre. Și ajungeam de fiecare dată la o singură concluzie: nu încercase să mă oprească.

În afară de Gabriel, îmi lipsea întreaga mea viață pariziană. Adrenalina comenzilor, zgomotele din atelier, fetele, mașinile, clientele care râdeau și pălăvrăgeau, recepțiile, vernisajele, drumurile cu taxiul, pantofii cu tocuri amețitoare. Și Marthe. Nu mai știam să cos fără ea. Ea mă descoperise. Ea era inspirația mea. Ea îmi luase totul.

Într-o seară, când Pierre s-a întors acasă, am cedat nervos. M-a găsit în lacrimi în fața mașinii de cusut. Podul era un șantier: grămezi de materiale risipite în cele patru colțuri ale încăperii, tipare de rochii pe jos. Nimic terminat. Nimic rezolvat.

— Dumnezeule, Iris, ce s-a întâmplat? mi-a spus grăbindu-se spre mine.

— N-am nimic de făcut, nu mai pot, i-am răspuns printre hohote de plâns.

— Marthe nu-ți trimite comenzi?

Nu voisem să-i povestesc ce se întâmplase, dar de data asta, nu mai aveam de ales.

— M-a dat afară.

Trecând sub tăcere partea care îl privea pe el în această poveste, i-am explicat lui Pierre că totul se sfârșise.

— Și Gabriel ăla? Nu poate să facă nimic pentru tine?

— Nu, i-am răspuns simplu.

— Ți-am spus de la bun început, te-am prevenit, oame-nii ăia nu sunt demni de încredere. Ai făcut totul așa cum au vrut ei și uite unde-ai ajuns.

M-a luat în brațe și m-a strâns cu putere. După aceea și-a petrecut seara ridicându-mi moralul, căutând soluții ca să facem în așa fel, încât lumea să audă de mine. Mi-a repetat cât de mult crede în mine, că mă susține și că, mai devreme sau mai târziu, voi reuși.

În seara aceea, ieșeam. Eram invitați la cină la niște prieteni. Mă pregătisem în timp ce-l așteptam pe Pierre. De fapt, schimbasesem pur și simplu conversații cu niște pantofi cu tocul mult prea mic, după gustul Marthei. Când Pierre a venit să mă ia, s-a arătat mirat.

— Credeam c-ai să profiți de ocazie ca să te îmbraci cu una dintre creațiile tale magnifice.

— Nu e decât o cină între prieteni. Doar nu era să mă pun la patru ace.

Am oftat și m-am uitat pe geam. Nu era mare lucru de văzut, era întuneric beznă.

— Scumpa mea...

Am ridicat mâna ca să-l fac să tacă.

— Ți-am spus de o sută de ori, nu-mi mai spune așa, te rog.

— De ce?

Pentru că așa îmi spune — îmi spunea — Marthe.

— Ți-am mai spus, parcă ai fi tatăl tău.

— Să-mi arăt iubirea te deranjează?

M-am uitat la el și i-am adresat un zâmbet pe care-l știam trist și forțat.

— Nu-ți stă în fire.

În clipa aceea, am ajuns în fața casei gazdelor noastre. Mi-a pus o mână pe obraz.

— Mă îngrijorezi, pari tristă.

— Totul e bine, nu-ți face griji.

— Te rog, depășește momentul. Fii mai senină. Femeia aia n-o să te distrugă. Poți să exiști fără ea, talentul îl aveai dinainte s-o întâlnești, te-a ajutat, e-adevărat, dar te descurci și singură. Și viața ta e aici, cu mine.

— Promit că așa voi face.

Seara a fost plăcută, dar știam că, de fapt, nu eram prezentă. Ne-am întors acasă în tăcere. Simțeam că Pierre era tot mai neliniștit și mai nervos.

A doua zi am hotărât să-mi vin în fire. Pierre nu merita ce-l făceam să trăiască de la întoarcerea mea. Mă întorsesem acasă pentru că voiam, pentru că doream să trăiesc cu el, ca să ne salvăm căsnicia. Făcusem o alegere rațională. Și, spre uimirea mea, el își schimbase comportamentul — făcea chiar un pic prea mult — în timp ce eu băteam pasul pe loc. Mai rău, dădeam înapoi. Eram într-o stare și mai jalnică decât în perioada în care lucrasem la bancă. Astăzi datoria mea era să-i arăt că sunt fericită să

fiu cu el, acasă, că devenisem o luptătoare. Am tras o linie fermă și definitivă peste aventura mea pariziană; aveam să-l anunț că voi înceta să mai iau anticoncepționale. Nu puteam să mai amân pentru mult timp.

O dimineată mi-a fost de ajuns ca să-mi croiesc o frumoasă rochie neagră. Mi-am regăsit singură inspirația. A doua etapă a fost bucătăria: am dat o raită pe la măcelar, pe la patiser și pe la băcan și i-am gătit un carpaccio de vită, mâncarea lui preferată. După aceea m-am închis în baie. M-am ocupat de toate: m-am epilat și mi-am făcut o mască pentru ten. Aveam să fiu femeia fatală a soțului meu; mi-am pus cea mai frumoasă lenjerie pe care mi-o oferise Marthe, inclusiv portjartier. Eram încântată de roadele muncii mele de peste zi: rochia era perfectă, sobră, discretă. Am avut o strângere de inimă când m-am încălțat cu pantofii cu toc cui. M-am forțat să-mi spun că nu-l trădam pe Gabriel. Aveam viața mea, el o avea pe-a lui. Ultima etapă: am pus o față de masă frumoasă și vesele de la nunta noastră, am aprins lumânări, am turnat vinul într-o carafă. Nu mai lipsea decât Pierre.

L-am auzit cum oprește mașina în fața casei. M-am dus să dau drumul la muzică și am pus noul album al Lanei Del Rey. În ultima vreme ascultam întruna *Summer-time Sadness*. Au trecut cinci minute și Pierre încă nu intrase. Am ieșit pe ușa de la bucătărie, care dădea în grădină. I-am zărit silueta în penumbră; vorbea la telefon. Speram din toată inima să nu fie chemat la spital pentru vreo urgență. Toate planurile mele s-ar fi dus de râpă și mă îndoiam de capacitatea mea de a o lua de la capăt. Undeva, în străfundul meu, știam că era seara ultimei șanse. Aveam nevoie să știu dacă făcusem alegerea bună,

dacă acela era locul meu... Trebuia să am inima împăcată. Am înaintat încet și am auzit vocea soțului meu.

— Sigur că-mi lipsești... E vina mea... Ar fi trebuit să pun capăt de la început, acum un an... să nu te fac s-aștepti... n-am putut...

Am înlemnit. Cui și despre ce vorbea?

— Știu că ne simțeam bine... Nu... nu ți-am spus niciodată că o voi părăsi pe Iris...

Mi-am acoperit gura cu mâna. Sângele mi-a pierit din obraji. M-am clătinat.

— Aruncă lucrurile pe care le-am uitat la tine... Nu văd cum aş putea veni să le iau... Nu, e mai bine să nu ne mai vedem... Ar fi prea greu... Acum trebuie să închid... Și eu te iubesc... asta nu schimbă nimic...

De ce nu-mi astupasem urechile? Nu voiam să fi auzit acea grozăvie; acele cuvinte pe care mie nu mi le mai spunea și pe care mi le interzisesem să le gândesc în privința lui Gabriel. Am mers cu spatele spre casă. A trebuit să mă sprijin de tocul ușii ca să-mi recapăt suflarea. Apoi am mers pe lângă perete, fără să mă desprind de el, ca să mă întorc în bucătărie. M-a cuprins o migrenă îngrozitoare și aveam impresia că mă lovește cineva cu ciocanul în cap. Ochii mei priveau în gol, simțeam că mă sufoc, furia îmi tăia respirația.

— Iubito, scuză-mă, vorbeam la spital.

S-a oprit în spatele meu și mi-a pus mâinile pe pântec. Le-am privit cu neîncredere. De câte ori aceste mâini atinseseră trupul alteia? Și mai voia să-mi facă un copil? În ultimele luni, în ultimul an crezusem că spitalul era inamicul meu, că era amanta lui. Nu, amanta era o femeie în carne și oase. De câte ori îi cerșisem atenția mă umilise, făcându-mă să trec drept o idioată care vedea

speranță acolo unde nu era. Își făcea de cap în timp ce eu luptam din toate puterile împotriva sentimentelor mele pentru Gabriel, ca să rămân pe drumul cel drept, ca să-i rămân credincioasă. M-a sărutat pe gât. Mi-a venit să vomit.

— E în regulă? m-a întrebat.

Am dat din cap, mi-era teamă să vorbesc, teamă că n-aveam să pot să mă opresc.

— Ești frumoasă în seara asta. O ocazie specială?

— Da, am reușit să articulez.

Mi-am spus că trebuie să rezist, să asigur spectacolul încă vreo câteva minute. Ca să văd până unde era în stare să meargă. M-am desprins de el și i-am evitat privirea.

— Ne așezăm la masă?

— Cu plăcere, mi-a răspuns tot numai zâmbet, după care m-a sărutat pe frunte.

Nu mâncam. Nu beam. Mă uitam la el. Cât o să-i trebuiască să-și dea seama că ceva nu-i în regulă? După cum înfuleca, se părea că-i plăcea cum gătesc carpaccio. Avea dreptate să profite, pentru că era ultima oară. Într-un târziu și-a ridicat nasul din farfurie.

— Nu mănânci? Nu te simți bine?

— Nu, îmi stă ceva în gât.

A ridicat din sprâncene.

— Ai vreo problemă?

— Da.

— Pot să te-ajut?

Am început să râd în hohote, ținându-mă cu mâinile de burtă. Și apoi, deodată, au țâșnit lacrimile. Eram în pragul isteriei.

— Iris, ce te-a apucat?

S-a șters la gură și a venit lângă mine. A vrut să-mi pună mâna pe umăr.

— Nu mă atinge cu labele tale murdare!

Am sărit de la masă și l-am țintuit cu privirea. S-a dat înapoi, palid la față, a strâns pumnii și a scos un oftat lung.

— La naiba, a spus.

— Asta-i tot ce găsești să spui?

— Nu... hm... S-a terminat, îți dau cuvântul meu... Știu că am făcut o tâmpenie.

— O tâmpenie! am urlat. O tâmpenie care a durat mai bine de un an!

— Nu-i adevărat... ai auzit totul...

— Ești incredibil... Nici măcar nu încerci să negi... Ești doar un ticălos! Cum am putut să fiu atât de proastă? Îți înghițeam toate minciunile, că spitalul, că bolnavii, dar tu te duceai să-ți vezi târfa.

L-am împins. Nu s-a opus.

— Iartă-mă.

— Îți bați joc de mine? Nu există nicio scuză pentru așa ceva. Îmi faci silă, tu și educația ta de doi bani. Mă înșelai deja când am plecat la Paris, probabil ți-a convenit că plec. Puteai să-ți faci de cap când voiai fără să trebuiască să găsești scuze. La naiba! De ce nu m-ai părăsit atunci?

Tăcerea lui m-a făcut să-mi vină să-l omor.

— Ah, nu știi ce să răspunzi! Am s-o fac eu în locul tău. Nu m-ai părăsit pentru că ești un fricos, n-ai curaj. Te-ai temut pentru reputația ta. Doctorașul chipeș cu carieră în ascensiune, care își înșală soția, asta nu dă bine la imagine. Și pe urmă, probabil că te-ai gândit la părinții tăi, atât de mândri de fiul lor. Ce-ar crede despre tine dacă ar ști? Așa că ticălosul de tine a preferat să-mi pună mie asta în cârcă, să-și bată joc în fața tuturor de pasiunea mea

pentru croitorie, să mă facă să par proasta de serviciu. Ai continuat să mă înșeli pentru plăcerea și liniștea ta. Pentru că ești un-laș!

Cuvintele îmi ieșeau din gură fără să le pot opri. Măsuram camera în lung și-n lat, ca un leu în cușcă. Niciodată nu mai simțisem atâta furie. Pierre și-a luat capul în mâini; părea gata să-și smulgă părul.

— Iartă-mă, te rog.

— Totul s-a sfârșit! am strigat.

Am ridicat pumnii strânși. Voiam să-l lovesc încă o dată, să-i fac rău.

— Lasă-mă să-mi răscumpăr greșeala.

— Mi-ai aruncat viața în aer!

Mă sufocam din pricina urletelor. Trebuia să dau afară ura, regretele.

— Pentru tine, am renunțat la cariera mea, am renunțat la viața pe care o adoram la Paris. Am pierdut totul din cauza ta.

— Eram sigur...

Își recăpătase aroganța și și-a permis chiar și să rânjească.

— Te-ai culcat cu Gabriel, afemeiatul ăla.

L-am pălmuit cu toată puterea.

— Ți interzic să vorbești așa despre el. M-a respectat mai mult decât tine în ultimele luni. Da, aș fi putut să mă culc cu Gabriel. Dar n-am făcut-o pentru că încă te iubeam, voiam să mai cred în noi, și el... el a respectat asta.

Pierre a părut surprins.

— Te miră?

— Când am venit la Paris, am văzut cum te privea, iar pe tine nu te mai recunoșteam. Mi-a fost clar că tipul era amantul tău.

Îmi făcea greață.

— Ești jalnic. Ai crezut că mă culc cu altul și mi-ai cerut să mă întorc acasă! N-ai niciun pic de mândrie. Doar dacă nu cumva voiai o despărțire...

I-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji. N-aveam nicio milă pentru el.

— La nuntă, am înțeles că eram pe punctul să te pierd și că tu ești femeia vieții mele..., a suspinat. Când te-am lăsat a doua zi dimineața, m-am dus s-o rup cu ea.

— Și vrei poate să-ți mulțumesc?

— Pe urmă, când te-am văzut cu el, mi-am zis că suntem chit, că am greșit amândoi, dar că împreună am putea să îndreptăm lucrurile.

— Cum poți crede că putem îndrepta așa ceva?

Umerii mi-au căzut și m-a cuprins o mare oboseală.

— Nu știi de ce m-ai înșelat... Pentru sex, din plictiseală sau pentru că nu-ți mai plăcea de mine... De fapt, puțin îmi pasă. Căsnicia noastră este de mult timp o impostură.

Am aruncat o privire la masa frumos aranjată, am suflat în lumânări și am luat-o înspre scară.

— Iris, ce faci?

A alergat spre mine, m-a prins de braț și m-a întors cu fața la el. L-am fulgerat cu privirea.

— O să dorm în pod, îți las ție patul, pentru că îmi închipui că ai adus-o aici.

Tăcerea lui era cel mai clar răspuns. M-am desprins brutal din strânsoarea lui.

— Mâine plec.

— Nu poți...

— Ba da, pot. Acum pot. Mi-ai redat libertatea.

— Te duci la părinții tăi?

Am izbucnit în râs. Un râs nervos, răutăcios. Dacă nu eram încă, urma să devin o paria pentru ei. De câteva minute, nu mai aveam nicio familie.

— Dar chiar te-ai tâmpit!

— Te duci să te întâlnești cu afemeiatul ăla? a insistat Pierre.

— Nu e treaba ta.

M-am dus la etaj. Nu mai știam cine eram. Nu mai știam unde locuiam. Nu fusesem niciodată în viața mea atât de singură. Fără să vreau, o curiozitate morbidă m-a împins să intru în camera noastră. M-am oprit în fața patului. Un prim acces de greață. Un al doilea. Am avut timp doar cât să m-aplec peste toaletă. Gustul amar al fierii nu făcea decât să sporească senzația de durere. Da, îmi era rău până în străfundul ființei mele. După ce mi-a trecut starea de vomă, m-am privit în oglindă. Nu era o imagine prea plăcută. M-am demachiat. După aceea m-am întors în camera noastră — camera lor — și mi-am scos valizele din dulap. Pierre era acolo, cu chipul răvășit, mut. Mi-am strâns lucrurile cum s-a nimerit, am închis valizele și le-am pus pe palier. M-am întors în baie și m-am închis acolo. Am făcut un duș, apoi m-am îmbrăcat cu niște blugi și un pulover. Când am ieșit, am văzut că Pierre nu se mișcase, era ca paralizat. Am trecut prin fața lui fără un cuvânt, am urcat în pod și m-am făcut ghem pe o canapea veche. Am plâns toată noaptea. Mă simțeam umilită, trădată și foarte proastă. Ar fi trebuit să simt falsitatea din comportamentul lui Pierre. Dar fugisem de adevăr. Nu voisem să văd ceea ce era clar. Preferasem să mă refugiez la adăpostul și siguranța căsniciei mele, care nu mai era o căsnicie, dar era singurul lucru pe care-l cunoșteam. Ce scuză mai bună decât respectul față

de conveniențe — conveniențe pe care le disprețuiam — ca să refuz să mă pun cu adevărat în pericol?

A doua zi dimineață eram atât de năucită, încât, ca să cobor valizele, le-am împins cu piciorul pe scări până la parter. După aceea, le-am târât până în hol. Acolo l-am găsit pe Pierre, ghemuit lângă ușă, cu ochii roșii de plâns. Îmbătrânise cu zece ani într-o noapte. Probabil că la fel se întâmpla și cu mine. Am comandat un taxi pentru la gară și l-am așteptat rezemată de peretele de la intrare, alături de cel pe care îl consideram deja fostul meu soț.

— Nu pleca... Te iubesc, Iris.

— Trebuia să te gândești înainte la asta.

— Nu mă mai iubești, nu-i așa?

— Nu, și... asta nu durează de ieri, de azi, dar refuzam pur și simplu să recunosc față de mine însămi.

— Dar pe el îl iubești?

Am încercat să-mi ascund lacrimile.

— Răspunde-mi.

L-am privit fix. Imagini de la întâlnirea noastră, din căsnicia noastră, din ultimele momente petrecute împreună se ciocneau de amintirea clipelor furate cu Gabriel. Știam cu cine fusesem fericită și cu adevărat eu însămi în ultimele luni. Dacă n-aș fi aflat că Pierre mă înșală, aș fi putut să mă mulțumesc cu viața aceasta inșpidă, falsă, și să renunț la Gabriel. Aș fi renunțat la mine însămi. Acum nu mai era cazul.

— Da, îl iubesc.

S-a auzit un claxon.

— Lasă-mă să trec, mi-a sosit taxiul.

S-a ridicat și s-a dat la o parte, fără să se împotrivească. L-am rugat pe șofer să mă ajute să car valizele,

apoi m-a întors lângă Pierre. Nu dădusem niciodată importanță verighetei sau inelului de logodnă, de fapt nu prea avusesem de-a face cu asta, erau tradițiile lui Pierre și ale familiei lui, și visul părinților mei. Numai că astăzi apăseau de parcă ar fi fost de fier pe degetele mele, îmi făceau rău. Le-am scos, i-am luat mâna lui Pierre și i le-am pus în căușul palmei. O ultimă privire și am urcat în mașină.

Câteva ore mai târziu, mă ascundeam într-un colț, în braseria din fața clădirii unde locuia Marthe. Nu eram pregătită să-l înfrunt pe Gabriel; poate avea să mă respingă. Oare ce avea să creadă despre faptul că mă întorsem după ce descoperisem că Pierre mă înșela? Clipa despărțirii noastre fusese intensă, dar plecasem, îi întorsem spatele. Și, o dată în plus, mi-am amintit replica lui care mă bântuia: „Întoarce-te la soțul tău“. La urma urmei, nici el nu luptase pentru mine. Deși motocicleta lui nu era acolo, am așteptat să se înnopteze. Am văzut toți colaboratorii plecând unul după altul. Când nu s-a mai zărit nicio lumină la etajul întâi, mi-am luat inima-n dinți. Aveam să mă târăsc la picioarele Marthei dacă avea să fie nevoie, ca să mă primească înapoi.

În fața ușii principale, m-am rugat din răspuțeri să nu se fi schimbat codul. Semnalul sonor mi-a provocat un râs nervos. Am lăsat valizele la intrare, am luat liftul și am urcat până la etajul al cincilea. Mă pregăteam să-mi pun viața în joc în următoarele minute. Ajunsă în fața ușii, am ezitat mai multe secunde înainte să sun; nu-mi repetasem discursul. Degetul meu a apăsat doar un pic. Ușa s-a deschis și a apărut Jacques.

— Ce faci aici, Iris? m-a întrebat în șoaptă.

— Păi...

Am început să plâng.

— Răspunde repede!

De ce părea panicat?

— Marthe... o vreau pe Marthe.

— E imposibil.

Părea trist.

— Spune-i măcar că sunt aici, te rog.

— Dar ce se-ntâmplă?

Această ultimă întrebare nu o pusese majordomul, ci vocea aceea tărăgănată care avea atâta putere asupra mea. Sunetul tocurilor ei mi-a adus din nou lacrimi în ochi.

— Marthe... e...

— Iris, ce faci aici?

Ne-am privit. Era chiar mai frumoasă și mai sculpturală decât în amintirea mea.

— Parcă ți-am spus...

S-a întrerupt brusc și m-a cercetat cu privirea ei pătrunzătoare. Probabil că o dezamăgeam profund: prost îmbrăcată, necoafată, nemachiată, în bascheți.

— Vă rog... iertați-mă. Ați avut întotdeauna dreptate, ar fi trebuit să v-ascult.

M-a scrutat secunde lungi. Tremuram de frică, de oboseală.

— Intră.

A întins mâna spre mine, i-am luat-o fără s-o scap din ochi. M-am prăbușit în brațele ei, cu capul pe pieptul ei. Ținându-mă strâns, m-a dus pe culoar. Deodată, s-a oprit. Cu mâna liberă, mi-a ridicat bărbia.

— Scumpa mea, în noaptea asta rămâi la mine.

— N-am unde altundeva să mă duc.

— Te instalezi aici. Dar... n-ai bagaje?

— Le-am lăsat jos, de teamă că n-o să vrei să mă vezi.

— Du-te după lucrurile lui Iris, i-a poruncit ea majordomului. Și pregătește camera de oaspeți.

— Care?

— Zău așa, Jacques, s-a enervat ea, fosta cameră a lui Gabriel! Grăbește-te, trebuie să pregătești ceva de mâncare pentru Iris.

— Nu vă deranjați din cauza mea, i-am întrerupt, voi mânca mai târziu sau mâine.

— Scumpa mea, de-acum înainte ai să m-ascuți, e spre binele tău.

— Mulțumesc, am șoptit înghițindu-mi lacrimile.

M-a dus până la masa din sufragerie. M-am așezat. Ea stătea în fața mea. Mă pregăteam să deschid gura ca să-i explic...

— Mai târziu, mi-a poruncit ea.

Jacques a fost foarte rapid; zece minute mai târziu, mi-a pus în față o salată asortată. A servit-o cu gin pe Marthe și i-a dat portțigaretul. M-a urmărit cu privirea cât timp am mâncat. După ce am terminat, s-a ridicat.

— Îți voi arăta camera ta.

— Mulțumesc.

Am urmat-o și, pentru prima dată, am descoperit duplexul lui Gabriel, de la etaj. S-a oprit în fața unei uși închise.

— Aici e camera mea, mi-a spus.

Am mers până în capătul celălalt al culoarului.

— Și asta e a ta.

Am intrat în camera care avea să devină a mea. O încăpere cu pereți deschiși la culoare și un pat mare cu așternuturi de un alb imaculat. Și, de asemenea, ca în toate încăperile, draperii grele din catifea neagră. Valizele

mele fuseseră desfăcute. Fiecare haină, fiecare pereche de pantofi își găsiseră locul într-un dressing mare. Chiar și lenjeria de corp fusese pusă în ordine. În capul meu era un haos atât de mare, încât nici nu mi-a trecut prin gând să fiu jenată. Ultima mea descoperire: baia, cu un design modern și sobru remarcabil. „Un cinci stele *all inclusive*“, îmi spusese el. Acest detaliu, departe de a fi neînsemnat, mi-a revenit în minte.

— Spuneți că asta a fost camera lui Gabriel?

— Acum mult timp...

— Ce mai face?

— Ca de obicei, scumpa mea. Gabriel este incorigibil.

Mă epuizează.

— Ce-a făcut?

Mi-a fost frică. Frică să descopăr o realitate din care nu mai făceam parte.

— Nu se mai stăpânește în ultima vreme. Nu mai suport să stau pe urmele lui ca să-i menajez amantele ofensate. L-am trimis în vizită la clienții noștri străini, cu speranța că asta-l va potoli...

Mi-l imaginam în brațele altor femei. Mă durea, pentru că ajunsesem să trăiesc, ca într-un vis, senzația că-i aparțin, că sunt a lui; pentru că înțelegeam că nicio femeie nu avea puterea să-i atingă inima.

— Scumpa mea, ce-i cu tine? Ești foarte palidă.

— Sunt epuizată.

— Culcă-te.

S-a apropiat de mine, mi-a atins delicat obrazul cu buzele și m-a lăsat singură. M-am dus clătînându-mă la baie. M-am sprijinit de chiuvetă; eram desfigurată. M-am mulțumit doar să mă spăl pe dinți. În loc de pijama, mi-am păstrat chiloții pe mine și mi-am pus un tricou vechi.

Am adormit imediat. Dar acest refugiu al somnului n-a durat mult. Spre ora două dimineața, m-am trezit speriată, cuprinsă de disperare. Am plâns cu sughițuri sub plapumă multă vreme. Veioza de pe noptieră s-a aprins. Am dat plapuma la o parte și am văzut-o pe Marthe, într-o pijama din mătase neagră, în picioare lângă mine. Cu dosul palmei, mi-am șters lacrimile.

— Nu voiam să vă deranjez, m-am scuzat, ridicându-mă ușor.

— Dorm foarte puțin.

S-a așezat lângă mine, s-a rezemat de tăblia patului și m-a mângâiat pe păr cu un gest delicat.

— Nu e greu să-mi închipui ce ți-a făcut soțul tău. Nu te obosi să-mi povestești un lucru atât de trist. Îți dau voie în noaptea asta să fii slabă. Pe urmă, nu mai vreau să aud despre asta.

Cum să-i spun că nu plângeam din cauza lui Pierre, ci pentru că îmi dădeam seama că îmi făcusem iluzii în legătură cu sentimentele lui Gabriel? Am ridicat ochii, ea mi-a zâmbit. Am îndrăznit să mă apropii, mi-am trecut brațul în jurul taliei ei și m-am lipit de éa. Mirosea bine; un parfum greu, amețitor, senzual. Mâna ei a coborât de-a lungul gâtului meu, apoi s-a oprit pe spate. Prin material, îi simțeam mângâierea.

— Ce-o să se-aleagă de mine?

— Ai să devii o femeie independentă și puternică.

— Nu sunt în stare.

— N-ai să mai aduci niciodată vorba despre asta. Știu ce este bine pentru tine. Distanțează-te de bărbați, ei se joacă cu femeile, profită de noi, de trupurile noastre.

— Dar ați spus că Jules...

— Bărbați ca Jules nu mai există, trebuie să înțelegi. Nu vei avea această șansă. Dar am să te-nvăț să te folosești de ei, să-i folosești pentru plăcerea ta și să-ți controlezi sentimentele.

Corpul mi s-a încordat. Era peste puterile mele, mai ales cu Gabriel. M-am lipit și mai mult de Marthe. Mă-tasea era moale la atingere. Fața mi se ridica în ritmul respirației sale.

— Dormi, scumpa mea. Dormi, mă ocup eu de tine.

M-am trezit singură. Cât timp rămăsese Marthe să mă legene la pieptul ei? Era imposibil să-mi amintesc. Supărarea mă făcuse să mă cufund până la urmă în somn. S-au auzit bătăi în ușă.

— Intră, am spus ridicându-mă în capul oaselor.

Jacques a intrat în cameră cu o tavă în mâini.

— Bună dimineața, Iris. Micul dejun!

— Mulțumesc, dar nu trebuia.

— Ordin de la șefa, mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

A lăsat tava pe birou. Când se pregătea să iasă, s-a întors spre mine.

— M-a însărcinat să-ți spun că va veni la tine peste douăzeci de minute, până atunci vrea să faci un duș și să te îmbraci într-un capot.

— Așa voi face.

Tocmai îmi puneam capotul când a sosit Marthe. Purta unul dintre primele costume pe care i le făcusem: un taior cu fustă, de culoare bleumarin. Până la urmă, nu aruncase totul.

— Scumpa mea, arăți mai bine.

— Mulțumesc pentru azi-noapte.

A ridicat mâna.

— Ți-am spus, consideră că este o poveste încheiată.

S-a îndreptat spre dressing și i-a examinat conținutul. A scos o fustă neagră despicată, un pulover cu gulerul în V și un mantou ușor de aceeași culoare.

— Pune-ți astea. Avem întâlnire peste o oră cu avocatul meu ca să discutăm despre divorț. Pe urmă, vom petrece ziua împreună. I-am spus lui Jacques să pregătească tot ce-ți trebuie ca să lucrezi într-o cameră disponibilă chiar aici.

— Pot să mă întorc în atelier, să știți.

— Nu, nu ești pregătită. Gaițele alea te-ar sâcâi întruna cu întrebările lor.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, ieșeam din clădire ca să urcăm într-un taxi, iar Marthe mă ținea de braț. Nu aveam pretenția să cred că îi ajungeam nici până la degetul mic. Și totuși, asemănarea era izbitoare. Eram la fel de brunetă ca ea, aveam ținute aproape la fel, aceeași încălțăminte, cu chipurile ascunse după ochelarii de soare de firmă. Și aveam același mers, ea, de la natură, eu, datorită lecțiilor ei. Am fi putut fi luate drept mamă și fiică. Mama mea mă renegase deja la momentul acela, așa că aveam să profit de bunăvoința Marthei.

Avocatul m-a anunțat că va da toate dispozițiile necesare pentru un divorț rapid, amiabil — pentru că aceasta era dorința mea, în pofida spiritului de răzbunare pe care Marthe încerca să mi-l insufle și fără să am altceva de făcut decât să semnez niște hârtii și să mă prezint în ziua audierii.

În zilele care au urmat, s-a instalat rutina. Îmi dedicam cea mai mare parte din timp lucrului — asiduu, cu

seriozitate și convingere. Pregăteam prima mea colecție toamnă-iarnă adevărată. La prânz mâncam ceva în bucătărie în compania lui Jacques — era micul nostru secret —, iar Marthe mânca în fiecare zi în oraș, ocupată fiind cu tot felul de întâlniri. Aceste mici pauze m-au făcut să-l cunosc un pic mai bine pe Jacques; lucra pentru ea de la șapte dimineața la nouă seara și locuia la două străzi distanță — Marthe îi găzduia pe el și familia lui; ocupa acest post de mai bine de douăzeci de ani. Am profitat de pauzele de la prânz ca să-mi încerc norocul, dar am primit un refuz categoric: n-avea de gând să răspundă la nicio întrebare despre șefa lui. În ciuda frustrării, am respectat această dovadă de onestitate și de loialitate și n-am mai abordat subiectul. Seara, dacă aveam nevoie să mă aprovizionez cu materiale, coboram în atelier, dar numai când era gol. Marthe venea și ea, cu schițele mele în mână. Petreceam mult timp discutând despre calitatea stofelor. Cinam adesea la restaurant, întotdeauna între patru ochi. Și când ne întorceam, fiecare se instala pe o canapea din camera de zi ca să citească. Adeseori, îmi dădeam seama că mă observă, ridicam capul și-i surprindeam privirea ațintită asupra mea. Lăsam prima ochii în jos, jenată că eram obiectul atenției ei: știam că mă întorcea pe toate fețele. Am avut câteva convorbiri telefonice furtunoase cu părinții mei și mai ales cu Pierre, după ce primise vești de la avocat; nu accepta graba mea de a pune capăt căsniciei. La sfatul îndrumătoarei mele, nu-i mai răspundeam la telefon. Nu încetam să mă gândesc la Gabriel și la clipa când ne vom revedea, la reacția lui. Preferam să nu mă confesez Marthei, căci în rarele dăți când îi rostisem numele, ea se crispase într-un mod inexplicabil.

Dar timpul mi se părea lung și oaza aceea de pace care fusese apartamentul Marthei la sosirea mea devenise, încetul cu încetul, o colivie aurită. În afară de ea și de Jacques nu vedeam pe nimeni. Trăiam ca o convalescentă. Dacă în primele zile savurasem răgazul pe care mi-l oferea Marthe, care gândea și hotăra în locul meu, acum lucrul ăsta începea să mă apese, să mă trimită cu gândul la o fetiță care nu mai credeam că sunt.

Trecuseră mai bine de două săptămâni de când locuiam la Marthe. Eram la mașina de cusut când ea a intrat în micul meu atelier. A pășit calm spre mine, mi-a pus o mână pe umăr și mi-a dat părul la o parte. Mi-a atins ușor gâtul. Mângâierile ei erau din ce în ce mai dese și mai insistente. Această nouă intimitate mă făcea să mă simt inconfortabil.

— Cum ți-a fost ziua?

— Foarte bună, am făcut progrese cu rochia dumneavoastră.

M-am ridicat și m-am apropiat de manechinul pe care era pusă rochia.

— E perfect, o voi purta mâine.

M-am întors brusc.

— Mâine?

— M-am hotărât să dau un cocteil. Ca să marchez întoarcerea ta, așa te va vedea toată lumea, și asta te va relansa.

Dacă nu mi-ar fi fost frică să par o puștoaică nerecunosătoare, aș fi scos un oftat de ușurare. Dar neliniștea a pus cu repeziciune stăpânire pe mine. Gabriel va fi acolo? Se întorsese din călătoriile lui? Știa ce făceam? Marthe mi-a luat bărbia în palmă și mi-a ridicat-o.

— La ce te gândești, scumpa mea?

— Păi... la nimic... Ba da, dacă vrei să purtați rochia, trebuie să fie perfectă.

A schițat un zâmbet ușor.

— Va fi, la fel ca tine.

Și-a luat un aer enigmatic, m-a apucat de bărbie și m-a tras spre ea; mi-a atins cu buzele colțul gurii și a stat așa un răstimp ce mi s-a părut o eternitate. Apoi s-a îndepărtat. În momentul în care ieșea pe ușă, s-a întors și m-a țintuit cu privirea. Am avut impresia că sunt goală.

— Vei fi singură astă-seară, cinez în oraș. Ne revedem mâine.

A ieșit. Iar eu am rămas pironită locului, tulburată, înspăimântată chiar. Nu-mi plăcea acest sărut, care nu era nevinovat. Era un sărut posesiv.

Când am coborât la micul dejun, eram deja cuprinsă de efervescența pregătirilor pentru seară. Nu asistasem niciodată din interior la acest moment. Într-un alt context, mi-ar fi plăcut să-mi petrec ziua observând, dar nu aveam o dispoziție de sărbătoare. Neliniștea mă chinuia, mă rodea nervozitatea și tulburarea din ajun nu mă părăsise. Nu-mi plăcea sentimentul de neîncredere pe care mi-l inspira Marthe. Peste noapte, se intensificase, fără să reușesc să-l înțeleg. Speram că atitudinea ei de astăzi îmi va dovedi că-i interpretasem greșit gestul. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. În caz contrar — refuzam să mă gândesc la asta — habar n-aveam cum să reacționez. M-am grăbit degeaba să ajung în bucătărie, unde Jacques mi-a spus că, după obiceiul ei, lipsea de fiecare dată înaintea unei recepții. Așa că i-am dat lui rochia, ca și prima dată. Am petrecut restul zilei baricadată între camera mea și atelier.

Ora opt seara. Îi auzeam pe primul invitați. Ni-ciun semn de viață de la Marthe. Stomacul îmi era strâns ghem. Avea să vină și Gabriel? Era deja acolo?

Terminasem să mă machiez și să mă pieptăn, și îmi strânsesem părul într-un coc la baza gâtului. Doar cu chiloții pe mine, m-am apropiat de dressing și l-am deschis. Primul pas: mi-am pus pantofii cu toc cui. Al doilea pas: am luat de pe umerăș rochia roșie. Al treilea pas: am îmbrăcat-o. Și la final, m-am privit în oglindă. Din câte îmi aminteam, Gabriel nu mă dorise niciodată mai mult decât atunci când asistase la probarea acestei rochii. Singura mea speranță, singura mea așteptare era să-i trezesc interesul. În rest, aveam să vedem mai târziu...

Eram gata. Am ieșit din cameră și am pornit pe culoar, ca să ajung la parter. Jacques era la baza scării. Mi-a zâmbit amabil când m-a văzut.

— Iris, ești cea mai frumoasă femeie din această seară.

— Mulțumesc, Jacques, dar știi și tu la fel de bine ca mine că nu-i adevărat.

— Te așteaptă.

— Mă duc la ea.

Am tras adânc aer în piept.

— Dacă ai nevoie de ceva astă-seară, sunt aici, mi-a spus el.

I-am zâmbit în chip de mulțumire. Apoi m-am îndreptat spre ceea ce consideram marea mea întoarcere la civilizație.

Când am intrat în încăpere, mai multe capete s-au întors. Unii dintre invitați, vădit nedumeriți de prezența mea, au avut nevoie de ceva timp să răspundă la salut. De parcă ar fi văzut o fantomă. Resimțeam acut absența lui Gabriel. Mi-am dat seama că Marthe mă privea țintă și m-am îndreptat spre ea. Zâmbea victorioasă; își regăsise eleva. M-am oprit în fața ei și ne-am privit secunde lungi. Apoi ea s-a apropiat și și-a pus buzele pe obrazul meu.

— Perfectă, așa cum îți spuseseam.

— Mulțumesc, Marthe.

Ne purtam ca de obicei. Căutam în fiecare gest, în fiecare cuvânt al ei o semnificație, un indiciu care mi-ar fi putut scăpa până atunci. Mă ținea de braț, iar eu o ascultam vorbind cu invitații. Nimic neobișnuit. Nu vorbeam decât atunci când simțeam că venise momentul să propun întâlniri pentru prezentarea noii colecții în pregătire. Nici în privința asta lucrurile nu se schimbaseră...

O fostă clientă a întrebat nerăbdătoare:

— În ce zi pot să trec pe la atelier?

M-am fâstâcit și m-am uitat la Marthe. Îi ceream voie, ca un copil.

— Pot să mă întorc să lucrez acolo?

— Bineînțeles, scumpa mea, atelierul este al tău.

N-am apucat să mă bucur de această minunată veste. Gabriel tocmai intra și el în încăpere. De departe, mi se părea că slăbise; în orice caz, era tras la față. Ceva se schimbase la el. Nu mai era bărbatul fatal pe care-l știam, nonșalanța lui seducătoare dispăruse. Respirația mi s-a accelerat și m-am întins imperceptibil către el. Ca prin ceață, am auzit-o pe Marthe strigându-mă.

— Iris!

— Scuzați-mă, eu...

Am avut impresia că mă trezesc dintr-un vis și mi-am amintit de clientă.

— Păi... spuneți... ah, da... Treceți săptămâna viitoare, voi avea timp până atunci să mă instalez din nou în atelier. Voi fi încântată să vă primesc.

I-am aruncat o privire Marthei; părea furioasă. M-am făcut mică.

— Dreaptă, cambrată, a șuierat printre dinți.

Am închis ochii două secunde înainte să mă adun. Marthe a continuat discuția cu un firesc care mă uimea. Și deodată, am auzit o voce răgușită — cel puțin vocea nu i se schimbase.

— Marthe, în sfârșit...

S-a întrerupt când m-a văzut lângă ea.

— Gabriel, dragul meu, am crezut că n-ai să mai vii niciodată.

Mă ținea ferm de braț. Unghiile ei mi-au pătruns în carne și mă durea. Am surprins privirea lui Gabriel. M-a studiat din cap până-n picioare, observând că Marthe mă strângea de braț. Maxilarul i s-a încleștat, a dat pe gât dintr-o înghițitură cupa de șampanie și a afișat un zâmbet ironic.

— Iris s-a întors printre noi pentru petrecere?

— Dragul meu, ai fost atât de ocupat în ultimul timp, că n-am avut ocazia să-ți spun: Iris stă în camera ta, locuiește cu mine de două săptămâni.

Gabriel a pălit, făcând ochii mari, după care a scuturat din cap. Când s-a uitat la ea, fiecare trăsătură a lui arăta că se luptă să se stăpânească.

— Ai avut întotdeauna planuri mari cu ea, cred că ești în al nouălea cer.

— Ce bine mă cunoști.

— Prea bine chiar. Iris, este o plăcere, a spus, întorcându-se spre mine.

De ce suna atât de fals? Duritatea privirii lui, încordarea trupului îmi arătau contrariul.

— Gabriel... eu...

— Scuză-mă, sunt așteptat.

S-a răsucit pe călcâie, a luat un pahar de pe tava unui ospătar și s-a dus pe balcon. Singur. Ca să nu

sporesc furia Marthei, m-am stăpânit și m-am purtat frumos.

Timp de o oră și ceva am dat impresia că-l ignor pe Gabriel. Marthe și-a lăsat în sfârșit garda jos. Am putut să mă mișc în voie printre invitați. Când începea o discuție, răspundeam prin da sau nu, și râdeam când îi vedeam pe ceilalți invitați izbucnind într-un râs zgomotos. Toată atenția mea se îndrepta asupra lui Gabriel. Rămăsese pe balcon, încremenit, lângă fereastra franțuzească deschisă. Bea pahar după pahar, fără să mă scape din ochi, cu o expresie întunecată. Niciodată nu mi se păruse atât de periculos, expresia lui era bănuitoare, devoratoare; cu o privire piezișă, se uita la picioarele mele, apoi ochii îi urcau de-a lungul corpului. Dacă o femeie venea să-i cerșească atenția, o trimitea la plimbare. Din când în când, o căuta din priviri pe Marthe.

Această tensiune a devenit insuportabilă. M-am făcut nevăzută și m-am dus să mă ascund în bucătărie. Acolo Jacques îi supraveghea pe ospătari. N-a făcut niciun comentariu. Mi-am pus un pahar cu apă de la robinet, am luat o înghițitură și am aruncat restul în chiuvetă. Îmi făceam vânt cu mâinile.

— Mă duc înapoi, am șoptit.

Abia făcusem câțiva pași pe culoar, când Gabriel a apărut ca prin farmec în fața mea. Ochii îi erau injectați, avea tâmpilele acoperite de sudoare, iar costumul îi era în dezordine.

— De ce te-ai întors?

Transpira de furie.

— Nu-ți face griji, n-am să alerg după tine, am înțeles...

A făcut cei doi pași care ne despărțeau și m-a lipit cu violență de perete. Gura lui mi-a atins ușor tâmpla,

obrazul, buzele. Răsuflarea îi duhnea a alcool. Respira greu, la fel ca mine.

— N-ar fi trebuit să te întorci.

Vocea îi tremura de mânie.

— De ce?

— Pentru că viața asta nu este pentru tine.

— Și dacă vreau această viață?

— Fir-ar al dracului!

A lovit cu pumnul în perete. Am tresărit și am închis ochii.

— Nu știi ce înseamnă asta!

Vorbea din ce în ce mai tare.

— Ce se-ntâmplă?

Jacques tocmai ieșise din bucătărie. S-a oprit în spatele lui Gabriel și i-a pus mâna pe umăr.

— Ar fi mai bine să pleci, băiete, i-a spus. Nu este locul și cu atât mai puțin momentul potrivit.

Un val de tristețe și de neliniște s-a abătut pe fața lui Gabriel. S-a îndepărtat brusc de mine. Peretele mă împiedica să mă prăbușesc. El s-a apropiat de Jacques.

— Împiedic-o să facă rău, i-a spus.

— Voi face tot ce pot.

Jacques l-a bătut pe spate pe Gabriel și l-a condus ferm spre ieșire.

— Nu pleca, am șoptit.

Aveam impresia că înnebunesc. Ce voise să spună?

— Trebuie să te întorci acum, mi-a spus Jacques, pe care nu l-am văzut când s-a întors.

Complet năucită, am ridicat ochii spre el.

— Marthe o să se neliniștească dacă dispari prea mult timp, a răspuns el la întrebarea mea mută.

— Dar Gabriel... Nu se simte bine. Nu pot să-l las așa.

— E puternic. Nu rezolvi nimic dacă te duci acum după el.

— Jacques, de ce crezi că aş putea să fac rău?

— Nu despre tine vorbea.

Am dat din cap şi m-am dus să-mi reiau locul în mijlocul invitaţilor. Am întâlnit privirea feroce a Marthei.

Invitaţii plecau unul după altul. Frica se insinua ca un venin; îmi simţeam corpul acoperit de o transpiraţie rece. Dacă aş fi putut, aş fi plecat cu ei. Când n-a mai rămas nimeni, Marthe l-a trimis pe Jacques acasă. I-am văzut privirea neliniştită pe care mi-a adresat-o înainte să plece. În sinea mea, întreaga mea fiinţă striga: „Luati-mă şi pe mine, nu mă lăsaţi singură cu ea!” Tăcerea era sufocantă. Cât mai firesc cu putinţă, am pornit spre scară: voiam să scap de ea cât mai repede.

— Mă duc la culcare, Marthe, sunt obosită. Mulţumesc pentru această seară, aveţi dreptate, clientele sunt încântate.

N-am apucat să pun piciorul pe prima treaptă.

— Rămâi aici!

Vocea ei era tăioasă ca o lamă de cuţit. Am tresărit. Umerii mi-au căzut. Am închis ochii.

— Uită-te la mine!

Am ascultat-o. Frumuseţea ei devenise macabră. Tenul de porţelan, roşul-sângeriu al buzelor, privirea întunecată.

— De când eşti amanta lui Gabriel?

— N-am fost niciodată.

— Eşti o mincinoasă.

— Ba nu, vă jur. N-am făcut niciodată dragoste cu el.

— Să faci dragoste! Ce prostie!

A izbucnit într-un hohot de râs diabolic. Apoi o mască de o răceală fără seamăn s-a așternut pe fața ei.

— Te-ai întors numai pentru el. Mă folosești.

— Nu-i adevărat! Voiam să vă reîntâlnesc... însemnați atât de mult pentru mine... dar...

— Dar ce?

— Îl... îl iubesc pe Gabriel... sunt îndrăgostită de el din prima zi.

N-am văzut palma venind. Lovitura, de fapt, fiindcă atât de violentă a fost. Urechile mi-au țiuuit. Mi-am atins obrazul, un gust metalic mi-a venit în gură, iar lacrimile au început să curgă șuvoi din ochii mei. Mi-am trecut un deget peste buze: sângeram. M-am uitat la ea; mă îngrozea. Era stăpânită de furie. Respirația îi era sacadată, iar în pupilele dilatate nu vedeam decât ură și nebunie. Se abținea, dar pentru cât timp? M-am răsucit pe călcâie și am început să urc scările. După trei trepte, am simțit o mână înghețată cum mă prinde de picior și mă trage: m-am împiedicat, am căzut în genunchi și m-am julit pe mâini. Un strigăt de durere mi-a scăpat de pe buze.

— Nemernico! a țipat Marthe. Rămâi aici, e un ordin.

M-am zbatut, am lovit-o cu tocul, mă durea să-i fac rău, dar am reușit să scap. Am profitat de ocazie și am terminat de urcat scara în patru labe. Am alergat pe culoar.

— N-ai să-mi scapi! s-a răstit Marthe în spatele meu. Ești a mea!

Mi-am sucit glezna tocmai când eram foarte aproape de ușa camerei mele. Marthe a profitat ca să mă prindă de umăr și m-a zgâriat. M-a întors, m-a împins, m-am lovit cu capul de perete. Mi-am înăbușit un hohot de plâns.

— Marthe... Opriți-vă, vă rog... Îmi...

Vocea mi s-a frânt: mă strângea de gât, urlând. Vedeam ca prin ceață, lacrimile îmi împiedicau vederea. Ea a strâns mai tare. Mă sufocam. O imploram din priviri. Deodată, a deschis ochii mari. Am simțit cum slăbește strânsoarea.

— Scumpa mea...

Vocea ei nu era decât o șoaptă. Mi-a dat drumul. A început să tremure din tot corpul, pradă convulsiilor. A scos un țipăt de animal speriat. A făcut un pas spre mine: am sărit, am împins-o și am reușit să intru în cameră. Cheia mi-a căzut, am gemut cuprinsă de panică, am luat-o de pe jos și am încuiat ușa. Marthe a început să bată în ușă.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit... Scumpa mea, deschide-mi.

M-am îndepărtat și am auzit-o prăbușindu-se la pământ. Continua să bată în ușă, strigându-mă cu o voce îndurerată, imploratoare. Mă țineam de gât, tușind, plângând, străduindu-mă să-mi recapăt suflul. Îl voiam pe Gabriel. Voiam să vină, să mă salveze de furia Marthei. Mi-am căutat telefonul. Degeaba: îl lăsasem în atelier. Până dimineață, nimeni n-avea să vină să mă elibereze. Marthe continua să mă strige, plângea, scotea strigăte atroce de agonie. M-am refugiat în pat, m-am rezemat de perete și mi-am îndoit genunchii, strângându-i la piept. Gemetele sfâșietoare ale Marthei s-au rărit, dar ea era tot acolo. Uneori, o auzeam cum plânge șoptind „Scumpa mea”. Simțurile îmi rămâneau treze. Cel mai mic zgomot, cel mai mic scârțâit de parchet mă făceau să tresar și un hohot de plâns îmi ieșea din gât. Mă îndoiam de realitatea ultimelor ore. Marthe chiar voise să mă omoare? Era cu adevărat ea? Femeia aceea pe care o admiram, pe

care o ridicam în slăvi... Tot universul meu se prăbușea. Lumea întregă o luase razna.

M-am trezit în aceeași poziție, cu ceafa înțepenită și cu picioarele anchilozate. M-am uitat la ceas: era aproape zece. Adormisem în zori; nu reușisem să rămân trează. M-am dat jos din pat și am stat pe marginea lui minute lungi. Măinile mi s-au crispat pe genunchi. Până seara, aveam nevoie de răspunsuri și de o soluție. Nu mai puteam să trăiesc acolo. M-am ridicat cu grijă, mă durea peste tot. Când am ajuns în baie, am încremenit în fața oglinzii. Imaginea pe care o vedeam era înspăimântătoare: machiajul îmi cursese, lacrimi negre îmi lăsaseră urme pe obraji, buza îmi era umflată, cu o tăietură adâncă, rochia ruptă pe alocuri, genunchii și brațele julite, vânătăi pe tot corpul. Și cel mai înspăimântător: urma de pe gâtul meu.

Am făcut un duș aproape rece ca să-mi pun sângele în mișcare. Eram mahmură, deși nu băusem. După aceea m-am apucat să ascund urmele lăsate de Marthe: mi-am pus pantaloni și un pulover, mi-am înfășurat o eșarfă mare la gât, am folosit un strat gros de machiaj pe buze. Speram că totul va trece aproape neobservat.

Am început să tremur când am descuiat ușa. Am scos un oftat de ușurare văzând că nu era nimeni în spatele ei. Am trecut prin fața camerei Marthei fără să fac zgomot. Pe scară, am auzit zgomotul aspiratoarelor. Peste câteva ore avea să fie ca și cum seara de dinainte n-ar fi existat niciodată. Dar armata de menajere n-avea să poată s-o șteargă din amintirea mea. Mi-am pus o ceașcă de cafea în bucătărie și m-am dus să privesc pe fereastră agitația pariziană. Nici urmă de motocicletă lui Gabriel.

— Iris, ești aici!

Am tresărit când am auzit vocea lui Jacques. M-am întors și am ghicit un soi de ușurare pe fața lui. Am încercat zadarnic să-i zâmbesc.

— Ai văzut-o pe Marthe în dimineața asta? l-am întrebat.

— E plecată.

— Știi la ce oră se întoarce?

— Habar n-am.

— Unde e?

— Nu pot să-ți spun, îmi pare rău.

M-am prăbușit pe primul scaun pe care l-am găsit. Simțeam că rămân fără aer.

— Ce pot să fac pentru tine, Iris?

Mi-am luat capul în mâini și mi-am stăpânit plânsul.

— Explică-mi ce se petrece aici, te rog.

— Nu este treaba mea s-o fac.

L-am privit drept în ochi.

— M-ai lăsa să ies?

— Nu ești prizonieră, în orice caz nu a mea.

În ciuda trupului care mă durea, am traversat apartamentul în fugă, am urcat treptele câte patru și m-am năpustit în camera mea. Mi-am luat geanța, o geacă din piele și m-am dus în atelier după telefon. Sângele îmi zvâcnea în vene. Am făcut drumul invers cu aceeași viteză. Jacques aștepta răbdător în fața ușii de la intrare. Mi-a dat o legătură de chei.

— Dacă Gabriel nu-ți deschide, intră cu asta.

Uluită, m-am uitat la cheile din mâna mea.

— Va accepta orice dacă vine de la tine, a continuat el. Are nevoie de asta. Și tu, de altfel.

— Marthe... n-o să ai necazuri?

— Mă ocup eu de ea, nu-ți face griji.

Odată ajunsă în stradă, am respirat adânc și am privit cerul. Mi-am acordat câteva secunde. Îmi regăseam libertatea. Eram în siguranță. Eram singură și hotăram încotro o voi apuca. Am fost recunoscătoare simțului meu de orientare. Nu fusesem niciodată acasă la el, doar trecusem prin fața clădirii într-o seară, cu taxiul; cu toate acestea, adresa lui îmi era întipărită adânc în minte.

Am mers. Am mers. Am mers pe străzile Parisului. Opera. Bulevardul Haussmann... Nimic nu m-ar fi putut opri. Eram ca într-un film în care trecătorii alcătuiau un gard viu în jurul meu. Mă atingeau, eu îi împingeam fără să-i simt, nu deosebeam niciun chip. Nu erau decât siluete pe trotuarul marilor magazine. Gabriel era în pericol, simțeam intens lucrul ăsta. Aveam să-l apăr, să-l vindec, aveam să-l forțez să mă asculte, să se deschidă.

Fiindcă aveam cheile, a fost simplu să intru în bloc. Dacă n-aș fi văzut etajul pe cutia de scrisori, aș fi bătut la fiecare palier. La etajul al patrulea, o singură ușă dublă, care nu ascundea deloc volumul asurzitor al muzicii. *Begin the End*, piesa trupei *Placebo*, invadea casa scării. Bașii făceau să vibreze ușa. Am sunat, știind prea bine că nu va auzi. M-am folosit de chei și am intrat la el pentru prima dată, acum însoțită de *Muse*; *Explorers* au preluat ștafeta. Matthew Bellamy cânta să fie eliberat: *Free me. Free me. Free me from this world. I don't belong here. It was a mistake imprisoning my soul. Can you free me from this world?*³ Apartamentul era scufundat în penumbră. Nu

³ *Eliberează-mă. Eliberează-mă de această lume. Nu e locul meu aici. A fost o greșeală să-mi încătușezi sufletul. Mă poți elibera de această lume? — în lb. engleză în original. (N. red.)*

avea hol la intrare. Televizorul era pornit, dar pe ecran nu se vedeau decât purici. Și am zărit picioarele goale sprijinite de marginea canapelei din piele neagră. Când m-am apropiat de el, m-am lovit de o cască de motociclist. Mi-am înăbușit un strigăt de durere și am înjurat printre dinți. Tot nicio reacție din partea lui. Am înțeles de ce: o sticlă goală de vodcă alunecase sub măsuța joasă. Gabriel sforăia, lungit pe burtă, în blugi și la bustul gol. Am avut timp să-i studiez pe îndelete tatuajul. Fiind vorba de el, puteam să m-aștept la ceva exagerat, auto-ironic. „Versiunea înger căzut“, îmi spusese. Și avusese dreptate. Aripile îngerului Gabriel erau negre, rănite, sfâșiate, înghițite de un hău a cărui adâncime nu o cunoștea nimeni. Mi-a părut rău pentru el. Ce secret ascundea? Ce rău îl măcina? Somnul lui era oricum, numai odihnitor nu. Trăsăturile feței îi erau crispate; suferea. M-am aplecat și l-am sărutat pe obraz. Încă adormit, s-a strâmbat, pe urmă mi-a zâmbit. Am oprit televizorul, am căutat din priviri consola și am oprit muzica. Nu s-a trezit, iar eu am aruncat o privire în jur. În pofida impresiei că traversam o zonă de război, am admirat bunul-gust și eleganța cu care fusese amenajat apartamentul. Cu siguranță, Marthe se ocupase de decorațiunile interioare; totul era sobru, minimalist, modern. Ca și al ei, era un apartament haussmannian, cu ornamente pe tavan și șemineu din marmură. Parchetul era aproape negru, iar albul pereților era atât de pur, că bătea în albăstriu. Nimic nu atârna pe ei. Nici fotografii, nici obiecte personale care ar fi putut să-mi spună mai multe despre el și despre trecutul lui. Bucătăria dădea spre camera de zi, iar acolo domnea un haos total. Am luat-o apoi pe un coridor și am trecut prin fața unui birou în care n-am

intrat. Am ajuns în pragul camerei lui, care mirosea a stătut, probabil că așternuturile nu fuseseră schimbate de o bună bucată de timp. Am refuzat să-mi imaginez pe cine putuseră să învelescă. M-am întors în camera de zi, mi-am dat jos geaca, am hotărât să-l las pe Gabriel să doarmă și m-am apucat de treabă.

După o oră terminasem deja curățenia. Am dat la o parte draperiile ca să las să intre lumina zilei și să-l trezească încetișor. M-am așezat, picior peste picior, pe un fotoliu în fața lui. Inima mi s-a umplut de iubire pentru el. A început să se foiască, a mormăit, și-a frecat fața de perna pe care dormea. Când a deschis ochii, pe mine m-a văzut mai întâi. A rămas mai multe secunde privind-mă, fără un cuvânt. După aceea s-a ridicat în capul oaselor, a oftat, și-a trecut o mână prin păr și a schițat un zâmbet ușor.

— Îmi închipui că lui Jacques îi datorez prezența ta aici.

Am confirmat dând din cap.

— Luni de zile am visat să te văd aici când mă trezesc și asta a trebuit să se întâmple tocmai azi, când sunt o epavă.

Am sărit de pe locul meu, gata să mă arunc în brațele lui. M-a oprit cu un gest al mâinii.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Ce întrebare?

S-a ridicat de pe canapea.

— De ce te-ai întors la Paris? Unde-i soțul tău?

— L-am părăsit pe Pierre.

— De ce?

Am oftat.

— Am aflat că mă înșală și...

— Ticălosul! Cum a putut să-ți facă asta?

A început să gesticuleze în toate părțile de furie. M-am dus spre el și i-am pus mâna pe braț. S-a oprit brusc și m-a privit în ochi.

— Sunt bine, Gabriel. Și dacă aș fi fost curajoasă, aș fi luat această hotărâre cu mult înainte să aflu, pentru că nu mai voiam să fiu cu el, nu-l mai iubeam. Cu tine...

— Nu spune asta, te rog.

M-am dat înapoi, rănită.

— Deci, chiar nu mă vrei?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. El a venit lângă mine și mi-a luat fața în mâini.

— Nu merită să plângi pentru mine... Dar... ce-ai acolo?

Degetul lui mare mi-a atins vânătăia și tăietura de pe buză, eu am gemut de durere. Ochii i-au căzut pe gâtul meu. Îmi scosesem eșarfa fără să-mi dau seama.

— Nu e nimic...

— Nu-mi spune că a fost ea...

Mi-am ferit privirea. Mi-a dat drumul, a strâns pumnii, iar din ochi îi scăpărau fulgere.

— Nenorocita! Cum a îndrăznit să ridice mâna la tine?

— Nu e nimic, ți-am spus.

— Ba da, e foarte grav! Îmi ascunzi niște lucruri...

A început să se agite ca un leu în cușcă.

— Uite de ce te-am împins să pleci, s-a enervat el. Uite de ce te iubesc în zadar ca un nebun... între noi nu va fi niciodată nimic, pentru că tu meriți cu mult mai mult decât această viață de rahat, pentru că...

— Taci, Gabriel! am țipat.

Am alergat spre el și l-am forțat să se uite la mine, dar și-a întors privirea și s-a uitat în jos.

— Iris, te rog... nu complica și mai mult lucrurile.

— Repetă ce-ai spus adineauri, am strigat furioasă și l-am lovit cu pumnii în piept.

— Te iubesc, a șoptit.

Loviturile mele au încetat. Mi-am strivit buzele de ale lui. M-a strâns la piept. Limbile noastre se încleștau. Sărutul îmi făcea rău, avea gust de sânge, de alcool, dar dărâma totul în calea lui. Voiam să știu ce mi-ar face buzele lui. Mă spe-riau, îmi făceau bine, mă puneau în pericol, mă readuceau la viață. M-a împins către peretele cel mai apropiat. Mâinile lui, cuceritoare și posesive, mi-au cuprins fesele, apoi mi s-au strecurat pe sub tricou. Ale mele s-au lipit de spatele lui, i-l frământam, mă abțineam să nu-l zgârii. Voiam să mă topesc în el. Mi-a cuprins coapsa și am simțit cât de mult mă dorea. Am gemut. Sărutul nostru s-a sfârșit brutal. Eram fără răsuflare. El mi-a dat drumul și și-a pironit privirea într-a mea, o privire plină de durere. I-am trecut mâna prin păr.

— Ce-i cu tine?

L-am mângâiat pe față, iar el a închis ochii. Apoi s-a desprins.

— Nu știi totul. Meriți un om bun. Până și dobitocul de bărbatu-tău te-ar fi făcut mai fericită decât mine.

— De ce crezi așa ceva?

S-a întors spre mine; atitudinea lui era impunătoare, mă domina.

— Pentru că, înainte să te iubesc, voiam să mă culc cu tine ca s-o înnebunesc pe Marthe, ca să-i șterpelesc jucăria, să fie a mea. Pentru că întotdeauna am jucat jocul ăsta cu Marthe. Însă voia să te păstreze numai pentru ea. Cu cât îmi interzicea mai mult să mă apropii de tine, cu atât te voiam mai mult, și nu pentru binele tău. Crede-mă.

Mi-am dus mâna la gură.

— Nu-i adevărat!

— Adevărul, Iris, este că tu ești prima femeie cu care vreau să fac dragoste, și nu sex. Chiar vrei să știi cine sunt?

M-a țintuit cu privirea. Nu mai puteam să vorbesc.

— Sunt tipul care s-a culcat cu Marthe timp de aproape cincisprezece ani, deși o iubesc ca pe-o mamă. I-am fost gigolo, cu aprobarea lui Jules și consimțământul meu. O să te intereseze și sfârșitul! Nu sunt nimic fără ea, tot ce ai văzut de la început, firmele, banii, apartamentul, totul, absolut tot ce am este al ei, iar dacă ea hotărăște, mâine mă trezesc în stradă, doar cu hainele de pe mine.

Lacrimile mi-au țâșnit din ochi. Gabriel avea maxilarul încordat. Era livid. Ceea ce nu l-a împiedicat să continue.

— Dacă aș fi schițat cel mai mic gest, seara în care te-a pus să probezi o rochie în fața mea s-ar fi terminat cu o partidă în trei, fie că voiai sau nu. Te-am fi pervertit.

Mi-am stăpânit cu greu greața care creștea în mine.

— Atunci mi-am dat seama că mă schimbam, pentru că am vrut să te apăr de influența ei. Voiam să evit cu orice preț ca Marthe să-ți facă ce mi-a făcut mie. Dar era atât de greu să lupt împotriva sentimentelor mele. Abia dacă am reușit să mă distanțez un pic, dar n-a ajutat la nimic. Nu mă gândeam decât la tine, nu te voiam decât pe tine. Și-apoi, a venit soțul tău... Am înțeles că nu ți-aș putea oferi nimic bun, că trebuia să încetez să mai visez. Plecarea ta precipitată mi-a ușurat sarcina, chiar dacă am trăit un infern după aceea. Când te-am văzut ieri, când am aflat că locuiești la ea... eu... felul în care te ținea... și tu... tu, care îi semănai atât și erai atât de... supusă, am crezut că înnebunesc.

Tremuram din cap până-n picioare. Aveam impresia că aud altă poveste decât a mea, decât a noastră, și am

simțit că ameteșc. Gabriel s-a apropiat cu pași mari de mine, m-a condus până la canapea și m-a ajutat să mă așez. S-a lăsat pe vine în fața mea și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Trebuie să pleci. Ai actele la tine?

Am dat din cap, neștiind prea bine unde voia s-ajungă.

— Nu te mai gândești la lucrurile tale. Să nu te întorci acolo, altfel nu te va mai lăsa să pleci. Când mă gândesc la ce ți-a făcut...

S-a oprit, și-a trecut blând degetul peste buza mea rănită și mi-a pus delicat mâna pe gât.

— Pe mine nu putea să mă lovească, dar tu, tu ești prea fragilă. Te vrea atât de mult, încât a devenit violentă. A înnebunit și deja are prea multă putere asupra ta. Refuz să te las să fii jucăria ei, să te închidă în casa ei. Voi găsi un mod s-o calmez. Nu contează consecințele... Spune-mi unde vrei să te duci și îți iau bilet de tren, de avion, de ce vrei tu...

A oftat și a dat să se ridice. M-am agățat de mâinile lui.

— Nu vreau să plec.

— La dracu', Iris! N-ai înțeles nimic...

A încercat să se desprindă, dar l-am ținut strâns.

— Ascultă-mă, te rog.

A oftat, a lăsat ochii în jos și apoi m-a privit cu atenție. Mai înainte de orice, trebuia să-i pun o întrebare. Dar cuvintele îmi ieșeau cu greu de pe buze.

— Mi-e greu să întreb, dar... te mai culci cu ea?

— Nu, îți jur! S-a sfârșit treptat, de acum trei ani, după moartea lui Jules. Ajungea la orgasm pur și simplu privindu-mă cum îi puneam în aplicare metodele. Și apoi... ai venit tu, ai trezit bestia. Și ceea ce trebuia să nu se întâmple niciodată s-a întâmplat, te-am iubit amândoi din prima clipă.

L-am privit în ochi. Nu știam totul, asta era sigur. Și n-aveam să aflu niciodată toate detaliile. În mod vag, simțisem întotdeauna o stinghereală între ei, o tensiune de nedefinit. Fără ca totuși să-mi închipui că eu eram miza sau că era vorba de sex. Eram pregătită să accept că lucrurile merseseră atât de departe? Răspunsul era simplu. Viața mea devenise un adevărat haos, dar cât timp Gabriel era acolo, aveam să înfrunt orice, ajutându-l să răzbată.

— Marthe ți-a dirijat viața de când o cunoști, nu o mai lăsa să hotărăscă pentru tine, n-o lăsa să ne despartă.

— Cum poți să mă mai vrei?

— Te iubesc și pentru asta nu există nicio explicație.

— Sunt un ticălos.

— Nu vreau să te mai aud vreodată spunând asta! Când mă uit la tine, văd un bărbat care m-a sedus și pe care l-am lăsat s-o facă, un bărbat care m-a respectat și mai ales m-a protejat până la sacrificiu.

Un licăr de speranță i-a apărut în ochi.

— Și dacă să fii cu mine înseamnă s-o luăm de la zero în altă parte?

— Sunt gata. Refuz să te pierd.

Mi-a cuprins mâinile într-ale sale, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Ne-am apropiat unul de celălalt. Nu mai voiam să văd acea mască de tristețe, de teamă pe fața lui. Mi-am lăsat buzele peste ale lui. Mi-a primit sărutul și mi l-a întors cu grabă. Apoi s-a ridicat și m-a împins pe canapea. Frenezia dorinței ne-a cuprins imediat; mâinile mele i-au acoperit spatele, mă strivea cu greutatea lui, îmi plăcea să-l simt greu peste mine. Și-a desprins gura de a mea.

— Nu așa, a spus.

S-a ridicat, m-a luat cu el și m-a dus spre camera lui. La picioarele patului, m-a dezbrăcat cu o încetineală nesfârșită. Cu o singură mișcare, mi-a interzis să-l ajut. Când am fost complet goală în fața lui, teama de a-l dezamăgi, de a nu fi la înălțime m-a paralizat. Goală la lumina zilei, după ce, în ultimele luni, în ultimii ani, trupul meu nu fusese expus decât unei priviri blazate, înșelătoare. Umerii mi-au căzut, am lăsat capul în jos și am dat să-mi acopăr sânii cu brațele. Gabriel m-a strâns la piept.

— Te iubesc, Iris, mi-a spus la ureche. Vreau să te văd. Uită-te la mine.

L-am ascultat. Și în ochii lui am văzut doar iubire și dorință. Jena și pudorea mi-au dispărut. Ne-am sărutat până când am rămas fără suflare. Totul a fost numai săruturi, mângâieri, suspine. Era atât de simplu să mă abandonez în voia lui, gesturile noastre, trupurile noastre erau în perfectă armonie. Când m-a pătruns, mi-a ținut mâinile de-o parte și de alta a feței. Mișcările lui erau lente, profunde. Ne-am privit în ochi până când am ajuns amândoi la orgasm. Gabriel și-a cuibărit capul pe gâtul meu. Am rămas clipe lungi fără să ne mișcăm. Respirația ni s-a liniștit în cele din urmă. M-a sărutat pe umăr, s-a desprins de mine și s-a întors pe-o parte. L-am privit cum îmi dădea șuvițele de păr de pe frunte. Nu suportam să-l simt departe de mine, chiar și atât de puțin; m-am ghemuit aproape de el și m-a strâns cu putere.

— Mulțumesc că nu ai cedat avansurilor mele din ultimele luni, a șoptit.

M-am ridicat și mi-am rezemat bărbia de pieptul lui.

— Mie îmi pare rău, i-am răspuns. Ne-ar fi scutit de multă suferință și de o despărțire inutilă.

— Te înșeli, pentru că nu te-aș fi iubit cum trebuie.

— Sunt sigură că ai fi fost perfect și ai fi înțeles totul.

Și-a dat ochii peste cap.

— Știi ceva? i-am zis.

M-a privit și mi-a zâmbit.

— Nu, spune-mi tu.

— Tot ce contează e clipa de-acum.

Fața i s-a luminat; seducătorul se întorsese. M-a răsucit și m-a imobilizat sub el. Am izbucnit în râs. M-a gădilat sărutându-mă pe gât, pe sâni, pe burtă... care a început să chiorăie. Gabriel a râs și i-a vorbit:

— Nu ești mulțumită? Am să te-aranjiez imediat.

S-a dat jos din pat și s-a îndreptat spre camera de zi.

— Nu se poate!

Bombănea pentru că făcusem curat. Eu râdeam.

— Trebuia să fac ceva în timp ce tu dormeai, i-am răspuns. Dar să mă scuzi că ți-am scotocit prin dulapuri, voiam ca așternuturile să fie curate.

A izbucnit în râs. Eram epuizată, copleșită, cu o ușoară doză de adrenalină încă în corp. Eram atât de tulburată de ceea ce tocmai se întâmplase. Să fac dragoste cu Gabriel fusese eliberator, revelator. Cu Pierre sexul era inexistent, și când a făcut din nou parte din viețile noastre, devenise mecanic și fals. Sexul cu Gabriel era simplu, intens, sincer. Pentru prima oară în viața mea, aveam impresia că sunt eu însămi când făceam dragoste. Marthe mi se părea foarte departe. M-am lăsat să alunec în amorțire. Încercam din răspuțeri să-mi țin ochii deschiși.

O mână, mâna lui mă mângâia pe spate. Stăteam pe burtă; am clipit din ochi și am întors capul ca să-l văd. S-a aplecat și m-a sărutat cu delicatețe.

— N-am decât șampanie, mi-a spus.

— Mă hrănești cu lichide?

— Să profităm înainte să se închidă robinetele.

A luat o cupă de pe noptieră și mi-a dat-o. M-am ridicat și mi-am tras cearșaful peste sâni. Am ciocnit privind-ne în ochi. După câteva înghițituri, mi-a luat cupa și m-a silit să mă întind. A început să mă examineze: a început cu gâtul, a trasat cu degetul o linie pe brațele zgâriate, a inspectat rănila de pe genunchi și a urcat din nou de-a lungul trupului ca să-mi sărute în cele din urmă zgârieturile de pe umăr.

— Aș putea s-o omor pentru ce ți-a făcut, a șoptit.

— Nu spune asta...

— Cât ai dormit, ți-a sunat întruna telefonul.

— Sigur era ea.

— Exact. Probabil acum are o criză de nervi și își pregătește răzbunarea.

— Chiar are puterea să-ți taie mijloacele de trai?

— Da, are procură pentru toate conturile mele. Asta datează de pe vremea când mi le-a deschis Jules. Firmele sunt pe numele ei, eu sunt doar directorul. Totul a fost făcut, astfel încât să n-o las niciodată singură. Când a murit, Jules mi-a mărturisit că era fericit pentru cadoul pe care i-l făcuse Marthei, pentru că și el îl avusese pe-al lui. Cadoul eram eu.

— N-ai vrut niciodată să pleci?

— Nu... orice ar fi putut să-mi facă, o iubesc pe Marthe, n-o am decât pe ea. Înainte de tine, înaintea întâlnirii noastre, eram ferm convins că nu va exista decât ea în viața mea, că nimic nu putea să fie altfel. Când am văzut cum se purta cu tine, mi-am dat seama până în ce punct mă manipulasă. Îmi băgase în cap că nicio altă femeie n-ar putea să mă iubească cu adevărat, că ea va fi singura

în stare să mă suporte. Și cum în ultima vreme nu mai făceam sex cu ea, credeam că aveam o relație oarecum ciudată, dar mai sănătoasă decât înainte. Dar vreau să știi că... nu m-a forțat la început...

— Vrei să spui...

— Da.

— De ce ai acceptat?

— Pune-te în situația mea, eram tânăr, prost, arogant și o femeie de o frumusețe incredibilă, cu o experiență sexuală care ar face să roșească o actriță porno, se strecura în patul meu fără să fie nevoie să fac ceva...

— Dacă ai putea să nu-mi descrii prea multe imagini cu voi doi, ți-aș fi recunoscătoare.

— Iartă-mă, mi-a răspuns întristat.

L-am sărutat, iar el mi-a zâmbit.

— Ce-o să facem acum? l-am întrebat.

— Am s-o sun.

— Vrei s-o fac eu? La urma urmei, eu sunt cea care a fugit din casa ei, fără să uităm că tot eu sunt cea pe care a agresat-o.

— Numai că acum problema este între mine și ea. E greu de acceptat, dar în mintea ei, tu ești un obiect pe care ne certăm. Și este important pentru mine s-o fac, trebuie să mă desprind de ea și de puterea ei.

— Ești pregătit pentru asta?

— Cât se poate de pregătit...

M-a sărutat și s-a dus să-și ia telefonul. După aceea s-a așezat la picioarele patului. Eu am rămas mai retrasă. S-a uitat la telefon și, cu un oftat, și-a trecut mâna prin păr. A format numărul și și-a lipit aparatul de ureche, iar cu mâna liberă a căutat-o pe-a mea. În patru labe, am traversat patul și i-am luat-o. Mi-a strâns-o. M-am lipit

de spatele lui, i-am mângâiat tatuajul; mușchii îi erau încordați.

— Marthe, eu sunt... Iris e aici...

— Sunteți ridicoli! am auzit-o la telefon.

Gabriel a oftat.

— N-am să joc rolul bunicii când o să vă vină ideea să aveți plozi.

Tonul îi era înverșunat.

— Nu asta îți cerem. Vrem doar să ne lași să trăim liniștiți.

— N-ai dreptul să mi-o iei, s-a răstit ea. Dă-mi-o înapoi!

— Iris nu este a ta.

Vocea lui Gabriel devenea aspră. Mușchii i s-au contractat sub mâinile mele.

— Să n-o mai atingi niciodată, m-ai înțeles?

— N-ai dreptul să mă ameninți, știi, nu-i așa, dragul meu? i-a spus ea cu vocea ei învăluitoare, seducătoare.

Gabriel se sufoca, broboane de transpirație îi apăruseră la tâmple.

— Și nici eu nu mai sunt al tău, a continuat el pe un ton hotărât.

— Ba sigur că da! De când te-am văzut, de când ai intrat în casa mea, ești al meu.

— S-a sfârșit, Marthe.

— Știi ce înseamnă asta! Ai să pierzi totul. Fără mine, nu ești nimic. Va trebui să uiți de munca ta, de putere, de bani.

Gabriel m-a căutat din ochi peste umăr, privirea îi era neliniștită și tristă. Mi-a pus o întrebare mută, i-am zâmbit blând. Mi-a strâns mâna și mai tare și a tras aer în piept.

— Marthe, nu vreau să se termine așa, i-a spus pe un ton calm. Dar dacă ne obligi, Iris și cu mine vom pleca. Nu ne vei mai controla existența, s-a terminat.

— Ai să-ți ruinezi viața și ai s-o ruinezi și pe-a ei.

Și deodată furia ei a explodat.

— N-aveți dreptul! a urlat. Pe mine trebuie să mă iubiți.

— Vezi ce rău îți faci? Nu te simți bine. Cred că ai nevoie de îngrijiri medicale.

Marthe țipa atât de tare, încât cuvintele i-au devenit de neînțeles. Gabriel a oftat.

— Am să închid. Poți să te mai gândești. Nu depinde decât de tine să ne păstrezi alături.

— Dragul meu, este peste puterile mele! a hohotit ea. Nu mă lăsa, am nevoie de tine. I-ai promis lui Jules, tatălui tău, nu uita.

Plângea și striga în același timp. Gabriel a respirat adânc.

— La revedere, Marthe, i-a spus dintr-o suflare.

— Vă iubesc! a urlat ea printre hohote.

Gabriel a închis și a pus foarte calm telefonul lângă el. L-am îmbrățișat. Apoi a vrut să se ridice și i-am dat drumul. M-a luat de mână și m-a dus în baie. Și-a dat jos boxerii și am intrat amândoi sub duș. A potrivit temperatura apei. I-am cuprins fața în mâini, ca să-l fac să mă privească, să-mi vorbească. A închis strâns ochii. După aceea s-a aruncat pe mine și m-a sărutat ca și cum viața lui ar fi depins de asta. A început să-mi frământa trupul, iar dorința s-a trezit instantaneu. L-am lăsat să facă ce vrea. În felul său. Cum simțea nevoia. M-a ridicat și m-a lipit de dalele reci. M-a prins cu putere și s-a împins în mine până când am atins amândoi paroxismul plăcerii, gemând adânc. Și brusc, a izbucnit în hohote de plâns.

Încet, ne-am prăbușit la pământ, l-am luat în brațe, el s-a chircit și și-a pus capul pe burta mea. L-am legănat minute lungi sub apă și l-am lăsat să exprime prin lacrimi tot ce nu putea spune prin cuvinte.

— Iartă-mă, a spus oftând după câteva clipe.

— Ssst...

L-am făcut semn cu blândețe să se ridice în picioare. L-am spălat, l-am clătit și el m-a lăsat s-o fac. După aceea, am oprit apa. Am ieșit de sub duș, m-am înfășurat în primul prosop care mi-a căzut în mână, am luat încă unul și m-am întors la el să-l șterg. Dârdâia de frig.

— Du-te să te-mbraci, i-am spus blând.

Ochii i s-au luminat și în sfârșit s-a uitat la mine. I-am pus un deget pe buze.

— Du-te.

S-a dus în cameră; l-am urmat, fără să-mi pot lua privirea de la el. S-a oprit în fața dressingului. Tatuajul lui își găsea în cele din urmă sensul. Gabriel fusese mereu împărțit între dragostea filială și incestuoasă pentru Marthe și dorința de libertate. Tocmai se eliberase de influența ei, dar își pierduse mama. O mamă denaturată. A început să-și destindă mușchii, apoi și-a întins brațele. Pe urmă s-a îmbrăcat fără grabă, tot fără un cuvânt. După ce și-a încheiat cămașa, s-a întors spre mine.

— Dau câteva telefoane la serviciu și mergem să mâncăm ceva, ce zici?

I-am zâmbit.

— Da, vreau, mi-e foame.

Și-a luat telefonul de pe pat și s-a apropiat de mine. M-a strâns lângă el și m-a sărutat pe păr.

— Mulțumesc, a șoptit.

S-a îndepărtat, dar l-am tras de mână.

— Pot să-ți fur o cămașă?

Zâmbetul lui m-a ușurat. A trecut în camera de zi. Îl auzeam vorbind. M-am dus să-mi iau hainele și am ales o cămașă de-a lui. Odată îmbrăcată, m-am întors în baie ca să-mi aranjez părul. M-am sprijinit de chiuvetă. În ciuda durerii, a încercărilor care n-aveau să întârzie să apară, eram vie, eram cu bărbatul pe care-l iubeam. Într-un răstimp de câteva ore, trecuserăm de la stadiul de tineri iubiți la o intimitate pe care n-o cunoscusem niciodată cu Pierre.

L-am găsit pe Gabriel așezat pe canapea, cu telefonul la ureche și cu laptopul deschis pe măsuța joasă. L-am mângâiat pe spate când am trecut pe lângă el, m-a prins de mână când m-am îndepărtat, mi-a sărutat-o și și-a continuat discuția.

— Pregătește dosarele și contractele, o să trec după-amiază să le semnez... Nu mă întreba nimic.

Și a pus capăt discuției.

Am intrat în prima pizzerie care ne-a ieșit în cale. Pe cât de repede am dat comanda, pe atât de repede ne-a fost servită. Gabriel își recăpăta încetul cu încetul o anume bucurie de a trăi; cel puțin așa dădea impresia. Va trebui să fiu cu ochii-n patru. Eram la fel de flămânzi amândoi și lucrul acesta ne amuza.

— Nu mă gândeam că într-o zi va trebui să-mi pregătesc plecarea, mi-a spus într-un târziu, când farfuria lui era goală.

— Nu poți să lași totul, e viața ta, munca ta. Ești sigur că se va termina așa?

— Ea ne vrea pe amândoi, dar nu împreună. Așa că nu văd cum ar putea să suporte să ne vadă zilnic și să știe că

ne vedem seara, fără să mai profite de tine. Ești conștientă că ușile atelierului ți s-au închis definitiv, nu? Nu sunt de acord s-o mai vezi, este prea periculos. Unde-ai să coși?

— Nu știu. Am să câștig niște bani în urma divorțului, voi putea să închiriez ceva, dar nu imediat... La naiba!

— Ce este?

— Avocatul Marthei s-a ocupat de tot.

— Nu-ți face griji, îl cunosc, îl sun mâine și îi spun să discute direct cu tine. A reușit să-și bage nasul și aici? Nu-mi vine să cred!

— I-am lăsat mână liberă. Eram incapabilă să gândesc de una singură când am venit la ea.

— Asta-i toată forța ei, țese o pânză în jurul tău și este imposibil să mai scapi. De aceea o să plecăm, o să ne facem viața noastră, fără ea.

A oftat, iar eu am căscat.

— Și eu sunt epuizat, mi-a spus.

Când am ajuns la el, ne-am închis direct în cameră. Fără să pierdem o clipă, ne-am dezbrăcat și ne-am trântit în pat. Goi unul lângă altul, savuram faptul că eram în sfârșit împreună. M-am luptat cu somnul, forțându-mă să țin ochii închiși.

— Dormi, Iris.

— Nu vreau.

— De ce?

— Pentru că mi-e bine aici, cu tine. E mai bine decât tot ce mi-am putut imagina.

— Spune-ți în gând că trezirea va fi și mai frumoasă.

M-a silit să-mi pun capul pe umărul lui. I-am cedat cu cea mai mare plăcere. Eram ca în puf, la căldură, la adăpostul brațelor lui.

Ceva a vibrat, tulburându-ne somnul. Gabriel și cu mine dormeam îmbrățișați. A mormăit în gâtul meu, am întredeschis un ochi, abia se crăpa de ziuă. Alte vibrații.

— Drace! a bombănit Gabriel. Trebuie să fie vreun client de la celălalt capăt al lumii, care nu ține cont de fusul orar.

I-am strâns din nou brațul în jurul taliei. M-a sărutat pe umăr.

— Rămânem în pat toată ziua, a șoptit.

Am chicotit. Am fost liniștiți câteva clipe, dar telefonul lui Gabriel a început iarăși să vibreze. A oftat și s-a desprins de mine. M-am întors. Și-a luat mobilul, s-a uitat îndelung la el și s-a ridicat în capul oaselor ca să răspundă.

— Da..., a zis și a pălit, iar mâna lui liberă s-a agățat de cearșaf. Vin imediat, Jacques.

S-a dat jos din pat și și-a pus la repezeală blugii. Brusc, și-a amintit de prezența mea.

— Vino cu mine, te rog. E vorba de Marthe, a...

Vocea i s-a frânt. N-am încercat să aflu mai multe explicații, nu aveam nevoie. N-am mai stat pe gânduri

și m-am ridicat. În mai puțin de cinci minute, eram îmbrăcați. Gabriel a luat două căști. A trântit ușa apartamentului și a apăsat fără întrerupere pe butonul liftului, până când a ajuns la etajul nostru. Înăuntru, m-a strâns în brațe fără un cuvânt, cu un aer buimac. A alergat înspre motocicletă, l-am urmat. S-a urcat pe ea, m-am așezat în spatele lui, l-am strâns de mijloc. A demarat în trombă. Mergea cu o viteză amețitoare și am închis strâns ochii. Motocicleta făcea slalom printre mașini, motorul urla. A frânat brusc, am privit din nou în jur, tocmai ajunseserăm pe strada cu clădirea unde locuia Marthe; era pustie. Gabriel a parcat motocicleta pe locul său obișnuit. În lift, m-a ținut strâns în brațe până la etajul al cincilea. Corpul lui nu era decât un ghem de nervi. Apoi degetele noastre s-au înlănțuit. Ușa apartamentului Marthei s-a deschis și a apărut Jacques, alb ca varul.

— Este în camera de zi...

Gabriel m-a tras pe culoar, Jacques l-a strigat și ne-am întors amândoi în același timp.

— Îmi pare rău.

Gabriel a avut o ezitare. Totuși, am continuat să mergem pe culoarul cufundat într-o tăcere de moarte. În pragul încăperii, am cuprins scena cu privirea. Perdelele, ușor strânse, lăsau să treacă razele soarelui matinal, iar particulele de praf pluteau în lumină. Marthe stătea pe canapea, la locul ei obișnuit. Purta prima rochie pe care i-o făcusem, am recunoscut-o dintr-o privire. Pe măsuta de cafea, porttîgaretul se odihnea pe scrumieră, paharul de gin nu aștepta decât să fie umplut și o cutie de medicamente trona în mijloc. Goală.

— S-a sfârșit, a șoptit Gabriel.

Mi-a dat drumul la mână și a mers până în fața Marthei. S-a lăsat pe vine și a privit-o minute lungi. După aceea i-a mângâiat părul și și-a ascuns fața în poala ei. Și-a înăbușit un hohot. Trupul meu s-a frânt, nu aveam putere să vindec această rană. Mi s-a contractat fiecare mușchi. Mi-am dus pumnul la gură. Mi-am înghițit lacrimile. Să fac orice ca să nu las să izbucnească propria mea durere.

Tăcerea a fost întreruptă de urletul sirenelor care se apropiau. M-am smuls din contemplarea dureroasă și m-am dus după Jacques. Mi-a confirmat că el chemase ambulanța. Câteva minute mai târziu, s-a auzit soneria. Gabriel a rămas în aceeași poziție. L-am oprit pe paramedicul care se pregătea să intre.

— Trebuie să trec, doamnă.

— Lăsați-mă câteva clipe cu el, vă rog. Nu-l bruscați.

— E fiul ei?

— Îi este ca un fiu.

Am intrat și m-am îndreptat spre ei. M-am ghemuit în spatele lui Gabriel, l-am luat de umeri. Marthe era magnifică, perfect machiată și coafată. Părea liniștită. Simțeam cu dosul palmelor tresăririle trupului zguduit de lacrimi al bărbatului pe care-l iubeam. Vocea mea nu era decât o șoptă.

— Trebuie să-i lăsăm pe paramedici să intervină.

S-a ridicat, a sărutat părul Marthei și s-a dat la o parte.

— O să mai rămân cu ea, mi-a spus fără s-o scape din ochi. Spune-le să vină.

Am făcut semn că drumul e liber și m-am îndepărtat. Poliția era și ea prezentă și îi punea întrebări lui Jacques. După aceea a fost rândul meu. Am răspuns mecanic la

întrebările care-mi erau adresate. Am avut impresia că a durat ore întregi. Când au terminat cu mine, s-au îndreptat spre încăperea principală. I-am urmat, neliniștită pentru Gabriel. Am avut un șoc când am ajuns: Marthe era deja pe o targă, învelită într-un sac negru și paramedicii trăgeau fermoarul. Polițiștii s-au îndreptat direct spre Gabriel. N-am înțeles ce-i spuneau. L-au lăsat să se apropie de mine. M-a luat de mână și m-a dus pe holul de la intrare.

— Jacques! a strigat el.

Acesta și-a făcut imediat apariția.

— Cheamă un taxi pentru Iris, te rog.

— Ce? Nu, vreau să rămân cu tine.

S-a încruntat.

— Prefer să pleci, întoarce-te la mine acasă, odihnește-te. Am treabă câteva ore...

— Domnule, l-a strigat un polițist.

— Vin, i-a răspuns el, înainte să i se adreseze din nou lui Jacques. Pot să contez pe tine?

— Bineînțeles.

Gabriel m-a privit cu intensitate, mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față, m-a sărutat și s-a răsucit pe călcâie. Zece minute mai târziu, Jacques m-a anunțat că mă așteaptă o mașină jos. Ca să mă facă să plec, m-a asigurat că mă va ține la curent. În stradă, m-am oprit pe loc, când am văzut ambulanța și mașinile de poliție, cu girofarurile aprinse. Câțiva gură-cască dădeau târcoale. Nu era decât ora opt dimineața și aveam impresia că trăisem deja mai multe zile.

Orele care au urmat le-am petrecut când trântită pe canapea, când agitându-mă de colo-colo, când privind

cu disperare pe fereastră. N-am îndrăznit să-l sun pe Gabriel de teamă să nu-l deranjez. Și de aiurită ce fuseseam, nu-mi trecuse prin cap să notez numărul lui Jacques.

Pe la cinci s-a auzit soneria și m-am grăbit la ușă să deschid. Era Jacques, încărcat ca un catâr. L-am lăsat să treacă și l-am ajutat să care bagajele.

— Îmi pare rău că nu ți-am dat un semn de viață mai repede.

— El ce face?

— Nu știu, e la poliție.

— De ce?

— Nu te panica, asta-i procedura obișnuită.

Am scos un oftat de ușurare și m-am uitat la ce adusesese. L-am întrebat din priviri. Mi-a zâmbit trist.

— Gabriel mi-a cerut să-ți strâng lucrurile și să fac și cumpărături, se teme că nu mănânci. Mai întâi să-ți fac o cafea.

— Un ceai mai degrabă, având în vedere starea nervilor mei.

Ne-am privit. Am izbucnit în râs amândoi.

— Serios, Jacques, nu te obosi pentru mine, cred că ai multe de făcut.

— Deloc, Gabriel mi-a cerut să mă duc acasă după ce mă voi ocupa de tine.

— E imposibil. Nu trebuie să rămână...

Aveam deja mâna pe clanța ușii de la intrare. Jacques m-a ținut de umăr.

— Este alegerea lui, vrea să gestioneze singur situația. E important pentru el.

M-am supus și mi-am luat mâna de pe clanță.

Câteva minute mai târziu, stăteam în bucătărie. Eu cu un ceai și Jacques cu un pahar de gin, în amintirea Marthei.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Știam că, mai devreme sau mai târziu, se va sfârși așa. Și Jules știa. Marthe era o femeie strălucitoare, fascinantă, dar bolnavă. Gabriel n-a știut niciodată, pentru că Jules îmi interzisesese să-i spun, dar în fiecare săptămână ea mergea să consulte un psihiatru și un psihanalist. Lua medicamente puternice pentru tulburările ei. Știa foarte bine să și le ascundă.

Aveam să mai aflu multe...?

— Dumnezeuule...

— Realitatea era din ce în ce mai puțin importantă pentru ea. Înghițea câte un sedativ pentru fiecare da sau nu... Divaga din ce în ce mai mult, își refăcea trecutul, îl modifica. În ultima vreme avea chiar halucinații: am surprins-o vorbind cu Jules despre tine, despre Gabriel. Aceste crize de demență erau din ce în ce mai frecvente și mai ales incontrolabile, trebuia să lași furtuna să treacă...

M-am gândit la schimbările ei de dispoziție, la controlul ei maniacal, care puteau să treacă drept capricii de divă, la migrenele ei care nu asta erau în realitate, la reacția exagerată când m-am întors la Pierre și la izbucnirea violentă din urmă cu două seri...

— N-ar fi trebuit să te las singură cu ea în noaptea aceea, îmi pare rău, Iris, pentru ce ți-a făcut.

Se uita la urmele de pe gâtul meu, care deveneau violacee.

— Nu e vina ta, Jacques. Pentru mine, nu era ea. În orice caz, nu aceasta este amintirea pe care vreau să i-o păstrez. Ați vorbit despre asta cu Gabriel? Îi va face bine.

— Da. A trecut vremea secretelor... Și nici unul, nici celălalt nu trebuie să vă învinovațiți pentru ce s-a întâmplat.

— Ușor de zis, greu de făcut.

— Eram acolo ieri. Am auzit tot ce a spus la telefon.

— Aha...

— Mă gândeam că trebuie să-i dau o doză suplimentară, dar după ce a plâns mult, s-a calmat singură. Când m-a trimis acasă, mi-a spus că-i lipsește Jules. Cu toată sinceritatea, cred că a luat hotărârea în deplinătatea facultăților mintale, dar și pentru că vă iubea pe amândoi.

— Cum a reacționat Gabriel?

— Vestea l-a liniștit, dar tot va trebui să lupte cu propriii demoni.

A oftat și a luat o înghițitură pe care a savurat-o îndelung.

— Dar tu, Iris? Cum te simți?

— Eu, habar n-am. Nu pot să cred că e moartă; și nu mă gândesc decât la el.

— Recunoaște că o iubeai și tu. Știi asta.

— Vom vedea mai târziu, i-am răspuns dintr-o suflare.

Jacques și-a terminat paharul și s-a ridicat.

— Nu sta singură, vino la mine să petreci seara cu soția și copiii mei.

— Mulțumesc, Jacques, ești foarte amabil, dar prefer să rămân aici. N-aș vrea ca Gabriel să găsească apartamentul gol când se întoarce.

— Cum vrei, dar dacă te răzgândești, nu ezita.

Mi-a notat numărul lui de telefon și a pornit înspre ieșire. L-am însoțit. M-a sărutat pe obraz, am rămas neмиșcată. Și a plecat, lăsându-mă singură să mă gândesc la ultimele lui dezvăluiri.

Am scos din valize haine curate și obiectele de toaletă. Inima mi s-a strâns când am intrat în baie. Am făcut un duș fierbinte, pe îndelete, care a fost mai puțin relaxant decât speram. După ce m-am îmbrăcat, m-am îndreptat târându-mi picioarele spre bucătărie. Trebuia să mănânc. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc când am văzut ce era în frigider: doar mâncăruri gătite, aduse de la cei mai buni furnizori. Luxul nu dispăre în perioadele de doliu, m-am gândit cu ironie. Am luat ceva la întâmplare, am ciugulit abia jumătate și m-am întors să aștept pe canapea, cu telefonul în mână.

— Iris, de ce nu te-ai dus în pat? mi-a zis Gabriel din pragul ușii.

Am deschis ochii și am clipit. Adormisem pe canapea. A venit lângă mine. Fața îi era palidă; m-am ridicat în capul oaselor, l-am mângâiat pe obraz, iar el și-a sprinjinit capul de mâna mea.

— Cum te simți? l-am întrebat.

S-a ridicat din nou în picioare.

— Du-te să te culci.

S-a îndreptat spre bucătărie și a stat rezemat de blat o bucată de vreme. Apoi a luat un pahar, și-a turnat o picătură de suc de portocale, pe care a înecat-o în rom. M-am dus lângă el, m-am oprit în spatele lui și l-am cuprins cu brațele.

— E mai bun decât un somnifer, mi-a spus.

L-am sărutat pe spate. A golit tot paharul din trei înghițituri.

— A venit Jacques? m-a întrebat.

— Da.

— Era nebună... complet țicnită... Cum am putut să fiu atât de orb?

— Voia să te protejeze, sunt sigură. Ce schimbă asta? O iubeai așa cum era...

A oftat.

— Poate... doar că toată viața îmi voi spune că am ucis-o. Sunt responsabil pentru gestul ei, din cauza lucrurilor pe care i le-am spus ieri la telefon...

S-a întrerupt și a lovit cu pumnul în blatul de bucătărie.

— Gabriel, sunt la fel de vinovată ca și tine.

S-a întors brusc și mi-a luat fața în mâini.

— Să nu mai spui asta niciodată. Te-a lovit, a vrut să te omoare. Tu nu trebuie să suporti...

— Am fugit de la ea ca să vin la tine, fără un cuvânt, fără o explicație, fără să-mi fac griji pentru starea ei, deși evident nu mai era ea însăși... Așa că da, sunt vinovată.

M-a strâns la piept clipe lungi.

— Voiam doar să fim împreună, mi-a spus cu glasul gătit de plâns.

— Știu... Vom purta amândoi această povară. Va trebui să trăim cu ea.

— Lasă-mă să mă ocup de înmormântare și o ștergem... Du-te în pat, fac un duș și vin și eu.

Mi-a dat drumul și și-a umplut din nou paharul cu gin, bându-l dintr-o înghițitură.

Un sfert de oră mai târziu, a venit în pat. Am încercat să-i alin durerea. L-am sărutat și l-am mângâiat. A răspuns la toate gesturile mele. Am făcut dragoste cu el blând și cu toată tandrețea de care eram în stare. După aceea s-a ghemuit în

brațele mele și a adormit buștean. Am stat mai mult de o oră cu mâna în părul lui înainte să adorm la rândul meu.

Când m-am trezit, eram singură în pat. M-am îmbrăcat cu cămașa lui, care era aruncată pe jos, și m-am dus să-l caut. Bea o cafea, cu privirea pierdută pe fereastră. M-am strecurat în brațele lui.

— Vreau să-ți cer ceva, mi-a spus încetișor.

— Te-ascult.

— Fă-i o ultimă rochie.

Am închis ochii strâns, căci pentru prima oară în douăzeci și patru de ore simțeam că mă năpădesc lacrimile și nu voiam să mă las pradă durerii în fața lui.

— Numai tu poți s-o îmbraci, n-a fost niciodată atât de frumoasă ca atunci când se îmbrăca în creațiile tale.

— Am s-o fac cât mai repede.

— Mulțumesc... Trebuie să plec.

— Unde te duci?

S-a desprins din îmbrățișarea mea și și-a luat geaca de piele.

— La morgă.

Mi-a înghețat sângele în vene.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, du-te la atelier.

— O să fie cineva să-mi deschidă?

A căutat în buzunare și a scos legătura mea de chei.

— Ți-am recuperat-o, mi-a spus el și mi-a întins-o. Am închis atelierul pentru o perioadă nedeterminată. Oricum, cursul se apropia de sfârșit.

Și-a luat casca de motociclist de pe jos și s-a îndreptat spre ușa de la intrare.

— Stai.

Am alergat spre el și m-am aruncat în brațele lui. I-am luat fața în mâini și l-am sărutat.

— Te iubesc, Gabriel.

Fără un cuvânt, a ieșit.

O oră mai târziu, eram la ușa atelierului. Mâinile mi-au tremurat când am vârat cheia în broască. O tăcere de mormânt, glacială, apăsătoare, domnea în acea încăpere care mi se păruse raiul pe pământ cu câteva săptămâni în urmă. În memoria Marthei, mă îmbrăcasem ca pe vremea când lucram pentru ea; fiecare pas al meu zgâria parchetul. Perdelele fuseseră trase. Am traversat atelierul. Am continuat să-mi stăpânesc lacrimile și am urcat la etaj. Am îndrăznit să intru în biroul ei. Timpul părea că încremenise. Ca și cum aș fi văzut-o în spatele mesei sale de lucru. Mi-ar fi zis: „Scumpa mea, creațiile tale sunt perfecte, o să facem lucruri mari“. Aș fi lăsat capul în jos, ea ar fi venit să-mi ridice bărbia cu degetele și m-ar fi privit în ochi.

M-am așezat pe locul ei, i-am atins ușor mapa de pe birou și am deschis primul sertar. Mi-am înăbușit un hohot de plâns: era plin cu schițele mele, de la prima până la ultima. M-am prăbușit peste birou și am dat în sfârșit frâu liber durerii.

Valul de lacrimi s-a potolit după mai bine de două ore. M-am dus să mă răcoresc, apoi m-am apucat de lucru, la biroul ei. Mi-am găsit printre lucrurile ei ultimul carnet de schițe și creioanele. Am desenat mai multe schițe. M-am cufundat în muncă, uitând să mănânc de prânz. Era ca și cum ea mi-ar fi suflat ce să fac, la fiecare pas. Îi auzeam vocea spunându-mi să refac cutare cută, cutare tiv, cutare pliu, cutare decolteu. Prezența ei m-a

ghidat să aleg materialul. Era acolo, mă observa cum tăiam stofele și trasam tiparul. La căderea serii, am hotărât să las la atelier amintirea ei până a doua zi și să mă întorc acasă la Gabriel, cu speranța că-l voi găsi acolo.

Până la urmă, n-a venit în pat decât în toiul nopții. Am făcut dragoste cu intensitate, fără un cuvânt. Am adormit frânți de oboseală, căutând cu înfrigurare unul trupul celuilalt.

Când m-am trezit, Gabriel plecase deja și am luat singură micul dejun. În atelier, spiritul Marthei mă aștepta. Am cusut toată ziua. Lacrimile mi-au curs pe crepul de mătase, material care-i plăcea atât de mult. Îl alesesem negru, nu din cauza doliului, ci pentru că această culoare reprezenta în ochii mei întreaga eleganță, întregul mister, întreaga personalitate sumbră a Marthei. Țăcănitul mașinii de cusut era singurul care se auzea în încăpere și poate chiar în întreaga clădire. Nu se auzea niciun sunet de la primele etaje. Cât despre ultimele, acolo domnea moartea. Când ultima ei rochie a fost terminată, călcată și pusă pe umeras, am lăsat-o în cabină, ca atunci când ea se afla încă acolo. Am lăsat draperia dată la o parte și m-am așezat în față, pe un taburet. Am privit-o mult timp. Mi-am imaginat-o pe Marthe ieșind îmbrăcată cu creația mea, ținându-se dreaptă, mândră, cocoțată pe tocuri, în fața oglinzii. Mi-ar spune oare: „Scumpa mea, perfectă, ca întotdeauna”? Fără să mă mișc, i-am trimis un mesaj lui Gabriel: „Comanda este onorată”. Mi-a răspuns simplu: „Mulțumesc”. „Unde ești?”, l-am întrebat. „La birou, vin imediat.”

Într-adevăr, ușa atelierului s-a deschis cinci minute mai târziu. Am ridicat capul când i-am auzit pașii pe parchet. Gabriel s-a apropiat de rochia Marthei. Mâna i s-a

ridicat, gata să atingă materialul, apoi s-a răzgândit. S-a aplecat și s-a frecat la ochi înainte să se întoarcă spre mine.

— Mulțumesc. Ar fi mândră de tine.

— Într-adevăr? Crezi că i-ar fi plăcut? l-am întrebat cu voce tremurătoare.

— Cu siguranță.

Pentru prima dată mi-au curs lacrimi pe obraji de față cu el. Le-am șters repede. A venit spre mine și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Scuză-mă, am bâiguit. De două zile de când sunt aici, o simt tot timpul alături de mine.

— Ai dreptul să plângi... Ești la capătul puterilor, se vede.

S-a ridicat și m-a tras spre el, oftând.

— Ce-o să se-aleagă de toate astea?

— N-ai nicio idee?

— Absolut niciuna... Îmi băgam nasul peste tot, mai puțin în dispozițiile de după moartea ei. Oricum, plecăm după înmormântare, este cel mai bine pentru noi, nu?

— Te însoțesc oriunde, ți-am spus deja.

— Nu vreau să rămânem aici, asta o să ne facă rău și ea o să ne bântuie. Trebuie să mergem mai departe... La birou, îmi pregătesc plecarea, după cum am stabilit. Ultimul lucru care-mi rămâne de făcut este să organizez o înmormântare pe măsura ei. Asta nu va schimba nimic, dar va avea parte de o plecare fastuoasă, așa cum a trăit.

— Te voi ajuta.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui și el m-a sărutat pe păr.

— Mergem?

În dimineața în care Gabriel a publicat anunțul despre moartea Marthei, când am ajuns la atelier am fost

asaltată de comenzi de la prima oră. Toată lumea bună care fusese în casa ei avea de gând să arate bine la înmormântare. Atelierul avea să-și deschidă porțile pentru ultima oară. Am acceptat această provocare ca să-i aduc un ultim omagiu și poate ca să atenuiez sentimentul de vinovăție care mă trezea în plină noapte, care îmi tăia pofta de mâncare, care mă împiedica să-l privesc pe Gabriel în ochi. El părea din ce în ce mai abătut; îi ducea dorul Marthei și era ros de remușcări din cauza ultimelor cuvinte pe care i le spusese. Mă durea să-l văd cum suferă.

Eram hotărâtă să nu mă las copleșită de numărul mare de comenzi și să fac tot ce-mi stătea în putință. Pentru început, le-am chemat pe fostele mele colege de curs chiar pentru seara aceea. Philippe mi-a refuzat invitația, devastat de durere și convins că nu mai aveam nevoie de el. Am pregătit spațiul de lucru, am notat toate măsurile clientelor mele, am ales stofele cele mai potrivite pentru fiecare și am construit tiparele. Mă adânceam în muncă. Gabriel l-a trimis pe Jacques ca să-mi aducă aminte să mănânc. Când au venit fetele, eram aproape gata. Le-am spus pe scurt ce așteptam de la ele și le-am prezentat ținuțele care trebuiau confecționate de urgență. Le-am spus că aveau să fie plătite din onorariul pe care aveau să ni-l ofere clientele. În schimb, le-am cerut să stea cât va fi nevoie și să lucreze temeinic. Ele au acceptat provocarea. Le-am trimis acasă să se odihnească și le-am spus: „Vă aștept mâine la atelier“. În timp ce le priveam cum pleacă, l-am văzut pe Gabriel în cadrul ușii. Le-a făcut fetelor un semn cu capul fără să mă piardă din ochi. Când am fost singuri, a traversat încăperea, m-a prins de ceafă și m-a tras spre el. Sărutul îi era brutal; îmi făcea rău, dar nu-mi

păsa, el era viu, reacționa. Apoi, cu răsuflarea tăiată, și-a lipit fruntea de a mea.

— Îți mulțumesc în numele ei, a șoptit. Ai adus atelierul la viață.

Mi s-au umezit ochii.

— O fac și pentru mine...

— Îți face bine să muncești?

— Da.

— Atunci, suntem doi... Va fi mai bine când se va termina totul.

De trei zile atelierul părea un furnicar. Înaintam cu lucrul. Dădeam zor, decupam, coseam, probam. Aveam impresia că sunt o dirijoare care dă viață celei mai frumoase partituri din carieră, poate ultima.

În ziua aceea la prânz, Gabriel a venit pe neașteptate; nu trebuia să ne vedem decât seara. Nu-l văzusem de dimineață, plecase devreme. Înfațișarea lui purta semnele durerii și ale oboselii: chipul tras și palid și cearcănele de sub ochi mă nelinișteau din ce în ce mai mult. M-am apropiat de el și l-am mângâiat pe obraz; el a închis ochii.

— Bună, mi-a spus în cele din urmă cu un zâmbet trist.

— Nu vrei să te duci să dormi un pic?

— Imposibil. Am venit să te iau, am nevoie de tine.

— De ce?

— Am primit un telefon de la notar. Vrea să dea citire testamentului Marthei și trebuie să fiu de față. I-am cerut lui Jacques să vină cu noi. Nu-mi place treaba asta.

— Lasă-mă două minute.

Le-am spus fetelor ce au de făcut în lipsa mea și am plecat cu el. Afară ne aștepta un taxi. Gabriel era foarte agitat; i-am pus o mână pe genunchi ca să încerc să-l

liniștesc, el mi-a luat-o într-a lui și a strâns-o cu putere. Am rămas tăcuți tot drumul. Neliniștea lui m-a cuprins și pe mine. Marthe ne mai rezerva și alte surprize? Dar eram aproape sigură că numele lui Gabriel apărea în testamentul ei. Ceea ce mă îngrijora era reacția lui. Era pregătit să audă ultimele dorințe ale Marthei? Mă îndoiam, judecând după starea lui psihică.

Jacques ne aștepta în fața biroului notarial. L-a îmbrățișat pe Gabriel și m-a sărutat pe obraz. Fără să-mi dea drumul la mână, Gabriel a anunțat că veniserăm. Secretara ne-a invitat să așteptăm într-un salon. Gabriel a fost singurul care a rămas în picioare și a început să meargă de colo-colo. A venit notarul și a părut surprins că Gabriel venise însoțit. El nu i-a dat de ales, ținea neapărat să fim împreună până la capăt. Notarul a acceptat fără chef. Am intrat într-un birou mare, unde atmosfera era solemnă, apăsătoare. Fără nicio introducere, notarul ne-a anunțat că lucrurile se vor desfășura rapid. Se ocupase chiar el de înregistrarea testamentului, cu două luni în urmă, și ne-a asigurat că Marthe fusese în deplinătatea facultăților mintale. Știam la ce se gândeau Gabriel și Jacques; și eu mă gândeam la același lucru. Apoi notarul i s-a adresat lui Gabriel.

— Domnule, dumneavoastră sunteți unicul ei moștenitor. Vă revine totalitatea bunurilor ei: conturi bancare, acțiuni, imobile...

Am încetat să-l mai ascult și m-am uitat la Gabriel; pălea văzând cu ochii. Simțeam cum îl cuprinde furia. Brusc, s-a ridicat și a ieșit în fugă din încăpere, iar eu l-am urmat. S-a închis în toaletă... Nu vomita doar ultima masă. Dădea afară durerea, vina, iubirea pentru Marthe. Când a ieșit de-acolo, era năucit; s-a stropit pe față cu

multă apă și s-a rezemat de chiuvetă. L-am lăsat să-și revină puțin.

— Nici nu se putea mai rău, mi-a spus într-un târziu, cu vocea și mai răgușită decât de obicei.

— Ai fi preferat să te dezmoștenească? Să te uite?

— Poate...

— Meriți o parte din asta, ai muncit atâția ani...

— Asta nu-i nimic în comparație cu ce i-am făcut eu...

— Cu ce i-am făcut noi. Și-apoi încetează...

A scuturat din cap.

— Dacă ar mai fi așteptat puțin înainte să-și pună capăt zilelor, ar fi schimbat afurisitul de testament...

M-am apropiat de el și i-am luat fața în mâini.

— N-ai de unde să știi, i-am spus. Te iubea, sunt sigură.

— Nu vreau toate astea. Este ca și cum mi-ai cere să dansez pe mormântul ei.

— Ai nevoie să te distanțezi puțin. Deocamdată trebuie să ne întoarcem.

L-am luat de mână și ne-am întors în biroul notarului. Gabriel a mormăit niște scuze. Am întâlnit privirea neliniștită a lui Jacques, care a înlemnit când l-a auzit pe Gabriel cerând explicații despre procedura legală de renunțare la moștenire. Notarul a tăcut și el un timp, înainte să-și reia atribuțiile de om al legii. L-a sfătuit să se gândească la consecințele iremediabile ale unui asemenea gest, i-a explicat că avea timp să refuze sau să accepte. Jacques și-a pus mâna pe umărul lui Gabriel și l-a strâns. Gabriel a scos un oftat adânc și, fără nicio tragere de inimă, a promis că se va gândi.

Când am ieșit din biroul notarului, Jacques l-a sfătuit să nu ia o hotărâre pripită.

— Gabriel, băiete, nu renunța la tot ce înseamnă viața ta.

— Acum viața mea este Iris! Și știi foarte bine că nu merit asta. Fără să mai pun la socoteală că Marthe era nebună și că dacă s-ar fi gândit mai bine, m-ar fi șters din testament.

— Ba nu, eu cred exact contrariul, te iubea ca pe un fiu.

— Jacques, nu te face că nu știi, când de fapt știi totul! Îi cinstești amintirea, lucru pe care-l respect, și îmi pare rău că nu te alegi cu nimic... Dar dacă rămân și păstrez totul, nu mă voi desprinde niciodată de ea și nu mai pot, asta mă ucide... Gata, am terminat discuția. Să ne întoarcem, avem treabă.

M-a luat de mână și a chemat un taxi.

În zilele de dinainte de înmormântarea Marthei ne-am ocupat de comenzi, care au fost onorate până la ultima. Gabriel a muncit până la epuizare. Îmi făceam griji pentru el. Ce-avea să se aleagă de el dacă se încăpățâna să renunțe la tot? Nu se prețuia deloc pe sine.

În seara aceea, în ajunul înmormântării, eram singură în atelier; cu siguranță, pentru ultima oară. Îmi luasem la revedere de la fete și le mulțumisem pentru munca depusă. Când s-a auzit ușa, mă așteptam să-l văd pe Gabriel. Dar Jacques a fost cel care a apărut în încăperea spațioasă a atelierului.

— Ce surpriză! i-am spus.

— Iris, ce faci aici?

— Mă grăbesc să termin totul, mai ales pentru Gabriel.

— Tocmai m-am despărțit de el, este acasă la Marthe, aveam ceva să-i dau. Aș vrea să vorbim puțin...

M-a condus la un scaun și s-a așezat în fața mea. Mi-a spus că, în urmă cu două zile, găsise în corespondența

lui o scrisoare pe care Marthe i-o trimisese în ziua morții. Avusese plăcuta surpriză să găsească titlul de proprietate al apartamentului în care locuia pe numele lui. Dar bietul Jacques se afla de asemenea pus în fața faptului împlinit, era mesagerul ei de dincolo de moarte și trebuia s-o facă pe poștașul, dacă Gabriel refuza moștenirea. Nevoia de control, inteligența Marthei rămăneau intacte. Am început să cred că, într-adevăr, luase toate hotărârile în deplinătatea facultăților mintale, în pofida comportamentului ei. Anticipase reacțiile lui Gabriel bazându-se pe ultimul lor schimb de cuvinte, dar și pentru că îl cunoștea mai bine decât oricine.

— Ar trebui să urci acum la el, mi-a spus.

— Mă duc imediat.

Am făcut turul atelierului, am stins luminile și m-am alăturat lui Jacques pe palier.

— Ne vedem mâine? i-am spus.

— Bineînțeles, vreau să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Mulțumesc pentru tot, mulțumesc că ai grijă de Gabriel.

— Pentru puțin.

Și-a înlăturat un fir de praf invizibil din colțul ochilor și a coborât. Eu am urcat.

Am intrat în casa Marthei pentru prima dată după moartea ei. I-am simțit prezența, ca și cum ar mai fi fost încă acolo. Rămânea stăpână la ea acasă. Gabriel și-a dat seama că veneam după țăcănitul tocurilor mele pe parchet. M-am rezemat de cadrul ușii duble a încăperii spațioase și l-am observat. Stătea unde stătuse Marthe ultima oară. Cu capul rezemat de spătarul canapelei, se uita la paharul și portigaretul care nu se mișcaseră de la locul

lor. Și el ținea un pahar; bănuiam că era umplut cu rom și o picătură de suc de portocale. Cravata îi era desfăcută, iar primii nasturi de la cămașă descheiați. În cealaltă mână avea o scrisoare; scrisoarea Marthei. Într-un final, și-a întors fața spre mine și a schițat un zâmbet.

— Iar a intervenit Jacques, nu?

— Da.

— Încep să înțeleg de ce nu putea Marthe să se lipsească de el.

M-am apropiat, m-am așezat lângă el pe canapea și l-am mângâiat pe față.

— Nu mă va lăsa niciodată în pace, nici pe tine de altfel, mi-a spus. Poftim, citește.

— Ești sigur?

— Nu ne ascundem nimic.

Am luat scrisoarea pe care mi-o întindea. Mâinile mi-au tremurat; am oftat adânc înainte să încep să citesc acea mărturisire care avea să fie hotărâtoare pentru viitorul nostru, simțeam asta. I-am recunoscut scrisul elegant.

Gabriel, dragul meu,

Am avut trei iubiri în viața mea, Jules, tu și Iris. Jules îmi aparținea, tu mi-ai aparținut, o parte din tine îmi va aparține mereu, dar Iris a fost întotdeauna doar a ta. N-am fost decât o mamă de împrumut pentru ea. Este dureros, dar am satisfacția că am modelat-o după imaginea mea și că am iubit-o. Ea s-a abandonat în brațele tale. Te felicit pentru această victorie, dragul meu. lubește-o pentru mine.

Dar, dacă citești această scrisoare, înseamnă că nu mă ascuți și nu tolerez asta. Nu mă omori a doua oară, nu mă distruge și după moarte. Ia ce ți se cuvine,

continuă-mi visul, înfruntă provocarea, stăpânește imperiul pe care Jules l-a creat și pe care ți l-a lăsat moștenire din ziua în care te-a văzut prima oară. Ține piept responsabilităților. Nu fugi de ele. Nu puteam să visez la o moarte mai frumoasă. Nu strica totul, vei regreta amarnic, o vei pierde pe Iris, o vei distruge și te vei distrage și tu. Sunteți și veți rămâne opera mea. Am făcut din voi ce voiam. Sunteți pregătiți. Zdrobește pe oricine vi se va pune în cale. Las-o pe Iris să conducă atelierul, oferă-i-l, așa cum mi l-a oferit Jules.

Fiți mândri la înmormântarea mea. După chipul iubirii noastre, al poveștii noastre. Sfidați-i pe toți din priviri. Arătați-le că sunteți puternici, că nimic nu se schimbă.

Mă vei asculta, dragul meu, cum ai făcut întotdeauna. Mă iubești așa cum te iubesc.

Marthe

Vocea Marthei răzbătea din această scrisoare de adio citită printre lacrimi și conținând atâtea adevăruri dure-roase. Ea continua să dețină controlul; știa sau credea că știe ce este bine pentru noi. Dar nu avusese Marthe întotdeauna dreptate? Nu era nevoie să mă uit la Gabriel ca să-i simt nerăbdarea, neliniștea față de reacția mea, față de proiectul nostru de-a o lua de la capăt în altă parte. Mă lăsa pe mine să iau hotărârea. Am închis ochii și am rămas așa câteva clipe lungi. Amintirile m-au năpădit; aveam să rămânem mereu sub influența ei. Nu folosea la nimic să ne împotrivim. Un sentiment de liniște m-a invadat. Am zâmbit ușor și l-am privit.

— Rămânem.

— Nu vreau să te forțez.

— Să mergem la culcare. Mâine avem un rol de jucat.

M-am ridicat și i-am întins mâna. Mi-a luat-o și s-a ridicat și el în picioare. A stins veioza și apartamentul s-a cufundat în întuneric. Ne-am îmbrățișat și am ieșit din clădire.

A doua zi dimineată am luat din dressing ținuta cu care începuse totul. Mi-am pus pantalonii, îmi veneau încă bine. Totuși, n-a trebuit să mă chinui să-mi închei vesta. Gabriel a apărut în spatele meu, în pantaloni și cu cămașa încă descheiată.

— Amintiri, amintiri, mi-a spus, țintuindu-mă cu privirea în oglindă.

— E potrivit pentru ocazia asta. Nu ți se pare?

— E perfect.

L-am privit cum îmi încheie nasturii din partea de jos a spatelui. Cinci minute mai târziu, când m-am dus după el în cameră, se lupta cu cravata. Am presupus că era pentru prima dată când i se întâmpla asta.

— Lasă-mă să te-ajut.

I-am făcut nod la cravată, perfect sigură pe mine.

După aceea i-am coborât gulerul cămășii. Am netezit o cută imaginară. Emoția puneă stăpânire pe mine. Sentimentele mele pentru el. Reușita mea profesională. Pierderea Marthei. Oficializarea relației noastre, a lui Gabriel și a mea, la înmormântarea ei, ca o nuntă funebră.

— O să reușim, mi-a spus Gabriel la ureche.

— Nu mă îndoiesc.

O oră mai târziu, un taxi ne lăsa în fața crematoriului Père-Lachaise. Cât a ținut drumul, am continuat să ne ținem de mână. Am oftat deodată, înainte să ne înăbușim un râs nebunesc și nervos.

— Pregătită?

— Da.

Am ieșit din mașină, iar Gabriel mi s-a alăturat, mi-a pus mâna pe spate și m-a condus. Am fost întâmpinați de maestrul de ceremonii, care nu ne aștepta decât pe noi. Gabriel a schițat un zâmbet satisfăcut. Voise să ajungem ultimii; Marthe ar fi apreciat lovitura noastră de teatru. Am pornit pe un culoar lung și am auzit trompeta lui Miles Davis din *Ascensor pentru eșafod*. Mi s-a pus un nod în gât, mâinile mi s-au umezit. Bărbatul ne-a lăsat în pragul sălii în care se odihnea Marthe. Era arhiplină. Sicriul din lemn închis la culoare era la capătul aleii centrale, cu un trandafir roșu ca sângele deasupra. Alături, ultima ei fotografie în postura de model, mărită. Ne strivea pe toți cu privirea ei mândră și frumusețea ei sculpturală. Brusc, am auzit un murmur care se ridica din mijlocul asistenței. Toate privirile erau ațintite asupra noastră. Respirația lui Gabriel s-a accelerat imperceptibil. Am văzut chipuri familiare: fetele, Philippe. Și Jacques care ne-a zâmbit larg. Era în spate de tot, deși merita să stea în primul rând, el, care veghease asupra ei. Jacques: majordomul discret până la capăt. Preț de câteva clipe, fiecare persoană din adunare părea să fi uitat de Marthe. I-am recunoscut pe cei care căutaseră să-i câștige bunăvoința, expresiile de pe chipurile lor erau clare; se întrebau dacă ne pregăteam să preluăm ștafeta. M-am încordat și am luat o atitudine defensivă când le-am zărit pe câteva dintre fostele amante ale lui Gabriel. Într-un fel sau altul, va trebui să le fac să priceapă că nu mai avea nevoie de ele. Eram eu acolo. Gabriel m-a strâns mai tare lângă el, m-a sărutat pe păr. Am ridicat ochii și l-am privit, s-a uitat în ochii mei;

n-aveam de ce să mă tem. Apoi și-a luat masca stăpânirii de sine; am respirat adânc și am făcut la fel. Eram moștenitorii Marthei.

— Să înceapă spectacolul, a șoptit el.

MULȚUMIRI

Editurii Michel Lafon: încrederea și respectul vostru mă călăuzesc când scriu. Ce aventură frumoasă și extraordinară împărtășim! Este de neprețuit faptul că suntem mereu deschiși și receptivi.

Tuturor cititorilor cărții *Oamenii fericiți citesc și beau cafea*, deoarece susținerea voastră, încurajările și mesajele voastre mă tulbură și mă umplu de bucurie.

Anitei Halary: discuțiile despre meseria ta m-au ajutat foarte mult la crearea personajului lui Iris.

Tuturor femeilor din familia mea care s-au aflat în spatele unei mașini de cusut... Țăcănitul unei mașini Singer este zgomotul copilăriei mele...

După ce a profesat ca psiholog timp de șase ani, **Agnès Martin-Lugand** s-a dedicat scrisului, publicându-și primul roman, Oamenii fericiți citesc și beau cafea, în regim propriu, pe platforma Kindle Amazon, în decembrie 2012. Remarcată rapid de bloggerii atenți la mediul literar virtual, a trezit interesul Editurii Michel Lafon, care i-a propus debutul în lumea editorială tradițională. Astfel, romanul său a cunoscut un succes uriaș, fiind tradus în mai multe limbi. Drepturile de ecranizare au fost achiziționate de producătorul american Harvey Weinstein.

Cărțile lui Agnès Martin-Lugand s-au vândut în Franța în peste 2 milioane de exemplare.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut Îmi pare rău, sunt așteptată..., Viața e ușoară, nu-ți face griji și Oamenii fericiți citesc și beau cafea.

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

Încă din copilărie, Iris a fost pasionată să creeze haine, să le dea viață prin magia cusutului – nimic nu o poate face mai fericită. Dar părinții ei nu i-au împărtășit ambiția de a deveni creatoare de modă, pe care o considerau doar un capriciu. Iar Iris, cu durere în suflet, s-a resemnat.

Astăzi, tânăra se sufocă într-un orașel de provincie, soțul o neglijează, iar viața pare să i se fi oprit în loc. Dar dezvăluirea unui cumplit secret de familie o îndeamnă pe Iris să-și ia viața în mâini. Nu renunță la pasiunea ei și se înscrie la o școală de haute couture din Paris, unde o întâlnește pe Marthe, muză și mentor, tulburătoare și autoritară...

Portretul convingător al unei femei în căutarea propriei identități, Fericirea îmi scapă printru degete ne atrage într-o aventură amețitoare de care, asemenea lui Iris, cititorului îi va fi greu să se elibereze.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0183-2

TREI